

NHÂN VĂN VIỆT

Một sản phẩm của CLB Truyền thông - Trường THPT Chuyên KHXH & NV

Số Tết Nhâm Dần 2022

THẦY CÔ TÂM SỰ

Người lái đò trẻ tuổi thầm lặng

- cô giáo Phạm Hải Linh - tr.86

LĂNG KÍNH NHÂN VĂN

Tết, chuyện chưa kể - tr.37

THANH XUÂN VƯỜN TRƯỜNG

Trò chuyện cùng 02 gương mặt

trẻ tiêu biểu cấp ĐHKHXH & NV - tr.10

CHỊU TRÁCH NHIỆM NỘI DUNG & SẢN XUẤT

CLB Truyền thông HSSH (trực thuộc LCD Trường THPT Chuyên KHXH&NV)

BAN CỐ VẤN

TS. Trần Thanh Việt
TS. Phạm Hải Linh
ThS. Mai Mai

BAN BIÊN TẬP

Nguyễn Phương Linh
Tăng Tuấn Vũ
Lê Minh Phương
Nguyễn Bảo Minh Châu
Nguyễn Thùy Linh
Lê Việt Anh
Phạm Hương Thùy
Nguyễn Bảo Hà
Nguyễn Phạm Nhật Tiên
Lâm Ngọc Minh
Phạm Thanh Ngân
Lê Hiền Anh
Nguyễn Ngọc Trâm Anh
Phan Thanh Thủy Anh
Nguyễn Phương Thảo
Ngô Hà Linh
Đỗ Ngọc Mai
Nguyễn Ngọc Linh
Nguyễn Minh Thư
Nguyễn Phương Uyên
Trần Phương Linh
Nguyễn Minh Hà
Cao Tuệ Minh

BAN THIẾT KẾ

Nguyễn Thị Anh Châu
Đình Hoàng Thùy Linh
Lê Khánh Huyền Trang
Phạm Vũ Ngọc Linh

TUYÊN BỐ BẢN QUYỀN

Bản quyền tập san thuộc về Trường THPT Chuyên KHXH&NV, nghiêm cấm sao chép hoặc chuyển thể bất kỳ phần nào của ấn phẩm này dưới bất kỳ hình thức hoặc phương tiện nào nếu không được sự cho phép của Trường THPT Chuyên KHXH&NV.

Để biết thêm thông tin, vui lòng liên hệ:

Địa chỉ: P.109, nhà A, 336 Nguyễn
Trãi, Thanh Xuân, Hà Nội

Điện thoại: 024.356.354.96

Fanpage: fb.me/chuyenkhxhnv.ussh

Email: chuyenkhxhnv@ussh.edu.vn |
clbtruyenthonghssh@gmail.com

Youtube: HSSH Channel

MỤC LỤC

LỜI NGỎ

4

Thư chúc Tết từ thầy Hiệu trưởng

5

THANH XUÂN VƯỜN TRƯỜNG

6

Tuyển sinh 2021

7

Gặp gỡ thủ khoa K2

8

Trò chuyện cùng 02 gương mặt trẻ tiêu biểu cấp ĐHKHXH&NV

10

Phỏng vấn Học sinh Ba Tốt cấp thành phố

14

GOSPEND - Hãy tiêu dùng bền vững!

18

CLB Bóng rổ - NVBC

22

CLB Nghệ thuật - HLA

24

CLB Điện ảnh - La'Cinéma

26

LĂNG KÍNH NHÂN VĂN

28

Thầy cô - Trường lớp - Bạn bè

29

Tết Covid

34

Chuyện gia đình

40

Suy ngẫm

48

Điều đặc biệt của Tết

52

Chuyện Tết ngày xưa

65

Truyện ngắn

69

THẦY CÔ TÂM SỰ

83

Tự tình tháng Giêng - Mùa xuân tinh trong

84

Chuyên mục Thầy cô ơi: Người lái đò trẻ tuổi
thầm lặng - cô giáo Phạm Hải Linh

86

01 Lời ngỏ

THƯ CHÚC *Tết* từ thầy Hiệu trưởng

Kính gửi quý thầy cô, cán bộ viên chức, quý vị phụ huynh và các em học sinh Trường THPT Chuyên KHXH&NV,

Trong thời khắc chuyển giao giữa năm cũ và năm mới, cùng nhìn lại năm 2021 đặc biệt với nhiều biến động, với những thách thức mà dịch bệnh Covid-19 mang lại, thầy và trò Trường THPT Chuyên KHXH&NV tự hào vì chúng ta vẫn kiên cường học tập và rèn luyện, để cùng nhau chúc mừng các em học sinh khóa 1 đã vượt qua năm học đầu tiên với những thành tích xuất sắc, và chào đón gần 150 học sinh khóa 2, những gương mặt ưu tú, tài năng, đã vượt qua hơn một ngàn hồ sơ khác để trở thành những thành viên của mái ấm Nhân văn.

Nếu năm 2021 được gọi là một năm đặc biệt với ngành giáo dục khi các em học sinh không thể đến trường học trực tiếp trong suốt cả năm mà chỉ có thể tương tác với thầy cô qua màn hình các thiết bị điện tử thì năm 2022 lại là năm của những cơ hội, những hi vọng về những lần gặp nhau tay bắt mặt mừng, về bụi giảng, về bụi phấn. Thầy hi vọng rằng, các em học sinh thân yêu giữ gìn sức khỏe, đảm bảo an toàn vượt qua đại dịch, đáp ứng linh hoạt và thích ứng để phát triển.

Cũng trong năm 2022 này, các em học sinh sẽ được thử sức với các kỳ thi học sinh giỏi các cấp, để được học hỏi từ bạn bè đồng

trang lứa từ các trường, tỉnh thành khác, để được rèn giũa, luyện tập, và quan trọng hơn cả, để được phát triển. Thầy hi vọng rằng các em sẽ luôn mang trong mình niềm tin, ý chí và sự quật cường, không chịu khuất phục trước bất kỳ khó khăn, thử thách nào, để từ đó vươn lên, chinh phục ngọn núi tri thức, đạt được những thành tích mà các em mong muốn.

Kính chúc quý thầy cô, cán bộ viên chức, quý vị phụ huynh và các em học sinh Trường THPT Chuyên KHXH&NV một năm mới an lành, mạnh khỏe, thành công, hạnh phúc!

Chúc mừng năm mới 2022!

**Hiệu trưởng,
PGS. TS. Nguyễn Quang Liệu**

Thanh xuân vườn trường

02

TUYỂN SINH 2021

>1K

hồ sơ đăng ký và
nguyện vọng

144

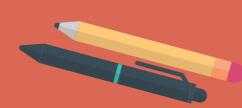
học sinh trúng tuyển

5

lớp

Lớp Chuyên ngữ văn 1

Lớp Chuyên ngữ văn 2

Lớp Chuyên địa lí

Lớp Chuyên lịch sử

Lớp Chất lượng cao

GẶP GỠ Thủ khoa K2

Đến với mùa tuyển sinh năm học 2021-2022, Trường THPT Chuyên KHXH&NV tiếp tục thu hút được sự quan tâm, chú ý của nhiều học sinh trên toàn quốc. Với hơn 1000 hồ sơ đăng ký, 144 thí sinh xuất sắc đã vượt qua các bài thi khó nhằn để trở thành những thành viên mới của gia đình Nhân văn. Hãy cùng gặp gỡ 5 thủ khoa đầu vào của 5 lớp khóa 2 để hiểu rõ hơn về những gương mặt ưu tú này nhé!

Lê Ngọc Trang – Thủ khoa lớp 10 Chuyên Ngữ văn 1

Chào mọi người, mình tên là Ngọc Trang, mình đến với Văn qua những câu chuyện mà thầy cô dạy Văn cấp 2 của mình thường hay kể trong giờ học. Có lẽ đây là một lý do tương đối “lạ” nhưng nhờ đó mà mình nhận ra văn chương thật kì diệu. Có một câu nói của Nguyễn Minh Châu khiến mình phải suy ngẫm nhiều “Cuộc đời thì đa sự, con người thì đa đoan”, bởi cuộc đời mà chúng ta đang sống đâu chỉ có màu trắng hay màu đen? Đứng trước việc học tập, mình luôn đặt ra câu hỏi rằng “Nếu đạt được mục tiêu ấy thì mình sẽ có gì?”, và rồi những câu trả lời do chính mình tự giải đáp sẽ giúp mình nạp lại năng lượng để tiếp tục học tập một cách năng suất nhất có thể. 2022 đến rồi, bên cạnh những lời chúc sức khỏe, may mắn, hạnh phúc... đã quá quen thuộc, mình mong rằng trong năm mới này, mọi người có thể có những cơ hội để khám phá về bản thân nhiều hơn, nhờ đó mà biết mình thật sự cần gì, mong muốn gì.

Phạm Hương Thuỳ - Thủ khoa lớp 10 Chuyên Ngữ văn 2

Xin chào mọi người, mình tên là Hương Thuỳ. Cá nhân mình nghĩ bản thân không thực sự giỏi một điều gì đó để được gọi là tài lẻ, nhưng mỗi thứ có biết một chút - mình biết hát, biết nhảy, và biết chơi piano nữa. Nói về nguồn cảm hứng trong cuộc sống của mình thì nhiều lắm, bởi mình cảm thấy bản thân luôn có thể học hỏi được từ mọi người một điều gì đó, dù đó là ai đi chăng nữa. Năm 2022 đối với mình là một năm rất đặc biệt với nhiều dự định. Mình không có nguyện vọng cụ thể sẽ thực hiện được những điều gì, mình chỉ mong muốn bản thân có thể luôn giữ vững được tinh thần, kiên trì với những ước mơ của mình. 2022, mình muốn chúc tất cả mọi người sẽ luôn hạnh phúc, cười thật nhiều, giữ sức khỏe thật tốt trước dịch bệnh, và mong rằng mọi mục tiêu cũng như ước mơ của mọi người sẽ thành hiện thực trong năm nay nhé!

Nguyễn Thị Kim Ánh - Thủ khoa lớp 10 Chuyên Lịch sử

Chào tất cả mọi người, mình tên là Nguyễn Thị Kim Ánh, tên của mình có ý nghĩa là một ánh sáng hạnh phúc đến với cuộc đời nói chung và gia đình nói riêng. Mình sinh ngày 18/12, là một cô nàng Nhân Mã thứ thiệt nha! Châm ngôn sống của mình là “cuộc đời là những chuyến đi, những trải nghiệm để nuôi lớn tâm hồn và lý tưởng của bản thân.” Vì vậy, đối với bản thân mình, một cuộc sống lý tưởng là được trải nghiệm nhiều hơn, học hỏi nhiều hơn và sau những cuộc phiêu lưu sẽ luôn có một ngôi nhà hạnh phúc để trở về. Trong năm 2022, mình mong bản thân có thể sống lành mạnh hơn, đi du lịch nhiều hơn và nuôi thú cưng nữa. Đối với mỗi người, năm 2021 là một năm khó quên với nhiều dự định chưa thành. Thế nhưng mình mong rằng, bên cạnh việc hoàn thiện những ước mơ còn dang dở, mọi người hãy trân trọng bản thân, trân trọng gia đình, trân trọng những gì mình đang có, bởi hạnh phúc đích thực thường đến từ những điều nhỏ bé quanh ta.

Đàm Bảo Trân - Thủ khoa lớp 10 Chuyên Địa lí

Xin chào tất cả mọi người, mình tên là Đàm Bảo Trân. Ba mẹ mình đặt tên mình là Bảo Trân - “Bảo” trong “bảo vật”, và “Trân” trong “trân trọng”, nâng niu, cái tên với ý nghĩa mình là cô gái quý giá như báu vật và được ba mẹ luôn yêu thương, trân quý. Để nói về ca khúc yêu thích nhất thì có lẽ là “Speechless” của Naomi Scott - một bài hát truyền cảm hứng to lớn cho mình, rằng chúng ta có quyền được lên tiếng và có sự tự do để nói lên tiếng nói của bản thân. Mình nghĩ môn Địa lí và mình dường như có một sợi dây vô hình kết nối với nhau, môn học này đã giúp mình gắn kết với cuộc sống, hiểu biết thêm thật nhiều về thế giới xung quanh. Trong quá trình học tập cũng có những lúc mình cảm thấy bế tắc, nhưng sau mỗi lần vấp ngã, mình luôn tự rút ra bài học kinh nghiệm cho bản thân để lần sau không còn mắc phải lỗi đó nữa. Năm mới 2022 sắp đến, chúc mọi người luôn vui vẻ, bình an, gặt hái được nhiều thành công và đạt được những mục tiêu đã đề ra cho năm mới nhé!

Nguyễn Hiền Linh - Thủ khoa lớp 10 Chất lượng cao

Xin chào, mình là Nguyễn Hiền Linh, mọi người có thể gọi mình là Lyn nhé! Nói về sở thích của bản thân thì mình có niềm đam mê mãnh liệt với việc nằm lướt Tiktok, nghe nhạc, xem phim, và cả đọc Thần thoại Hy Lạp nữa. Thú thật thì trong việc học tập, mình là một người rất dễ bị mất tập trung, nên để việc học hành trở nên hiệu quả hơn, mình hay chú trọng vào cách ghi chép vở sao cho rõ ràng và dễ hiểu nhất. Ngoài ra, với cá nhân mình, khi ôn tập, mình thường bật thêm nhạc nền để giúp bản thân tập trung hơn, học được dễ dàng hơn. Trước khi bước vào mái trường cấp 3, mình đã rất mong bản thân có thể ngày càng trưởng thành, có cơ hội tham gia nhiều hoạt động ngoại khóa cũng như các dự án, cùng với đó là những trải nghiệm thú vị và đáng nhớ. Bước sang năm 2022, mình muốn chúc mọi người sẽ có một năm mới thật rực rỡ, thú vị và tuyệt vời nhé!

Tờ chuyện cùng 02

gương mặt trẻ tiêu biểu

cấp ĐHKHXH & NV

Người ta thường nói ba năm cấp THPT chính là ba năm thanh xuân đẹp nhất của đời người, nhưng đó cũng là ba năm của những khó khăn, những vấp ngã và trưởng thành. Hành trình của một cô, cậu học sinh từ cảm giác tự hào khi bước qua ngưỡng cửa trường THPT lần đầu tiên đến khi dự lễ tốt nghiệp là hành trình học hỏi, trải nghiệm trong học tập và các hoạt động ngoại khóa bên lề. Năm 2021, 10 học sinh Trường THPT Chuyên KHXH&NV đã vinh dự được đón nhận danh hiệu Gương mặt trẻ tiêu biểu (GMTTB) cấp Trường ĐHKHXH&NVHN. CLB Truyền thông Trường THPT Chuyên KHXH&NV (HMC) đã có cuộc trò chuyện với hai trong mười GMTTB vô cùng thành công trong lĩnh vực học tập và hoạt động ngoại khóa.

LĨNH VỰC HỌC TẬP

Trần Phương Linh - Lớp Chuyên Ngữ văn K1

Bạn có thể chia sẻ một số thành tích mà bạn đã đạt được trong lĩnh vực học tập không? Đây là thành tích mà bạn cảm thấy tự hào nhất?

Một số thành tích mà mình đã đạt được:

- Thủ khoa đầu vào trường THPT chuyên Khoa học xã hội và Nhân văn.
- Có bài luận về chủ đề quản lý kinh doanh lọt top 7% trên toàn thế giới, được công nhận là một trong những bài dự thi có chất lượng cao nhất năm 2021 và được hỗ trợ 10% học bổng trại hè trong cuộc thi Immerse Education Competition do Đại học Cambridge, Oxford & London (Vương quốc Anh) tổ chức.
- Giải Khuyến khích cuộc thi Kinh tế Quốc tế cấp Quốc gia năm 2021.
- Giải "Nghiên cứu có lượt bình chọn nhiều nhất" trong Hội thảo Singapore E-IHS 2021, trong khuôn khổ hợp tác giữa Trường THPT Chuyên KHXH&NV và Trường National Junior College (NJC) Singapore.
- Đứng top 1 Việt Nam và top 3433 trên tổng số 17223 học sinh Quốc tế trong cuộc thi Tiếng Anh BIE năm 2021.
- Tác giả chính của một công bố Quốc tế trên SCOPUS Q4.
- Thực tập sinh Trường University of Northern British Columbia, Canada.

Thành tích mình cảm thấy tự hào nhất là việc trở thành tác giả chính của một công bố Quốc tế trên SCOPUS Q4. Sau thành công ở bài nghiên cứu khoa học của hội thảo Singapore E-IHS 2021, mình đã nhận ra rằng, thật thú vị làm sao khi bản thân mình không chỉ là người tiếp nhận tri thức mà còn là người tạo ra tri thức. Chính vì thế mình đã quyết định nghiên cứu với một mục tiêu lớn hơn, đó là chinh phục SCOPUS - một cơ sở dữ liệu quốc tế.

Bạn Trần Phương Linh tại Hội thảo khoa học Quốc gia

Để đạt được rất nhiều thành tích đáng ngưỡng mộ như vậy, chắc hẳn bạn cũng có những bí quyết của riêng mình để học tập hiệu quả. Bạn có thể chia sẻ những phương pháp học tập bạn đã áp dụng được không?

Theo mình, phương pháp quan trọng nhất là biết cách phân chia thời gian trong ngày một cách hợp lý và hiệu quả, làm sao để cân bằng giữa việc học, tham gia các hoạt động ngoại khoá, sinh hoạt hàng ngày cũng như là thời gian để nghỉ ngơi và giải trí. Vào mỗi buổi sáng, mình sẽ viết kế hoạch học tập và việc phải thực hiện trong một ngày, cố hoàn thành hết công việc đã đặt ra trong ngày hôm đó. Ngoài ra, mình thấy việc ôn lại bài qua một số ứng dụng học tập trên điện thoại, cũng như biết cách ghi chép bằng phương pháp Cornell, cũng giúp mình rất nhiều trong lĩnh vực học tập.

Việc học trực tuyến đã gây ra nhiều trở ngại cho các bạn học sinh. Có thể nói, thói quen trì hoãn, mất tập trung là hai hiện tượng rất thường gặp ở học sinh, nhất là trong thời điểm phải học trực tuyến do dịch bệnh, dẫn đến việc học tập không hiệu quả. Bạn có lời khuyên nào dành cho các bạn học sinh đang gặp vấn đề đó không?

Mình nghĩ rằng, suy nghĩ của bản thân sẽ chi phối tất cả các hành động và hình thành nên tính cách. Chính vì thế, chúng ta phải tự hỏi bản thân rằng, học là vì ai và để làm gì. Nếu trả lời được câu hỏi đó, thì mình tin rằng bạn đã thành công được 50%. 50% còn lại sẽ là hành động của bạn, khi bạn bắt tay vào việc học hành một cách nghiêm túc. Hãy tự lên kế hoạch học tập cho bản thân, tạo cho bản thân cảm hứng học tập và hơn hết là hình thành cho mình một thói quen tự học mà không cần ai nhắc nhở hay ngồi cạnh để giám sát chúng ta.

Được biết bạn là thủ khoa đầu vào K1 Văn, và cho đến nay, bạn vẫn là một trong những học sinh ưu tú đạt rất nhiều thành tích trong lĩnh vực học tập. Bạn đã làm thế nào để không rơi vào tình trạng “ngủ quên trên chiến thắng” và luôn tiếp tục nỗ lực, cố gắng như vậy?

Theo mình, việc trở thành một thủ khoa đầu vào của trường THPT chuyên Khoa học Xã hội và Nhân văn là một niềm vinh dự và tự hào, song cũng là một áp lực vô hình để mình phải cố gắng nhiều hơn và chứng minh cho mọi người thấy bản thân mình xứng đáng với danh hiệu ấy. Hơn hết, trong cuộc đời mỗi người sẽ còn rất nhiều các thành công lớn khác, và có lẽ “thủ khoa” chỉ là thành công đầu tiên của mình. Nếu mình vẫn còn “ngủ quên trên chiến thắng” ấy thì mình mãi mãi sẽ chẳng là ai trong xã hội này cả. Điều đó đã làm mình tự nhận thức được rằng, mình đang nỗ lực như vậy là vì bản thân mình, vì để hoàn thành ước mơ, mục tiêu đã đặt ra và phục vụ cho tương lai.

Trong quá trình học tập, chắc hẳn bạn đã không tránh khỏi những lúc mệt mỏi, căng thẳng. Những lúc như vậy bạn đã làm thế nào để vượt qua áp lực?

Khi đứng trước một áp lực, mình đã tự đơn giản hóa suy nghĩ của bản thân để giảm thiểu tối đa cảm giác căng thẳng và tâm trạng mệt mỏi lúc đó. Mình coi việc học hay thực hiện một mục tiêu nào đó là việc bắt buộc, như một kì thi học kì và mình tự trấn an bản thân rằng: Mọi người đều có thể vượt qua kì thi đó, có gì mình không thể? Và khi mình đã tự đơn giản hóa suy nghĩ của mình như thế, mình đã cho bản thân nghỉ ngơi bằng cách sẽ xem một bộ phim ngắn, thậm chí nói chuyện với bạn bè hoặc đọc một cuốn sách mình thích, để rồi sau đó lại tiếp tục cố gắng.

Năm 2022 đang đến, bạn có những dự định và mục tiêu nào cho bản thân trong năm mới không?

Năm 2022 sẽ là một năm quan trọng với mình. Mình sẽ phải hoàn thành mục tiêu mình đã đặt ra: tham gia kỳ thi Olympic Ngữ văn và đạt một số chứng chỉ như: IELTS, SAT, AP (3 môn), A2-B1 DELF và Trinity College London grade 6 (piano). Mình cũng muốn năm nay sẽ là năm một “đứa con tinh thần” - cuốn sách đầu tay của mình ra đời. Hơn hết, mình sẽ nộp hồ sơ để đi du học, nên mình sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành hết những mục tiêu này.

LĨNH VỰC HOẠT ĐỘNG NGOẠI KHÓA

Phạm Thị Ngân Giang - Lớp Chuyên Địa Lý K1

Bạn cảm thấy bản thân mình đã thay đổi như thế nào từ khi bắt đầu tham gia các hoạt động ngoại khóa?

Do tính cách khá vui vẻ và năng nổ nên mình yêu thích hoạt động ngoại khóa và bắt đầu tham gia nhiều hoạt động từ khá sớm. Sau khi tham gia các hoạt động ngoại khóa, mình đã nhận lại được những phản hồi tốt nên mình thấy khá tự hào về bản thân mình. Bên cạnh đó, mình còn được nhận xét và đón nhận nhiều lời khuyên bổ ích về những thiếu sót của bản thân, đồng thời quan sát bạn bè và cách người đi trước làm việc mà học hỏi theo. Từ đó, mình đã cải thiện các kỹ năng và phát triển bản thân khá nhiều sau khi tham gia các hoạt động ngoại khóa.

Theo bạn, đối với một học sinh cấp 3 thì hoạt động ngoại khóa có vai trò như thế nào? Các hoạt động ngoại khóa tại Trường THPT Chuyên KHXH&NV đã giúp bạn trưởng thành hơn như thế nào?

Theo góc nhìn của mình, việc tham gia hoạt động ngoại khóa đối với học sinh cấp 3 thật sự rất quan trọng. Bên cạnh việc có được những chứng chỉ và thành tích tốt để làm đẹp CV nộp vào ngôi trường Đại học mơ ước,

hoạt động ngoại khóa chính là nền tảng vững chắc để các bạn học sinh có thể tìm ra chuyên ngành yêu thích của bản thân, định hướng cho công việc tương lai của các bạn, cũng như có những kinh nghiệm đầu tiên cho các hoạt động tại CLB ở trường Đại học mà mình sẽ theo học.

Đối với một người đã có nhiều trải nghiệm như mình, các hoạt động ngoại khóa ở Trường THPT Chuyên KHXH&NV thực sự rất khác biệt so với các dự án bên ngoài. Dưới danh nghĩa là học sinh khóa đầu tiên của trường, tất nhiên mình và các bạn khác có nhiều vinh dự nhưng cũng có rất nhiều áp lực. Khi các học sinh trường khác tham gia hoạt động ngoại khóa, các bạn đều có những anh chị đi trước dẫn dắt còn chúng mình phải tự tìm hiểu, tham gia các dự án bên ngoài để thu về kinh nghiệm nhằm xây dựng một nền móng hoạt động ngoại khóa thật tốt để các em khóa sau không cảm thấy bị thiệt thòi. Nhiều lúc chúng mình cũng gặp nhiều bất cập nhưng giờ nhìn lại, mình cảm thấy biết ơn khi bản thân có cơ hội cọ xát với thử thách như vậy vì khi đó, chúng mình đã biết đoàn kết hợp lực, cùng phát triển và đặt những viên gạch đầu tiên xây nên bức tường lịch sử của Nhà trường. Một may mắn nữa đó là chúng mình đã nhận được sự ủng hộ và giúp đỡ rất nhiều từ phía Nhà trường để tạo nên những CLB và các sự kiện thành công như ngày hôm nay. Có thể nói nhờ những thử thách ấy mà Chuyên Nhân văn đã giúp chúng mình trưởng thành mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Là một học sinh trường chuyên thì việc học là yếu tố quan trọng hàng đầu, bạn đã làm thế nào để cân bằng giữa việc học tập trên trường và hoạt động ngoại khóa?

Có lẽ đây là vấn đề mà bất cứ ai cũng từng gặp phải khi tham gia hoạt động ngoại khóa, ngay cả mình của cũng không phải là ngoại lệ. Do mình đã có dự định cũng như mục tiêu từ trước nên mình đã xây dựng con đường học tập song song với hoạt động ngoại khóa ngay từ năm lớp 10.

Ngày học lớp 10, mình chọn cách tập trung vào hoạt động ngoại khóa nhiều hơn để thu được kinh nghiệm, cũng như có được vị trí Ban Điều hành - một lợi thế rất tốt trong quá trình phát triển bản thân. Nhưng đồng thời, lúc đó mình cũng phải giữ một số điểm GPA vững chắc nên mình chọn cách học và làm bài tập ngay từ trên lớp hoặc sau khi ăn tối, sau đó chạy deadline (thời gian cụ thể hoàn thành một nhiệm vụ hoặc công việc được giao) các hoạt động ngoại khóa vào ban đêm.

Bạn Ngân Giang tại buổi phỏng vấn thành viên dự án Scribble

Lên lớp 11 thì mình quyết định thu hẹp hoạt động ngoại khoá của mình lại, chỉ tập trung vào những nơi mình gắn bó sâu sắc chứ không nhận làm tràn lan như năm lớp 10 nữa để đặt vấn đề học cũng như lấy chứng chỉ Tiếng Anh lên hàng đầu, bởi đến lúc này, mình đã có khá đầy đủ kinh nghiệm và chứng chỉ đa dạng trong các hoạt động ngoại khoá rồi.

Bạn có thể chia sẻ một chút kinh nghiệm làm thế nào để tham gia hoạt động ngoại khoá hiệu quả và lời khuyên dành cho các bạn năm nay bắt đầu tìm hiểu tham gia hoạt động ngoại khoá không?

Mặc dù tham gia hoạt động ngoại khóa là một việc rất tốt nhưng nếu không có sự lựa chọn kỹ càng và đúng đắn, chúng ta có thể đưa chính bản thân vào thế khó, làm mình mất thời gian cũng như thiếu tập trung vào học tập. Vì thế, lời khuyên đầu tiên của mình dành cho các bạn mới tham gia đó là hãy tìm hiểu và chọn lựa kỹ càng CLB/dự án mà mình định đăng ký. Các bạn nên ưu tiên những phân ban liên quan tới ngành học của mình sau này để thu về kinh nghiệm, đồng thời cũng không nên đăng ký tràn lan để tránh việc sau này bị dôn quá nhiều công việc mà làm giảm chất lượng sản phẩm mình tạo ra. Quan trọng hơn nữa là chúng ta phải có sự tìm hiểu thật kỹ với CLB/dự án mình định tham gia, nên chọn những nơi mà có người quen tin tưởng đã từng làm việc để không chỉ ghi điểm trong lúc phỏng vấn mà còn chọn được cho mình môi trường phù hợp nhất để phát triển.

Bạn có thể chia sẻ một số thành tích đã đạt được trong lĩnh vực hoạt động ngoại khóa cũng như những dự định của bạn trong tương lai được không?

Những thành tích tiêu biểu nhất mình từng đạt được đó là:

- Trưởng Ban Tổ chức sự kiện thường niên Chào 10 “KNOCK N’JOY” của trường THPT Chuyên KHX-H&NV.
- Trưởng Ban Nội dung dự án Scribbles - dự án hướng tới sự phát triển của trẻ em.

- Trưởng Ban Nội dung CLB Truyền thông HMC - HSSH Media Club và CLB Nghệ thuật HLA - HSSH Land of Art.
- Diễn giả phòng Định hướng dự án High School Help Kit sự kiện UD20 và UD21.
- Top 12 gương mặt đại diện cuốn Cẩm nang “Tập làm Lead” - ấn phẩm do Global Citizen Projects - AIESEC in Vietnam phát hành.
- Đại sứ Truyền thông các dự án/tổ chức/cuộc thi tiêu biểu như: AIESEC - Tổ chức thanh niên lớn nhất thế giới, Cuộc thi Future Blue Innovation - Sáng tạo tương lai xanh do Thành Đoàn tổ chức, Sự kiện “BÁO Fair” - Hội chợ trải nghiệm nghề nghiệp cho học sinh, sinh viên...

Có lẽ danh sách hoạt động ngoại khóa của mình đã khá đủ rồi nên trong tương lai, mình dự định không nghĩ đến phát triển thêm gì ở mảng này nữa mà mình sẽ tập trung nhiều hơn vào việc học tập và đi thực tập nhiều hơn để đạt được mục tiêu chính trong 3 năm cấp 3 của mình: thi Đại học. Nhưng có một điều sẽ không bao giờ thay đổi, đó là mình sẽ không bao giờ ngừng nắm bắt cơ hội học hỏi, phát triển bản thân trong cả hiện tại và tương lai.

Cuối cùng, HMC xin chân thành cảm ơn hai bạn Phương Linh và Ngân Giang về những chia sẻ vô cùng ý nghĩa trong buổi phỏng vấn ngày hôm nay. Chúc hai bạn sẽ luôn đạt được nhiều may mắn và thành công trong cuộc sống!

HMC hy vọng bài phỏng vấn vừa rồi đã đem lại cho mọi người một cái nhìn chân thực và gần gũi hơn về việc học tập và hoạt động ngoại khóa tại trường cấp 3. Quả thực ba năm thanh xuân tươi đẹp ấy không hề dễ dàng để chinh phục, nhưng cũng nhờ vậy mà nó trở thành hành trang vững chãi cho mỗi người học sinh trước ngưỡng cửa đại học cũng như trong cuộc sống sau này.

PHÒNG VẤN HỌC SINH

*ba tốt
cấp thành phố*

Hàng năm, giữa hàng triệu học sinh trên khắp cả nước, chỉ có gần năm trăm bạn có thể chạm tới danh hiệu “Học sinh Ba Tốt” - danh hiệu chọn ra những bạn học sinh có thành tích nổi bật trong học tập rèn luyện, là thanh niên tiêu biểu, đoàn viên xuất sắc, tích cực tham gia các hoạt động tập thể. Mặc dù là một ngôi trường còn trẻ giữa lòng thành phố Hà Nội, Trường THPT Chuyên Khoa học Xã hội và Nhân văn tự hào khi có hai bạn học sinh ghi tên mình vào danh sách Học sinh Ba Tốt cấp Thành phố Hà Nội.

Nguyễn Ngọc Khánh Linh và Đỗ Thị Thuỳ Trang chính là hai nhân vật mang về vinh dự này cho Trường THPT Chuyên Khoa học Xã hội và Nhân văn. Mang trong mình sự cẩn cù, cố gắng cùng niềm đam mê với các môn học, bên cạnh năng lượng nhiệt huyết và tinh thần trách nhiệm cao trong mọi hoạt động ngoại khoá, hai cô bạn đã gây ấn tượng với hồ sơ “khủng”, xứng đáng là “học sinh ba tốt”. Hãy cùng HMC gặp gỡ hai cô gái này để lắng nghe những lời chia sẻ của họ nhé!

Bạn có thể giới thiệu đôi chút về bản thân mình không?

Đầu tiên, mình xin được gửi lời chào trân trọng nhất đến các thầy cô giáo, các bạn học sinh đón đọc số tập san năm mới của HMC. Mình xin tự giới thiệu, mình là Nguyễn Ngọc Khánh Linh, học sinh lớp Chuyên Lịch sử K1. Dù học chuyên Sử nhưng mình có một tình yêu lớn dành cho môn tiếng Anh. Mình cũng thích chụp ảnh, nghe nhạc, dịch truyện, và ghét nhất là phải chạy deadline. Mong rằng năm mới mình sẽ không phải chạy deadline “quần quật” như năm cũ nữa!

Bạn có thể kể một kỉ niệm đáng nhớ trong một lần tham gia các hoạt động ngoại khoá không?

Đối với mình, có lẽ kỉ niệm đáng nhớ nhất là được trở thành 1 thành viên của Ban Chủ nhiệm CLB tiếng Anh Trường THPT Chuyên KHXH&NV (HEC). Mình vẫn nhớ ngày mình đi phỏng vấn là ngày 19/11, do có việc bận nên mình đã bỏ lỡ buổi phỏng vấn của HEC, nhưng nhờ có mọi người tạo điều kiện, mình vẫn có cơ hội phỏng vấn lại.

Nguyễn Ngọc Khánh Linh

Lớp Chuyên lịch sử K1

Hình thức phỏng vấn của HEC khá đặc biệt, các ứng viên sẽ ngồi lại cùng nhau và lên kế hoạch cho 1 chương trình cụ thể. Nhưng do có việc bận, nên mình đã được phỏng vấn 1 buổi riêng, cơ mà vấn đề là mình lại phỏng vấn chung với các anh chị Đại học. Mà mọi người biết rồi đấy, các anh chị bên Đại học không những hơn mình về tuổi đời, mà còn hơn mình về chuyên môn nữa, đặc biệt hơn cả là các ứng viên cùng mình phỏng vấn toàn là sinh viên Viện Đào tạo Báo chí và Truyền thông. Trong quá trình phỏng vấn, mình run đến nỗi các anh chị còn phải hỏi “sao em cứ nhìn đi đâu thế?”, và đây cũng là lần đầu tiên mình biết thế nào là lên kế hoạch cho một chương trình. Vậy mà mình vẫn may mắn vượt qua vòng phỏng vấn để trở thành 1 thành viên chủ chốt của HEC, thậm chí còn được đảm nhiệm vị trí Phó Chủ nhiệm. Đó là một kỉ niệm đáng tự hào chứ nhỉ?

Bạn có thể kể một vài thành tích học tập đáng nhớ trong năm vừa qua của mình không?

Để tóm gọn năm 2021, mình sẽ dùng đúng một câu thôi: “Hứa thật nhiều nhưng cũng thất hứa thật nhiều”. Năm 2021 mình mơ ước nhiều và cũng thất vọng nhiều, bởi lẽ “Cô Vy” đến khiến cho mọi kế hoạch của mình bị đóng băng và trì trệ. Dù thành tích không có quá nhiều nhưng điều làm mình tự hào nhất đó chính là mình đã chiến thắng cơn lười của bản thân để học hành một cách nghiêm chỉnh, nâng GPA lên một tầm cao mới.

Bạn có thể chia sẻ 3 mục tiêu mà bạn muốn thực hiện trong năm 2022 này không?

Năm 2022, bản thân mình ấp ủ rất nhiều những mong muốn và dự định. Mà mục tiêu lớn nhất trong năm nay của mình chính là giữ gìn sức khỏe, vì đây là một năm quan trọng đối với mình, nên mình không muốn phí hoài một giây phút nào cả. Quan trọng hơn là mình rất muốn đến trường gặp các bạn, đi chơi và tham quan đây đó. Mục tiêu thứ hai có lẽ là đạt một điểm thấy đủ tốt, và cuối cùng là thi IELTS đạt đúng mục tiêu ngưỡng điểm mình mong muốn.

Đôi lời nhắn nhủ bạn muốn gửi gắm đến mọi người trong năm 2022?

2022 mình chúc tất cả mọi người làm lụng như chim sâu, sống lâu như chim sẻ, mạnh khỏe như đại bàng, có họ hàng với các đại biểu nha.

Đỗ Thị Thùy Trang

Lớp Chuyên lịch sử K1

Bạn đã bao giờ gặp một tình huống/một vấn đề/ một sai lầm hài hước khi đang tham gia các hoạt động ngoại khoá không? Lỗi sai/tình huống ấy đã cho bạn những bài học gì?

Mình từng là thành viên ban Nhân sự của một CLB, thời điểm đó CLB mới đóng đơn tuyển thành viên, mọi người bắt đầu viết email đố/trượt và mình được phân công gửi email đó. Trong một phút “ngáo ngơ” của bản thân, mình đã gửi nhầm email các bạn đố Ban Hậu cần cho các bạn đố Ban Chuyên môn, còn các bạn Ban Hậu cần lại chỉ nhận được cái email với tiêu đề “Chúc mừng bạn đã xuất sắc vượt qua vòng đơn của Ban D”... Lúc đó mình bị mắng toĩ tả luôn, nhưng tình huống đó lại cho mình một bài học sâu sắc về sự cẩn thận và trách nhiệm khi làm việc. Từ đó, khi làm bất cứ việc gì mình cũng tự nhắc nhở bản thân là luôn phải cẩn trọng, kiểm tra cũng như suy nghĩ thật kỹ trước khi đưa ra bất cứ quyết định nào.

Bạn có thể giới thiệu đôi chút về bản thân mình không?

Xin chào mọi người! Mình tên là Đỗ Thị Thùy Trang, học sinh lớp Chuyên Lịch sử K1. Nghe đến Chuyên Sử là mọi người biết mình thích nhất môn nào rồi đúng không? “Những sự kiện lịch sử chỉ diễn ra một lần, cũng như đời mỗi con người chỉ sống có một lần. Nhưng để hiểu hết chân giá trị của lịch sử, để hiểu đúng một con người lại cần có thời gian, nhiều khi không thể chỉ đánh giá một lần. Lịch sử và cuộc sống luôn là một dòng chảy liên tục, bất tận. Trong cuộc sống hiện tại ngày hôm nay có nền tảng và những giá trị tinh thần vô giá của quá khứ, đồng thời nó cũng chứa đựng mầm mống và sức sống mãnh liệt của tương lai...” (trích Trần Mai Hạnh trong “Biên bản chiến tranh 1-2-3-4.75). Hiểu được giá trị thiêng liêng và cao cả ấy càng làm cho mình yêu thích môn học này và muốn lan tỏa giá trị ấy đến với tất cả mọi người, cùng với đó là sự tự hào khi mang trong mình vẻ kiêu hãnh của một học sinh Chuyên Sử Trường THPT Chuyên Khoa học Xã hội và Nhân văn. Nghe cũng “oai” phết nhỉ?

Bạn có thể kể một vài thành tích học tập đáng nhớ trong năm vừa qua của mình không?

Năm 2021 là một năm đáng nhớ với mình vì mình đã đạt được 9.0 điểm tổng kết kì II, đạt Danh hiệu “Học sinh Ba Tốt” cấp thành phố, top 6 Đội dự tuyển bộ môn Lịch sử cấp Quốc gia của Trường THPT Chuyên KHXH&NV và trở thành một thành viên trong Đội Tuyển dự thi Olympic môn Lịch sử cấp Đại học Quốc gia. Mặc dù chưa hài lòng với kết quả này lắm, nhưng đó là nguồn cổ vũ tinh thần để năm 2022 mình phấn đấu đạt nhiều thành tích cao hơn nữa trong học tập!

Trong năm 2022 này, mục tiêu lớn nhất của bạn là gì?

Nhanh thật đấy! Mới ngày nào còn bỡ ngỡ trước ngưỡng cửa cấp ba mà giờ đã sang kì II lớp 11 rồi. Có lẽ bây giờ ai cũng đã có những dự định, mục tiêu, kế hoạch riêng cho mình rồi nhỉ? Trong năm 2022 này, mục tiêu lớn nhất của mình là đạt được kết quả cao trong kì thi học sinh giỏi các cấp.

Đôi lời nhắn nhủ bạn muốn gửi gắm đến mọi người trong năm 2022?

Nhân dịp năm mới 2022, con kính chúc các thầy cô luôn mạnh khỏe, hạnh phúc và mãi thành công trong sự nghiệp trồng người. Chúc toàn thể các bạn học sinh Trường THPT Chuyên Khoa học Xã hội và Nhân văn có thật nhiều sức khỏe, ngày càng học giỏi, ngoan ngoãn, vâng lời bố mẹ thầy cô. Mong rằng dịch bệnh sớm qua đi để chúng ta lại được hội ngộ và gặp nhau tại trường. Cuối cùng, hãy luôn giữ mình thật an toàn trong bối cảnh dịch bệnh Covid-19 vẫn đang hoành hành, bạn nhé!

Sau khi lắng nghe câu chuyện và những lời chia sẻ đến từ Khánh Linh và Thùy Trang, chúng ta đã có cơ hội để hiểu thêm về hai cô bạn “ba tốt” này, cũng như biết được những “bí kíp” đặc biệt để đạt được danh hiệu ấy, đúng không nào? Cảm ơn các bạn đã tham gia buổi phỏng vấn của HMC, chúc các bạn sẽ đạt được những điều rục rỏ nhất trong năm 2022 nhé!

GOSPEND

GOSPEND - nhóm 3 bạn trẻ tài năng Trần Trâm Anh, Lê Hoài Nam và Trần Hải Nam, đã tham gia và giành giải nhất trong cuộc thi “Sáng kiến của thanh niên đối với tiêu dùng bền vững” do Khoa Quốc tế học, Trường ĐH-KHXH&NV tổ chức. Những bạn trẻ ấy đều mang trong mình sự tự tin và nhiệt huyết, họ đem đến cho mọi người một cái nhìn thật đặc biệt về những học sinh THPT.

HÃY TIÊU DÙNG BỀN VỮNG!

Tại sao các bạn lại quyết định tham gia cuộc thi “Sáng kiến của thanh niên đối với tiêu dùng bền vững”? Động lực gì đã giúp các bạn quyết tâm đến như vậy?

Mới đầu, chúng mình đọc được thông tin về cuộc thi trên trang Fanpage của Ban tổ chức. Sau khi hiểu rõ về cuộc thi, bạn nhóm trưởng thấy rất hứng thú với chủ đề, ý nghĩa và tính nhân văn sâu sắc mà cuộc thi đem lại, đồng thời, chúng mình cũng muốn gắn kết với các bạn cùng khóa trong khi đang giãn cách do dịch bệnh. Sau đó, hai bạn thành viên đã được bạn nhóm trưởng “lôi kéo” tham dự và vì thế mà nhóm chúng mình đã ra đời. Động lực để chúng mình tham gia là niềm mong muốn được thử thách bản thân khi đây là một cuộc thi do một đơn vị thuộc trường Đại học tổ chức. Chúng mình thấy rằng đây là cơ hội tốt để trải nghiệm một thứ gì đó mới mẻ, thúc đẩy giới hạn của bản thân, tích lũy được thêm kiến thức và học những kỹ năng mới giúp phát triển hơn về nhiều mặt. Và đặc biệt không thể không kể đến giải thưởng vô cùng hấp dẫn của cuộc thi nữa.

Điều khó khăn nhất đối với các bạn khi tham gia cuộc thi tầm cỡ Đại học như thế này là gì? Các bạn đã giải quyết khó khăn đó như thế nào?

Khó khăn lớn nhất mà nhóm gặp phải có lẽ là sự chênh lệch kiến thức giữa học sinh THPT và sinh viên Đại học. Chúng mình chỉ có duy nhất một tháng để vừa tự học, tự tìm hiểu về lĩnh vực lần đầu tiên chúng mình gặp phải, vừa phải chuẩn bị tốt cho bài thi. Đây là cuộc thi yêu cầu kiến thức về nhiều mặt, nhiều chủ đề khác nhau, bao gồm cả xã hội học, kinh tế học... Tuy vậy, chúng mình đã khắc phục khó khăn này bằng cách tìm hiểu nhiều hơn để làm chủ kiến thức về lĩnh vực đó. Bên cạnh đó, chúng mình cũng nhận được sự trợ giúp nhiệt tình từ các thầy cô và các anh chị cố vấn của Ban tổ chức. Cùng với sự tự tin, đoàn kết và lòng nhiệt huyết, chúng mình đã biến những khó khăn ấy thành cơ hội để chinh phục cuộc thi và Ban giám khảo.

Điều gì khiến các bạn nghĩ ra ý tưởng đặt tên nhóm là GOSPEND?

Cái tên GOSPEND xuất phát từ chính mục tiêu mà cuộc thi đề ra. “Hãy tiêu đi” nhưng là tiêu thông minh, tiêu hợp lý. Bài dự thi của chúng mình chính là một sự phá cách, khác biệt với hầu hết các bài dự thi của các anh chị Đại học do chúng mình đặt một góc nhìn khác với vấn đề được đặt ra. Cuộc thi nhằm thúc đẩy tiêu dùng bền vững và sự tiêu dùng mà chúng mình hướng tới là sự tiêu dùng hợp lý, vừa thúc đẩy kinh tế phát triển nhưng cũng vừa góp phần giữ cho môi trường, xã hội bền vững. Cái tên ấy cũng là cách để chúng mình khơi gợi về một đặc điểm của các bạn học sinh chuyên Nhân văn. GOSPEND nghe sẽ khá giống với GOVIET - 1 hãng vận tải công nghệ với bộ đồng phục màu đỏ, rất giống với màu áo của Nhân Văn nên cái tên ấy cũng từ đây mà ra.

Sau khi tham gia cuộc thi, các bạn đã học hỏi được những điều gì?

Sau khi tham gia cuộc thi, chúng mình đã học hỏi được rất nhiều điều như những kiến thức về kinh tế, xã hội mà đặc biệt là tiêu dùng bền vững, các kỹ năng thực hành, phong cách làm việc chuyên nghiệp và nghiêm túc. Và có lẽ, thứ quý giá nhất mà chúng mình có được chính là những người bạn tuyệt vời.

Mới chỉ là học sinh cấp THPT, nhưng các bạn đã tự tin, dám thử sức với một cuộc thi lớn như vậy, các bạn có thể nhắn gửi đôi lời tới các bạn, các em học sinh về những kinh nghiệm mà các bạn đã tích lũy được khi tham gia cuộc thi không?

Mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng chúng ta phải dám nghĩ, dám làm, không ngại khó khăn, có tinh thần học hỏi và luôn cầu tiến. Tuổi trẻ, hãy tìm kiếm cho mình nhiều cơ hội để thử thách bản thân và hãy luôn tự tin vào chính mình. Bước ra ngoài vòng an toàn, và chúng ta sẽ thấy bản thân thực sự có rất nhiều tiềm năng hơn những gì chúng ta nghĩ, giống như câu hát: “Cứ sai đi vì cuộc đời cho phép”.

Các bạn có mong muốn như thế nào đối với những người tiếp cận ứng dụng GOSPEND khi ứng dụng này thực sự được đưa vào thực tế?

GOSPEND có thể góp phần hỗ trợ, tư vấn người dùng cách chi tiêu tiết kiệm, hợp lý, tránh lãng phí; xây dựng kế hoạch sử dụng, chi tiêu, quản lý hoạt động một cách hiệu quả. Từ đó, chúng mình mong rằng người dùng có thể nhiệt tình, ủng hộ cho ứng dụng hết mình, giúp cho việc tiêu dùng không những bền vững mà còn trở thành một sở thích cho người dùng khi trải nghiệm nữa.

Để tự tạo lập ra một ý tưởng về một ứng dụng như GOSPEND, theo các bạn yếu tố nào là quan trọng nhất trong quá trình lên ý tưởng?

Với chúng mình, việc lên ý tưởng vô cùng quan trọng. Đây là bước đầu xác định khung cho toàn bộ quá trình làm nên sản phẩm. Trong đó, việc nghĩ ra cách thức hoạt động và chức năng của những hoạt động là phần khó nhất. Với tính năng chính là đề xuất tiêu dùng, chúng mình đã mất ba tuần để nghĩ ra cách thức hoạt động, nghe góp ý và hoàn thiện ý tưởng. Những tính năng khác của ứng dụng cũng tương tự do đây là lần đầu chúng mình tiếp xúc với việc lên ý tưởng làm ứng dụng. Đặc biệt, nhờ những lời nhận xét vô cùng thẳng thắn của các anh chị cố vấn cùng thầy cô mà những khuyết điểm của ý tưởng đã được chúng mình khắc phục, sửa đổi. Một tháng là thời gian để chúng mình vẽ nên 1 bức tranh toàn thể cho GOSPEND và đó cũng là lúc nhóm mình phải tự đặt bản thân vào những thử thách khó nhằn nhất từng gặp phải.

Sang năm 2022, các bạn có mục tiêu gì cho bản thân về học tập cũng như các hoạt động ngoại khóa hay không?

Sang năm 2022, mỗi người chúng mình sẽ có một dự định cá nhân riêng. Chúng mình sẽ tập trung hơn vào mục tiêu học tập để đạt kết quả cao và chuẩn bị cho cánh cửa Đại học. Về hoạt động ngoại khóa, chúng mình vẫn sẽ duy trì và nắm tốt những vị trí và công việc đang làm. Tuy vậy nếu có những cuộc thi thú vị nào thì chúng mình vẫn sẽ lập nhóm để cùng nhau tham gia.

Những gì nhóm GOSPEND có thể đạt được là thành quả của sự cố gắng, nỗ lực, kiên trì học hỏi. Những bạn trẻ ấy là đại diện cho một thế hệ học trò sáng tạo, tự tin, tràn đầy nhiệt huyết, mang trong mình một khát vọng cống hiến của những thanh niên thời đại 4.0.

CLB bóng rổ - NVBC

Bóng rổ.

Tớ nhìn trái bóng rổ bên cạnh mình, rồi nhìn thông báo trên điện thoại mà trong lòng chột hỗn độn và mông lung. Tớ mới nhận được thông báo rằng mình đã trúng tuyển vào một trong những trường chuyên danh giá của Hà Nội - Trường THPT chuyên Khoa học Xã hội và Nhân văn. Vui mừng được mấy ngày, chột tin nhắn của người bạn thân khiến tớ khựng lại:

“Ê nhưng Nhân Văn là trường chuyên xã hội mà, nghĩa là sẽ rất quy củ và toàn con gái đó. Mà... sẽ tiếp tục theo bóng rổ chứ?”

Bóng rổ từ bao giờ đã trở thành một phần quan trọng không thể thiếu trong cuộc sống tớ. Tớ thật sự không thể tưởng tượng được một ngày tớ không cầm trái bóng, không chơi bóng rổ nữa. Nhưng tin nhắn ấy đã làm tớ phải suy nghĩ, tớ cũng sợ, sợ rằng Nhân Văn sẽ toàn những con người khuôn phép, nho nhã, và sẽ chẳng ai cùng tớ chơi bóng rổ mỗi buổi chiều. Tớ sẽ phải dừng chơi bóng rổ ở đây ư?

Giữa thời khắc mông lung nhất, thật may mắn khi có những cánh tay vươn ra nắm lấy tay tớ, và tạo nên NVBC - HSSH Basketball Club, CLB Bóng rổ của trường Nhân văn. Tớ gặp những con người cũng đam mê trái bóng như tớ, cùng tớ cháy hết mình sau mỗi chiều tan học, cùng tớ đi đấu giải, cùng tớ tạo nên những kỉ niệm đẹp.

Xin chào, chúng tớ là NVBC (Nhân Văn Basketball Club). Chúng tớ ra đời vào tiết trời mùa hè tháng 8 năm 2020 để mở ra môi trường hoạt động thể dục thể thao năng động, tích cực nhằm nâng cao sức khỏe, tạo các hoạt động tập thể trong cộng đồng các bạn học sinh trường.

Trên chuyến hành trình chinh phục bộ môn thể thao bóng rổ, chúng tớ đã có nhiều trận giao lưu với nhiều trường THPT trên địa bàn Hà Nội, cùng với đó là đặt những bước đệm đầu tiên khi tham gia vào giải học sinh. Ở giải 3x3 USSH mở rộng do Trường Đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn tổ chức, chúng tớ đã cầm trên tay một chiếc cúp vô địch và đạt được nhiều thành tựu ấn tượng. Đặc biệt hơn nữa, chúng mình đã có một trải nghiệm vô cùng đáng quý khi có buổi giao lưu với U16 Lào Cai - một đội bóng tỉnh ngoài, từ đó có cơ hội học hỏi thêm kinh nghiệm và giao lưu thể thao giữa các vùng miền. Thật tiếc khi ảnh hưởng dịch bệnh khiến chúng tớ chưa được cháy hết mình với bóng rổ, nhưng không vì vậy mà chúng tớ ngừng đam mê đâu nhé! NVBC cũng đã đi đầu và đẩy mạnh phong trào thể dục thể thao với những chuỗi ngày tập thể thao mùa dịch bệnh đó!

Những áp ứ chưa thành, những dự định còn bị bỏ ngỏ, mong rằng 2022 sẽ giúp chúng tớ “điền vào chỗ trống” những trải nghiệm quý báu. Tớ biết, NVBC là một CLB, là một đội bóng trẻ. Tớ biết, kinh nghiệm của chúng tớ vẫn còn ít và non nớt. Nhưng có một điều tớ luôn tin tưởng, rằng NVBC là một tập thể vô cùng đoàn kết, một đội bóng vô cùng tiềm năng, và trong tương lai nhất định sẽ chạm tới những chân trời cao hơn.

Và tớ ở đây, tự hào khi được trở thành một thành viên của NVBC, tự hào khi trở thành một mảnh ghép của đội bóng rổ của Trường THPT chuyên Khoa học Xã hội và Nhân văn!

Một buổi tập luyện của CLB

CLB Nghệ thuật HLA

HLA, hay còn được biết đến với tên gọi HSSH Land of Art, là Câu lạc bộ Nghệ thuật đầu tiên của trường THPT Chuyên Khoa học Xã hội và Nhân văn. “HSSH Land of Art” (HLA) là tên gọi được lấy cảm hứng từ những vùng đất thân thiện rộng lớn, nơi con người ở đó được thỏa sức trải nghiệm, đắm chìm trong đam mê nghệ thuật của mình. Với ý nghĩa sâu sắc này, câu lạc bộ muốn thể hiện sứ mệnh đem lại một sân chơi sáng tạo, bổ ích cho học sinh Nhà trường, đồng thời cũng là nơi để các bạn cùng mang niềm đam mê nghệ thuật được thỏa sức vẫy vùng, thể hiện hết sức tài năng của mình trong lĩnh vực này.

Được ra mắt vào ngày 15/9/2021, CLB đã thành công đem lại những giá trị, cơ hội để kết nối và giao lưu giữa những bạn trẻ có cùng đam mê nghệ thuật, luyện tập và trau dồi các kỹ năng như hát, nhảy, múa,... hay tổ chức sự kiện, góp phần gia tăng kinh nghiệm biểu diễn và làm việc chuyên nghiệp trong một tập thể. Đến với HLA, các bạn sẽ được thỏa sức khám phá tiềm năng của bản thân, hoạt động trong môi trường năng động vui vẻ, tập luyện kỹ năng biểu diễn cùng đội nhóm, kết giao với nhiều người bạn mới và nhận được giấy chứng nhận sau khi hoàn thành nhiệm kỳ, đặc biệt là góp phần tạo nên những kỉ niệm tuổi trẻ đầy sôi động và nhiệt huyết dưới mái trường Nhân văn. Những hoạt động như cùng nhau quay biên vũ đạo, cùng tập hát và nhảy múa, quay MV,... chắc chắn sẽ không khiến mọi người thất vọng khi quyết định đồng hành cùng CLB suốt 3 năm cấp 3.

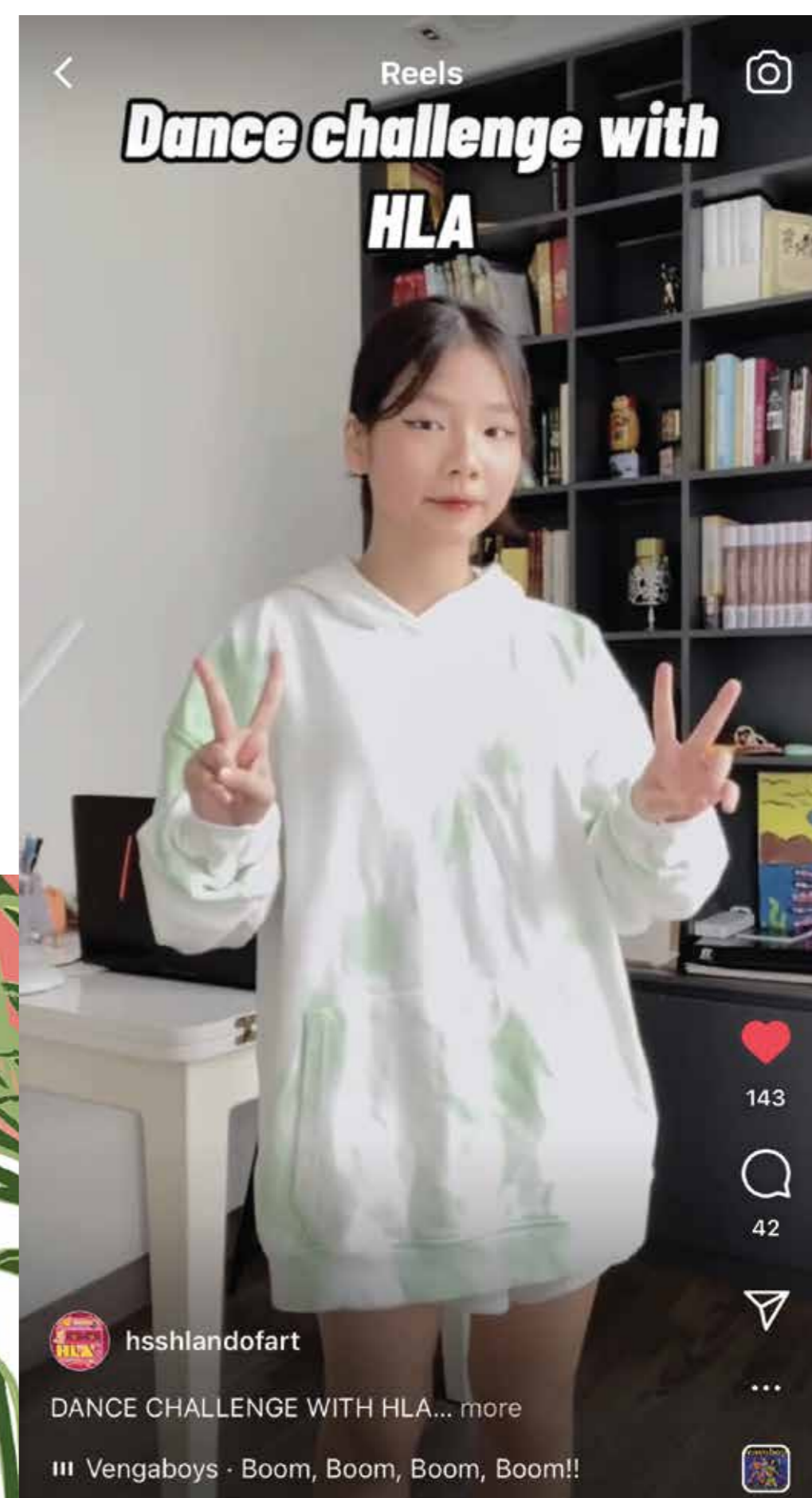
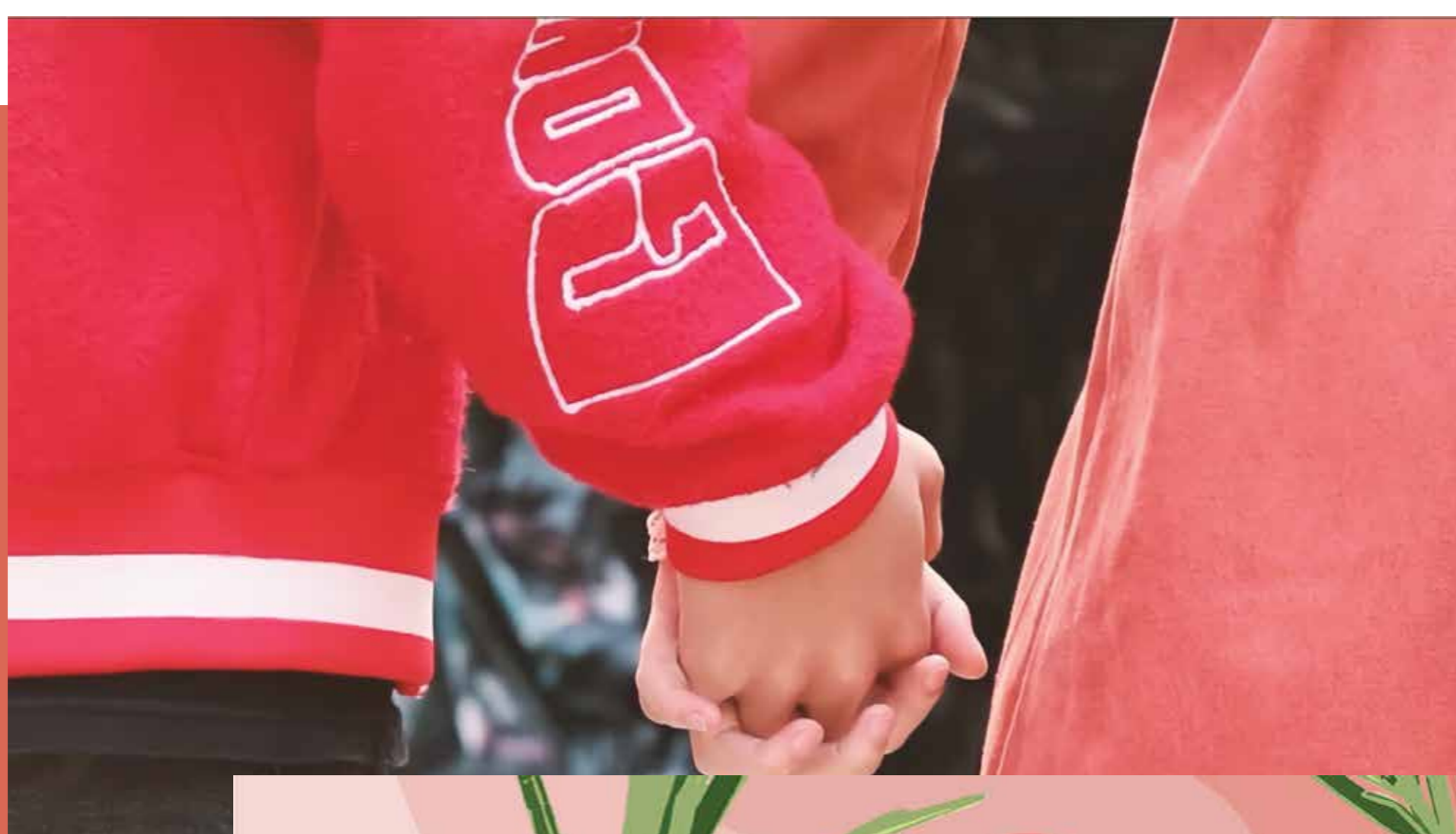
Dù mới thành lập chưa được lâu nhưng CLB HLA đã đạt được những thành tựu đáng chú ý:

- Hơn 2000 lượt like fanpage sau chưa đến nửa năm hoạt động;
- Trung bình hơn 2500 lượt tiếp cận mỗi bài viết;
- 2 MV âm nhạc được hưởng ứng nhiệt tình với số lượt xem trung bình là gần 2000 lượt;
- Gần 100 lượt theo dõi CLB trên nền tảng Soundcloud;
- Trung bình 1000 lượt nghe mỗi sản phẩm trên nền tảng Soundcloud;
- Trung bình hơn 1000 lượt xem mỗi Reel trên nền tảng Instagram;
- Gần 80 người tham gia CLB trong năm đầu tiên.

Sắp tới, CLB hứa hẹn sẽ còn mang lại những sản phẩm bùng nổ hơn nữa để không chỉ đặt nền móng cho nền

tảng hoạt động ngoại khóa của trường THPT Chuyên Khoa học Xã hội và Nhân văn mà còn có thể sánh vai với những CLB Nghệ thuật ở các trường THPT khác trên địa bàn thành phố Hà Nội.

Cuối cùng, nhân dịp Tết Nhâm Dần 2022, CLB HSSH Land of Art chúc sức khỏe, may mắn và thành công tới tất cả các quý vị độc giả. Mong rằng tất cả chúng ta sẽ có một năm mới thật an yên và ngập tràn hạnh phúc.

Một số hoạt động của HLA

CLB Điện ảnh - La' Cinéma

Câu lạc bộ Điện ảnh La' Cinéma Trường THPT Chuyên Khoa học Xã hội và Nhân văn (La' Cinéma), là câu lạc bộ trực thuộc Liên Chi Đoàn Trường THPT Chuyên KHXH&NV, Trường ĐH KHXH&NV, ĐHQGHN. La' Cinéma ra đời vào đầu tháng 9 năm 2021 với tình yêu và niềm đam mê đối với điện ảnh của một nhóm bạn học sinh, cố vấn thuộc các trường chuyên và đại học nổi tiếng trên địa bàn thành phố Hà Nội. Câu lạc bộ mong muốn phổ cập bộ môn nghệ thuật thứ bảy này đến gần hơn với quần chúng, đặc biệt là các bạn học sinh THCS và THPT.

Để mở đầu cho chuỗi hành trình khám phá thế giới điện ảnh, La' Cinéma đã tổ chức sự kiện Công chiếu phim Chặng I: Moonrise Kingdom trực tuyến, thu hút sự tham gia của hơn 100 khán giả và khách mời. Nối tiếp phát huy những nét đẹp của câu lạc bộ, tiền sự kiện La'Tinsel với hoạt động gây quỹ từ thiện dịp Noel đã thành công, lan tỏa thông điệp sống nhân văn và nhân ái tới cộng đồng, đồng thời gắn kết mọi người trong thời điểm giãn cách xã hội bằng những món quà Giáng sinh ý nghĩa. Mỗi thành viên trong câu lạc bộ đều có cơ hội trải nghiệm việc trao gửi yêu thương thông qua hoạt động trực tiếp đưa những món quà tới tận tay người nhận.

Hoạt động Chặng I: Moonrise Kingdom

Bước sang sự kiện Công chiếu phim tình thương: Jojo Rabbit, trước tình hình dịch bệnh đầy phức tạp và khó khăn, đặc biệt đối với các bạn nhỏ tại Trung tâm dạy nghề từ thiện Quỳnh Hoa, La'Cinéma từ lâu đã ấp ủ nguyện vọng trao tận tay các bạn những gói quà xinh xắn như một lời động viên, khích lệ tinh thần, hi vọng các bạn sẽ khỏe mạnh và lạc quan bước qua thời điểm dịch bệnh khó khăn này. Bên cạnh đó, câu lạc bộ mong muốn các bạn nhỏ có một khoảng thời gian vui vẻ, thoải mái ngồi lại bên nhau, kết thúc một năm thật nhiều khó khăn. Với tinh thần “điện ảnh” sẵn có, La'Cinéma đặc biệt dành tặng các bạn một buổi chiếu phim tình thương ngay tại nơi vốn đã ngập tràn tình thương ấy. Không chỉ để tiếp tục thực hiện sứ mệnh "rap chiếu bóng" của mình, La'Cinéma hi vọng món quà ấm cúng này sẽ thay một lời chúc ấm áp gửi tới Trung tâm Quỳnh Hoa trước thêm năm mới - Tết Nguyên Đán Nhâm Dần (2022). Sự kiện bao gồm 2 hoạt động chính: Chiếu phim và Từ thiện.

Tuy là câu lạc bộ có tuổi đời “trẻ” nhất ở Nhân văn, nhưng với những thành tựu đã đạt được, La'Cinéma đang ngày càng khẳng định tiềm năng phát triển vô hạn của mình. Về mảng truyền thông, trang thông tin chính thức của câu lạc bộ trên nền tảng Facebook đã đạt hơn 4400 lượt like fanpage; lượt tương tác với các bài viết truyền thông, chuyên môn trung bình đạt hơn 20.000 lượt với nhiều độ tuổi, nhiều khu vực địa lí khác nhau và hơn 100 người tiếp cận vào bài đăng trên website của riêng La'Cinéma mỗi ngày. Xuyên suốt quá trình hoạt động và tổ chức sự kiện, La'Cinéma đã có cơ hội được giao lưu và hợp tác, tạo được sự tin nhiệm với nhiều nhà tài trợ cùng những khách mời có sức ảnh hưởng lớn tới cộng đồng.

*Sự
kiện
Công
chiếu
phim
tình
thương:
Jojo
Rabbit*

03

Lãng kính
nhân văn

K2 Địa - Đàm Bảo Trân

Từ khi chào đời, tôi đã luôn nhận được tình yêu thương vô bờ bến của cha mẹ. Năm tháng trôi qua, tình yêu thương ấy đã nuôi nấng tôi nên người. Lúc ấy, tôi nghĩ rằng chỉ có cha mẹ mới là người dành cho tôi tình yêu thương thiêng liêng, cao cả ấy. Lớn lên một chút, hòa mình vào thật nhiều mối quan hệ, tôi nhận ra và thấu cảm nhiều tình yêu vô cùng đáng trân quý...Lúc tôi mới chập chững bước vào môi trường học tập, tôi nhận ra những người đồng hành cùng tôi trên quãng đường này không chỉ có cha mẹ mà còn có cả người thầy, người cô luôn tận tình chăm sóc tôi.

Thầy cô là người đã dìu dắt tôi, dạy tôi lớn khôn từ những ngày đầu tiên của cuộc đời đi học, chấp cánh ước mơ, hoài bão cho tôi thỏa sức bay bổng, gặt hái thành công trong cuộc sống. Họ đã dành một phần cuộc đời mình để dẫn dắt những người học sinh trên con đường chông gai, đầy gian nan, thử thách phía trước. Thật vậy, nghề giáo như nghề đưa đò,... Người lái đò phải cầm lái thật vững, thật chắc vì đâu ai biết rằng trên chặng đường đi, có bao nhiêu “ngọn gió lớn” đang chờ đợi. Rồi đến khi đưa được người qua bên kia bờ, người lái đò lại phải quay trở lại và đón đoàn khách mới, cứ như vậy, người lái đò đi qua đi lại hai bên bờ như một vòng tuần hoàn. Thầy cô cũng thế, họ cũng dành cả cuộc đời để dạy dỗ cho những đứa con thân yêu mà không ngần ngại khó khăn. Dẫu phải thức khuya soạn giáo án, thầy cô cũng không hề thấy chán nản mà họ vẫn luôn tận tình giảng dạy, chỉ bảo học sinh. Thầy cô đã nắm tay, dẫn dắt những đứa trẻ non nớt mới bước vào đời, truyền cho bao đôi mắt thơ ngây niềm tin và nghị lực để luôn cố gắng vươn lên chạm lấy ước mơ, khát vọng biến chúng thành hiện thực. Nếu không có lòng yêu thương sâu sắc dành cho học sinh, liệu thầy cô có sẵn sàng hi sinh, tận tâm đến thế?

Tình yêu thương mà người thầy, người cô xuất phát chính từ trái tim của người cha, người mẹ dành cho những đứa con ruột của mình. Tình yêu ấy luôn cháy bỏng, soi sáng con đường cho những chú chim non chập chững bước đi trên con đường đời. Và rồi thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, chúng tôi dần trưởng thành sau những bài học, sau những buổi dạy. Nhớ lắm tà áo dài thướt tha của cô, dáng đi nghiêm trang của thầy. Nhớ lắm những buổi học vui nhộn, những kiến thức bổ ích mà mấy năm qua tôi được học. Chắc hẳn các thầy cô cũng vậy, dù cuộc sống có bao nhiêu biến đổi nhưng tình cảm người thầy, người cô dành cho những cô cậu học sinh thân yêu vẫn luôn ở đó, không đổi thay. Tình cảm thiêng liêng, cao cả ấy đã sưởi ấm tâm hồn biết bao học sinh thời cấp sách tới trường.

... Nếu mai đây tôi không còn là một đứa trẻ, không còn được bao bọc trong vòng tay của cha mẹ và thầy cô, tôi sẽ mãi không bao giờ quên công ơn sâu nặng và tình yêu thương bao la mà thầy cô dành cho học sinh. Tình cảm ấy thiêng liêng, cao cả biết bao!

NGƯỜI CHÈO ĐÒ NĂM CŨ

Một con đò thâm lặng
Cần mẫn nổi đôi bờ
Nuôi dưỡng những giấc mơ
Giữa muôn trùng sóng gió.

Dù hôm qua nắng đỏ
Hay ngày mai bão giông
Đò nan giữa mệnh mông
Vững vàng qua sóng dữ

Thuộc lòng từng con chữ
Nhắm vắn mấy câu thơ
Trang sách đầy ước mơ
Bình yên và lặng lẽ

Từ một thầy giáo trẻ
Nay tóc đã phai màu
Không đếm đã bao lâu
Bao lần ngang sông ấy.

Về thăm cô vẫn thấy
Nụ cười hiền như xưa
Hạt ngọc hay hạt mưa
Long lanh nơi khóe mắt.

Một cái ôm thật chặt
Lặng - ơn giữa xô bồ
Công lao của thầy cô
Có bao giờ kể hết...

TRANG LINH - K2 Chuyên ĐIA

BẠN THÂN

Nguyễn Chí Anh – K2 Chuyên Văn 1

Tôi có một người bạn thân. Cậu ấy tên Long, hơn tôi tận 8 tuổi. Không biết có phải do ảnh hưởng bởi đọc sách văn chương nhiều không mà tôi tập tọng gọi Long là người bạn vong niên.

Ông nội của hai chúng tôi thân nhau từ hồi chiến tranh, nên từ lúc chuyển đến gần nhà tôi thì bạn của ông tôi rất hay đưa Long sang chơi. Mẹ của Long mất sớm nên từ nhỏ, cậu đã rèn được sự tự lập, người lớn hơn những đứa trẻ đồng chảng lứa. Anh bênh vực tôi trước lũ trẻ cùng phố, cho tôi xem phim cùng, mua kem cho tôi và dắt tôi đi chơi đủ thứ. Không hiểu sao lúc ấy tôi còn gọi Long là chú Long nữa. Lớn hơn một chút, Long ngày nào cũng đưa tôi đến nhà trẻ và đón tôi mỗi khi được về. Trường Trung học của Long ở ngay cạnh nhà trẻ của tôi nên như vậy cũng tiện.

Khi tôi lên tiểu học, tôi học kém vô cùng nên tôi phải nhờ đến Long rất nhiều. Bố mẹ tôi thì nhiều lúc bảo tôi phải tự nghĩ nhưng thực sự tôi chẳng nghĩ được gì cả, nhưng Long thì luôn sẵn sàng giảng giải cho tôi từng tí một. Tôi vẫn nhớ y nguyên cái ngày ngay trước khi mà Long thi tuyển sinh cấp ba, mười một giờ đêm Long vẫn gọi điện giảng cho tôi bài tập Toán. Dù vậy Long vẫn vượt qua kì thi ấy một cách vô cùng thuận lợi.

Khi tôi lên trung học, Long nói chuyện với tôi ít hơn. Long cũng đã lên đại học một thời gian và anh ấy phải tập trung cho việc học của mình. Tôi cũng làm quen thêm rất nhiều người bạn và tham gia rất nhiều hoạt động một cách sôi nổi. Tôi bắt đầu quên mất mình có một anh bạn thân như thế.

Một lần dọn tủ, tôi bắt gặp lại những đồ chơi do chính tay Long làm tặng cho tôi ngày còn nhỏ, những chiếc ô tô bằng gỗ được đẽo, khắc bằng con dao sắc. Tôi nói lại những câu chuyện không bao giờ có hồi kết với người bạn vong niên, câu chuyện giữa chúng tôi nói chủ yếu là về trường lớp, gia đình và những mối quan hệ..... Tôi cảm thấy khi nói chuyện với Long, tôi đã là một người đàn ông chứ không còn là một cậu bé nữa. Long không chỉ là một người bạn thân, mà còn là một người anh trai, một người tri kỷ của tôi. Tôi quý Long rất nhiều và tôi biết Long cũng rất quý tôi. Anh không chỉ dạy tôi kiến thức trong các môn học mà còn dạy tôi những bài học và những kinh nghiệm trong cuộc sống. Ngày nhận giấy báo đỗ vào một trường chuyên trong thành phố, người tôi muốn chia sẻ niềm vui ấy là Long. Tôi gọi điện. Anh cũng vỡ òa lên trong vui sướng. Anh chúc mừng tôi đã vào học chuyên ngành Văn. Món quà anh gửi tặng tôi, chính là tập thơ anh viết ngày còn học trung học. Anh cũng từng mơ những giấc mộng văn chương nhưng anh chưa từng nói ra. Anh nói, hiểu về văn chương nghệ thuật, ai cũng cần, dù làm ở bất cứ ngành nào.

Bây giờ Long đã chuyển sang Sài Gòn để làm việc và lập gia đình, nhưng thỉnh thoảng chúng tôi vẫn nhắn tin và gọi điện để tâm sự và trêu đùa với nhau. Long nói bánh tráng trộn ở Sài Gòn ngon lắm, bao giờ có dịp tôi phải vào thử mới được.

Người bạn đặc biệt trong tôi

K2 Chuyên Địa - Trần Phương Linh

Tôi đã từng có một cậu bạn thân - một người bạn thân thiết....

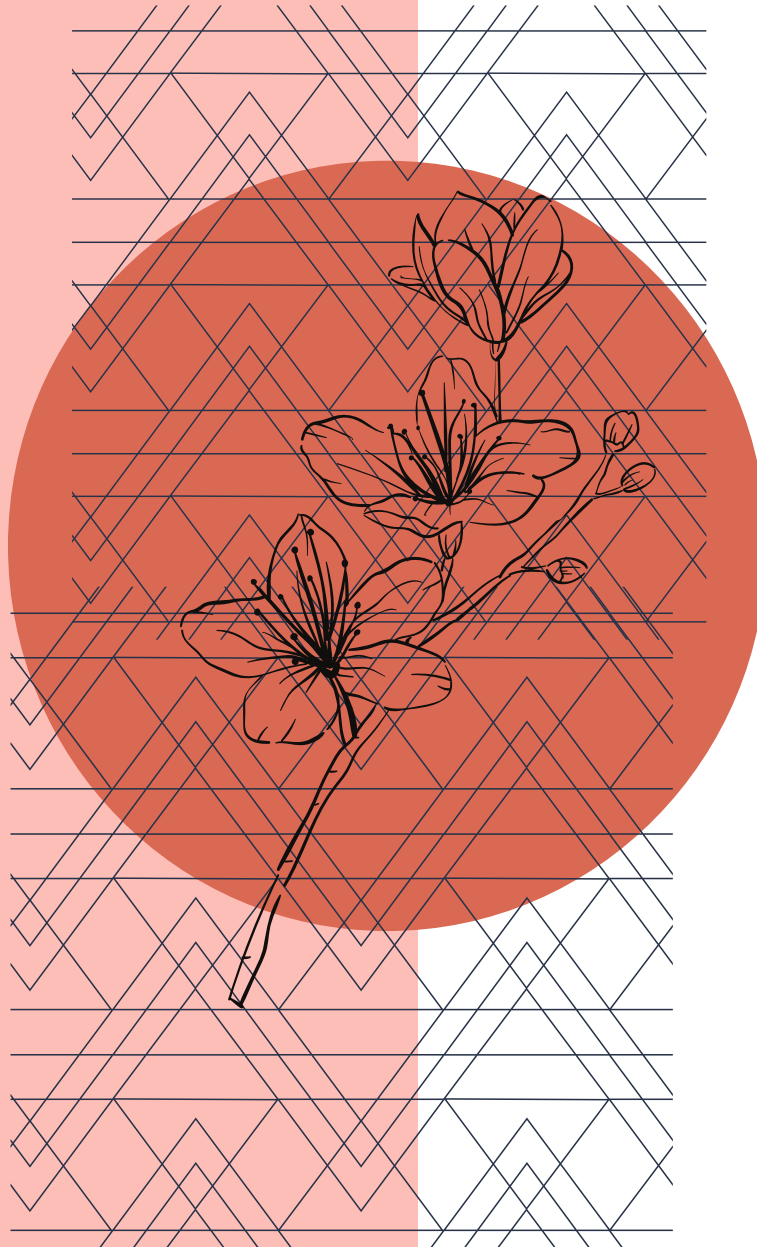
Cậu ấy tên H - một cái tên Hán Việt, dịch sang mang ý nghĩa "sự ưu việt", cũng là một từ chính xác để nói về cậu. Chúng tôi trước giờ chưa từng biết tới sự hiện diện của nhau trong trường nhưng định mệnh đã đưa hai đứa gặp nhau, từ đó dần thành tri kỷ. Câu chuyện tình bạn giữa hai đứa ngộ đến nỗi khi nghĩ đến tôi lại cảm thấy nó giống một câu chuyện tình hơn.

Mỗi khi ánh trăng bắt đầu nép mình bên rèm cửa và màn đêm dần buông xuống, tôi chợt bản thân khi nghĩ về những tháng ngày đã qua. Đã bao lâu rồi nhỉ?

Ba tháng?

Bốn tháng?

Hay là nửa năm?

Cũng chẳng biết nữa, đã quá lâu kể từ khi cậu đã biệt vô âm tín. Cậu như tách mình ra khỏi thế giới này, khỏi những người bạn cũ năm ấy và khỏi tôi - người mà cậu đã từng coi là người bạn thân nhất, là tri kỷ. Đó là một ngày hè nóng nực, tôi lủi thủi đứng trên ban công nhà giữa trưa hè nắng gắt. Dù mẹ tôi có khăn cổ khuyên nhủ tôi hòa đồng thì tôi vẫn chỉ là một đứa khép kín và ngại ngùng. Bầu không khí ẩm đậm pha lẫn trong tiếng ve sầu suốt mấy ngày liền khiến tôi cảm thấy buồn man mác, và nhớ tới cậu và lũ bạn ở ngôi trường cũ.

Khi nhớ lại hai năm trước khi hai đứa còn chân ướt chân ráo mới chập chững bước vào tuổi 14, lòng tôi lại xao xuyến một cách khó tả. Những kỷ vật tôi từng nâng niu, cất vào ngăn tủ, giờ không khác những thứ tầm thường? Người tôi từng thân nhất, sao gặp gỡ bỗng thấy vô cùng xa lạ? Điều xót xa có lẽ chẳng phải là những đêm bủa vây, thao thức cùng hoài niệm của tình bạn năm ấy, cũng chẳng phải những tối vui mình vào giấc ngủ mê, mà là tôi không hề có sự lựa chọn. Trôi theo tháng năm, tôi đã vô tình quen với việc thiếu đi một người nào đó, một điều gì đó, trong khi sâu trong tiềm thức mọi thứ vẫn vẹn nguyên. Để đôi khi chúng lại ùa về, nhớ thì không hết, quên lại chẳng đành, đó mới thứ cảm xúc khiến con người ta cảm thấy khó chịu, day dứt nhất.

Chính khoảnh khắc này đây đang viết những dòng chữ này chúng tôi đã xem nhau như người xa lạ đã được gần một năm rồi. Tuy vậy những kí ức tuổi thơ, quá khứ kia vẫn khiến tôi thấy nao nao và bồi hồi một cách lạ lùng. Tuổi thơ tươi đẹp ấy nó đã in sâu và trong tâm trí của tôi và tôi không tài nào quên được. Chính sự hèn nhát, chính sự ngại ngùng và e thẹn đã làm cho tình bạn của tôi và H trở nên mờ nhạt dần và giờ đây mỗi khi đối diện với nhau chúng tôi không dám nhìn thẳng vào mắt của nhau. Dù cho tôi có cố gắng thân thiết với những người bạn khác như thế nào đi chăng nữa tôi cũng không thể nào quên được H và tôi luôn tự nhủ với mình rằng H là người bạn duy nhất, mãi mãi là bạn thân của tôi dù cho giờ đây hai đứa đã không còn như xưa nữa. Thỉnh thoảng tôi vẫn hay nhớ về người bạn ấy và trong những bài văn nói về tình bạn tôi vẫn luôn nhắc đến H như một người bạn thân mà tôi rất trân trọng.

Viết những dòng chữ này tôi chỉ muốn giữ lại những gì đẹp nhất và trong sáng nhất của một thời vui chơi không biết lo nghĩ là gì không biết nhân tâm là gì để rồi khi chúng tôi đã lớn cho dù chúng tôi không đủ dũng cảm để đối diện với nhau thì chúng tôi vẫn còn quá khứ để đối diện để nhớ lại một tuổi thơ tràn ngập những vui buồn, có khi là những tiếng cười và cũng có khi là cái gì đó nó hơi cay đắng. Cuộc sống này không có gì là hoàn hảo và tình bạn cũng vậy, không phải nó đã quá hoàn chỉnh không cần phải cắt gọt, mài giũa. Theo tôi tình bạn là một thứ tình cảm mà nó xuất phát từ chính trái tim, từ chính thứ tình cảm trong sáng mà ở đó sự ích kỷ không tồn tại mà chỉ có những kí ức đẹp và những hình ảnh đẹp được lưu lại mãi mãi vì vốn dĩ gặp gỡ luôn đi cùng với chia ly?

Tết này

Trần Tú Quỳnh – K2 Chuyên Văn 1

Nguồn ảnh: Internet

Tôi cho tay sâu hơn vào túi áo khoác, bước những bước vội vã về nhà. Mấy nay thời tiết đã lạnh hơn hẳn hồi trước, cuối đông rồi và mùa xuân đang sang. Tết sắp đến rồi chẳng. Nghe thầy chủ nhiệm nói học trò trường chuyên được nghỉ học tới gần ba tuần mà thấy lòng lâng lâng khó tả. Hơn hai năm nay, dịch bệnh hoành hành, hầu như lúc nào cũng phải ở nhà, thành ra tôi cũng chẳng mong ngóng Tết như mấy năm trước nữa.

Tôi đi vào thang máy, đặt túi đồ xuống cho bớt nặng. Đi chung thang máy cùng tôi là một chị người quen ở tầng dưới, chị đang cúi đầu chăm chú xem điện thoại, vẻ mặt đầy ưu phiền. Dù sao cũng là người quen, tôi cất lời chào, rồi hỏi xem chị làm sao mà trông có vẻ phiền muộn đến thế. Thường ngày, chị là người rất vui vẻ cơ mà.

“Tết này chị định về quê thăm ba mẹ, nhưng dịch bệnh vẫn đang phức tạp, ba mẹ chị không cho về. Nhưng như thế thì sao mà được cơ chứ, Tết là sum họp gia đình cơ mà. Thôi, đến nhà rồi, chị đi trước nhé.”

Tôi ngẩn ngơ trước những lời chị nói. Có lẽ vì vẫn còn được sống với bố mẹ nên tôi không nhận ra được tầm quan trọng của dịp Tết đến. Đó đâu chỉ là một ngày nghỉ, đó còn là ngày để gia đình quây quần sum họp bên nhau, cùng nhìn lại một năm đã qua cơ mà. Tự nhiên tôi thấy mình thật may mắn, vì vẫn được ở bên cạnh bố mẹ, được hưởng những yêu thương, ấm áp trong gia đình nhỏ của mình. Có lẽ sau này, khi phải trưởng thành, bươn chải ngoài cuộc sống, đó sẽ là những ký ức tôi nhớ nhất cuộc đời này.

Lại thêm một năm đây biến động nữa trôi qua, dịch bệnh đã để lại cho chúng ta nhiều buồn bã, tuyệt vọng, thậm chí là mất mát không gì có thể bù đắp. Dù vậy, hãy biết ơn vì Tết này ta vẫn có thể ở bên cạnh gia đình.

K2 Chuyên Địa - Nguyễn Thiện Minh Châu

Xuân tràn. Tĩnh mịch Tết

Đất nước tôi. Vắng câu đối đỏ. Chùa chiền vắng lời cầu an. Những lo toan.
Thời khắc sang trang.

Đất nước tôi. Oằn mình chống dịch

Từng ngọn gió đùa cành lộc biếc. Mai đào hân hoan thắm thiết. Vãn rộn
tiếng cười năm mới đến chơi vui.

Yêu Tổ quốc, biết bao anh hùng trên tuyến đầu chống dịch.

Cái Tết tưởng như xa vời và lạ lẫm. Tết tưởng chừng lặng im.

Nhưng nhìn sâu vào, trong những căn nhà bó hẹp, thấy mẹ tôi rửa lá gói
bánh chưng. Thấy lũ trẻ háo hức treo đồ trang trí lên cây đào vừa chờ đến.
Thấy giọt mồ hôi trong cái lạnh không quen chảy từng giọt trên trán những
người con dọn dẹp nhà cửa. Anh chị em tôi lau từng cột cầu thang, từng chi
tiết trên chiếc ghế gỗ bằng bàn chải cũ. Bốn tầng nhà cao chông chênh
chừng quá khổ. So với vóc dáng mai gầy liễu chỉ biết chăm học như tôi. Tết
đang đến. Không khí xuân len vào từng ngõ nhỏ. Tết về làm chúng tôi hân
hoan, dẫu mùa dịch chưa qua nhưng nhịp sống thì chẳng bao giờ ngừng lại.
Chưa có năm nào, một cuộc gọi chúc Tết sớm của người bạn học, của họ
hàng phương xa lại mang cảm xúc mãnh liệt đến thế, sau những tháng xa
mặt mà chẳng cách lòng.

Nguyễn Thiện Minh Châu

MÙA COVID SẼ QUA

Lê Hoàng Nguyệt Nhi
K2 Chuyên Địa

Mong mùa Covid qua
Bao khó khăn vất vả,
Đất nước vẫn kiên cường
Gián nan không gục ngã

Sức mạnh dân tộc ta
Đoàn kết không lùi bước,
Thực hiện tốt 5K
Ở nhà là yêu nước.

Dịch vẫn còn dai dẳng
Xuân đã đến bên thềm
Nhân dân ta sẽ thắng
Đón xuân trong bình yên.

Tết, chuyện chưa kể

Nguyễn Bảo Minh Châu – K2 Chất lượng cao

28 tháng Chạp, người người nhà nhà tất bật chuẩn bị đón Tết, nơi nơi đều mang không khí xuân phấp phới, không khí mà chỉ có những ngày cuối năm cũ đầu năm mới có. Bấy giờ tôi nhắn tin với bạn bè, đứa nào cũng nói rằng đang ở quê rồi, vui lắm. Dọn nhà thì mệt nhiều chút, nhưng những phút giây bên gia đình người thân, những giây phút chơi với mấy đứa trẻ dưới quê cạnh bình đào, chậu quất, chậu mai cũng thích thích, vui vui, mà bình yên đến lạ. Thế rồi, tôi nghĩ đến họ, những người anh hùng của thế kỷ XXI, và cái Tết... Chẳng là hôm ấy, khi đang rửa bát cùng bà dưới nhà, thời sự đưa tin về những người chiến sĩ tuyến đầu Tết này không thể về vì dịch trở nặng, và lòng tôi, lại trĩu nặng. Trước Tết hai tuần, COVID trở lại làm cả đất nước chao đảo. Cứ ngỡ rằng năm nay, các y bác sĩ, các điều dưỡng viên sẽ có một cái Tết trọn vẹn khi dịch đã dịu bớt, nhưng ông trời lại trêu người quá. Đeo khẩu trang, mặc đồ bảo hộ, họ lại bắt đầu cuộc sống đó - cuộc sống nơi bệnh viện với biết bao hiểm nguy, cuộc sống xa nhà, cuộc sống chiến đấu vì đất nước, quê hương. Tôi thương đồng bào tôi, mà thương hơn cả, là những người chiến sĩ áo trắng ấy. “Tết nào vui bằng Tết đoàn viên”, vậy mà Tết này họ chẳng thể về nhà. Dịch bệnh, nó thật tàn nhẫn biết bao. Ngày mà người người nhà nhà bên nồi bánh chưng, bên mâm cỗ Tết, bên mái nhà thân thương, có những người ở nơi tuyến đầu mặc đồ bảo hộ, chạy đôn đáo hỗ trợ bệnh nhân COVID. Những cuộc gặp gỡ qua màn hình nhỏ, những tình yêu chẳng thể gần kề, mang trên mình bộ đồ trắng, họ ở đó không kể đêm dài, không kể Tết đoàn viên, một lòng chữa bệnh cho nhân dân. Tôi tự hỏi những bữa Tết trong bệnh viện sẽ muốn thế nào. Thật buồn khi chẳng thể nghe tiếng con thơ ríu rít bên tai, thật buồn khi không được sắm cỗ Tết, thật buồn khi không được về nhà. Có phải không, cái Tết không gia đình, là những cái Tết thật buồn? Nhưng rồi tôi mới chợt nhận ra, “đường về nhà là vào tim ta”, họ vẫn sống và hạnh phúc trong niềm vui của họ, một niềm vui cao cả quá đỗi - chữa được bệnh cho muôn dân. Cùng ăn bữa tất niên với những chiến sĩ chung chiến tuyến, cùng san sẻ cái nắm tay của một trái tim đong đầy, tựa như những người lính xưa, có lẽ đây cũng là một loại hạnh phúc. Rồi một ngày COVID sẽ lùi xa, rồi một ngày những người chiến sĩ áo trắng sẽ trở về nhà. Không ai mong sống mãi trong dịch bệnh, nhưng có lẽ những cái Tết mùa dịch mới khiến ta nhận ra mình phải trân trọng cái cuộc sống này hơn. Có những người chẳng có một mùa Tết trọn vẹn, có những cái Tết chẳng còn hai chữ đoàn viên. Cuộc sống tồn tại những lần ranh vô thường, nó khiến chúng ta cần sống mạnh mẽ hơn, tử tế hơn, và yêu thương nhiều hơn, biết ơn nhiều hơn. Đặt tay lên lồng ngực trái, tôi muốn cất lên khúc ca tươi đẹp nhất bằng cả lòng biết ơn dành cho những người bác sĩ, những người “hi sinh”. Ngay cả khi bước ra dịch bệnh từng cái tên của họ không ai nhớ hết, ngay cả khi họ gọi là “vô danh” thì họ vẫn làm nên đất nước.

Tết này chẳng biết họ đã được về nhà chưa, nhưng chắc chắn luôn có nơi luôn chờ họ trở về.

Viết cho những cảm xúc đêm giao thừa của cô gái nhỏ

Tết dương lịch không phải Tết chính của người Việt nhưng khoảnh khắc điểm 12h00 đêm 1/1 là lúc ai cũng đều quây quần bên gia đình để đón một năm mới với mong muốn những điều tốt đẹp. Khoảnh khắc ấy khiến tôi cảm thấy bồi hồi, hân hoan vì vừa đi qua một năm đầy kỷ niệm, chào đón những khoảnh khắc mới với nhiều điều thú vị đang đón chờ trước mắt.

Năm nay Tết dương đối với gia đình tôi thật đặc biệt... Vừa mới năm trước, đây là lúc gia đình cùng nhau dọn nhà, sum vầy, quây quần bên nhau thì năm nay chỉ có ba chị em tôi... Cuối năm ngoái số ca mắc Covid càng tăng cao và không may ngõ nhà tôi trở thành ổ dịch với hơn 10 ca F0 và bị phong tỏa không ai được ra vào khỏi ngõ. Bố mẹ đều bận để hoàn thành nốt công việc nên không ai về nhà. Còn bà tôi phải ở trong bệnh viện điều trị bệnh nên không thể về nhà vào cuối năm. Ngày 31/12 năm ngoái thật đặc biệt sáng dậy học online chiều học thêm rồi tối tự chuẩn bị bữa ăn tất niên cho bản thân và các em gái.

Nguồn ảnh: Internet

Nguyễn Phương Linh – K2 Chuyên Địa

Đây là năm đầu tiên tôi tự tay chuẩn bị bữa ăn tất niên cho gia đình, đón năm mới và cảm thấy trống rỗng khi năm mới đến năm mới đầu tiên mỗi người mỗi nơi cả nhà không được quây quần bên nhau. Ngoài trời đêm 31 với thời tiết lạnh buốt của mùa đông với bầu trời rất đẹp. Đêm giao thừa đầu tiên chỉ ngồi xem phim và nhắn tin chúc mừng năm mới mọi người. Và tôi biết chắc hẳn có rất nhiều gia đình như vậy, 2 năm qua vì dịch bệnh mà xảy ra rất nhiều đau thương, nhiều chuyện buồn. Có nhiều người đã ra đi vì dịch bệnh. Đối với tôi năm nay cũng là một năm có niềm vui là đã đổ vào ngôi trường tôi luôn mơ ước.

Năm mới tôi muốn gửi tới vì sao băng nơi xa xa, một mong muốn giản dị: đại dịch sẽ mau qua, điều bình yên an lành sẽ trở lại để nơi đâu cũng rộn vang tiếng cười, cũng hạnh phúc trong “hương vị tình thân”.

Lê
Hà
Linh
-
K2
Chuyên
Văn
1

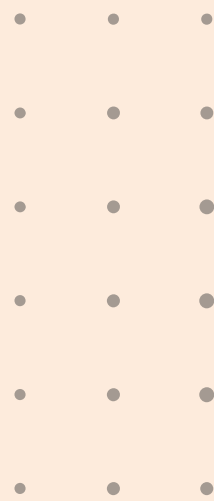
Xuân
này
con
không
về

Một mùa xuân đang đến
Tết này con chẳng về
Hà Nội đang chống dịch
Biết bao người xa quê

Con biết mẹ mong ngóng
Nhà nhà Tết sum vầy
Cả làng mình rộn rã
Trong mưa bụi bay bay

Tết năm nay sẽ khác
Còn sẽ vẫn xa nhà
Chỉ âm thầm hy vọng
Sớm đoàn tụ mẹ cha

Tết năm nay sẽ khác
Con sẽ vẫn xa nhà
Cả nhà nhà mình hy vọng
Mùa dịch sẽ đi qua.

Nguồn ảnh: Internet

CHUYỆN GIA ĐÌNH

MÙA NÀO GIỐNG MẸ

Mùa xuân giống mẹ
Nhẹ tựa làn mi
Sương đọng cành biếc
Dịu dàng mê ly

Mùa hạ giống mẹ
Xanh như bầu trời
Áng mây phơi phới
In mặt hồ đầy

Mùa thu giống mẹ
Ấp ủ nhụy vàng
Thoáng hương hoa sữa
Đong đầy menh mang

Mùa đông giống mẹ
Mạch sống âm thầm
Luôn nhắc con nhớ
Nảy mầm mùa xuân

Bảo Ngọc – K2 Chuyện Địa

Tết vắng cha

Đàm Ngọc Gia Hân – K2 Chuyện Địa

Thủy thờ dài. Nó vừa chạy hớt hải từ công ty về để tìm cha sau khi nhận được cuộc điện thoại của người hàng xóm rằng cha nó lại bỏ ra ngoài. Nó thấy cha đang đứng trước cửa hàng ăn nhanh cái nhau với bảo vệ: “Con Thủy thích ăn kẹo lắm, nó sắp đi học về rồi, tôi phải mua cho nó”. Đã không là lần thứ bao nhiêu cha nó bỏ ra ngoài như vậy rồi, cũng đã bàn giao công việc phải làm sao?”. Nó của ông bảo vệ. Phải, ba nó bị mất trí nhớ tạm thời, an ủi cha: “Không sao đâu cha, con cảnh nhớ nhờ quên quên, đầu đau như búa bổ vào mắt cảm thông nghiệp rồi, giờ con nấu cơm rồi cha khi còn chữa nhận ra con gái mình. Căn bệnh của ông bắt đầu khi Thủy con mình ăn nhé”. Cha nhìn nó mới ra trường và tìm được công việc đầu tiên. Mỗi đầu chỉ là ông chạy đi chạy lại như thế, cha ngày quên tháng, hay đau đầu, nó cũng chủ quan vì nghĩ chỉ là bệnh thương mi lắm”. Nó chỉ nhìn ra ngoài là khi Thủy đang có cuộc họp quan trọng với đối tác của công cha cười, cười nhưng mắt ty, nó phải bỏ dở để chạy về khi nghe điện thoại của người đàn ông bỏ nhà đi vì nước. Không đúng, mà là mẹ nó thì sống trong cảnh gà trống nuôi con, tận tụy biết bao nhiêu năm mới nuôi nó nên người. Nó vốn mồ côi mẹ từ nhỏ được ông như thế. Không nhận thức được ngày tháng, không tự chăm sóc được cho bản thân mình, cũng chẳng nhớ phải bỏ về trước con mắt ai. Thủy chán cuộc sống của riêng cha nó chứ, nhưng cứ phải bỏ về trước con mắt ai về căn bệnh của cha nó, anh ta đòi chia tay. Vì căn bệnh này mà nó đã chuyển không biết bao nhiêu chỗ thuê người yêu, nhưng khi biết Tất cả những thuốc men, tiền thuê chỗ làm và mất đi bao cơ hội thăng tiến. Rồi còn tiền thuốc men, tiền thuê chỗ làm và mất đi bao cơ hội thăng tiến. Nghĩ, hay gửi cha vào viện dưỡng lão? Thực ra ý nghĩ đấy đã có từ mấy năm trước. Nhưng nó vừa không nỡ, vừa sợ cha buồn. Chỉ là nếu cứ tiếp tục như này thì nó sẽ chết mất.

Mấy hôm sau, khi nó đi làm về thấy cha nó đang đập phá hết đồ đạc, nó sợ hãi chạy đến ngăn cha lại, ông đánh nó và hét lớn: “Con tao đâu rồi, con Thủy đâu rồi, mày là ai, sao mày vào nhà tao?”. Thủy ôm cha khóc nức nở: “Cha ơi con đây mà, Thủy của cha đây mà, cha đừng thế này nữa con sợ lắm”. “Mày không phải con tao, Thủy nó nhỏ hơn thế này nhiều, hay nó vẫn đang ở trường? Tao phải đi đón nó, mày bỏ tao ra”. Thủy chỉ biết khóc, khóc vì thương cha, thương cho cái số của nó. Nó dẫn cha đi viện, người ta nói bệnh này là bệnh cả đời, khó chữa. Bác sĩ cũng khuyên nó cho cha vào viện dưỡng lão, vừa là để tiện cho việc điều trị, vừa tiện để nó lo cho cuộc đời của mình. Nó bần khoản vô cùng, tuy muốn nhưng lại chả nỡ. Nhưng bác sĩ nói phải, để cha ở nhà chả ai chăm lo những lúc nó đi làm như thế, nó cũng chả yên tâm được. Suy đi tính lại, nó quyết định hỏi ý kiến cha. Ông đang ngồi trong phòng bệnh đọc báo. Nó thích nhất là nhìn thấy cha như vậy vì đó là lúc ông minh mẫn nhất. Thấy nó, ông ngẩng đầu lên, nở nụ cười thật tươi: “Thủy đấy à?”. Nhìn ông như vậy, nó càng không nỡ. Nhưng chưa kịp cất lời, ông đã bảo: “Cha muốn vào viện dưỡng lão, chứ cha ở ngoài nhưng cứ điên điên dại dại như này thì khổ mi lắm, hơn nữa mi cứ lủi thủi một mình mãi như này cũng không hay, thân con gái một mình, kiếm lấy tấm chồng để mà dựa vào con ạ. Cha già rồi, cha không nỡ nhìn mi cứ phải mệt mỏi như thế.” Nó khóc nức lên, thì ra cha vẫn luôn hiểu cho nó, yêu thương nó, vậy mà nó tệ bạc quá, nó còn nỡ cho cha vào viện dưỡng lão. Nó nhìn cha, nước mắt dàn dụa: “Cha ơi cha đừng đi đâu hết, cha ở với con. Con sẽ chăm sóc cha cả đời này, cha vào đó không có con có cháu thì sao cha chịu được.” Ông nhìn nó, nước mắt chảy giàn.

Cha nó cũng đã mất năm năm rồi, giờ nó đã là một bà mẹ hai con. Nó đã có thời gian chăm lo cho cuộc sống của mình, chỉ có điều nó nhớ cha vô cùng, nhớ cửa hàng tạp hóa cha hay mua quà vật cho nó mỗi khi đi học về, nhớ những bữa cơm mà hai cha con vừa ăn vừa kể chuyện, nhớ cả những lần cha đi lạc khi bệnh, và nhớ nhất là lời dặn dò của cha trước khi mất: “Thủy à, cuộc đời cha chỉ có tài sản quý nhất là con. Con đừng mắc sai lầm giống cha, cưới một người không yêu mình. Hãy tìm người sẵn sàng ở bên cạnh con mỗi lúc con khó khăn nhất, cha phải đi rồi, cha không thể chăm lo cho con nữa. Cha sẽ luôn dõi theo và phù hộ cho con. Con yêu của cha”.

Hà Nội

những ngày giữa đông

Minh Hiền - K2 Chuyên sử

Hà Nội trầm ngâm trong làn gió lạnh buốt mùa đông, tán cây xào xạc những dư vị cảm xúc trước dịp Tết sắp đến luôn mang cho tôi những niềm mong nhớ về bà tôi, nhớ những cuộc điện thoại gọi đến, những lời hỏi thăm xa cách và cả những bồi hồi đoàn tụ.

Điều tôi nhớ nhất về bà là người cầu toàn, tận tảo nhưng lại luôn có cái gì đó thân thuộc, lưu luyến tôi mỗi khi quay đầu lại hồi tưởng về tiếng gọi của bà. Bà trước giờ không phải người gần gũi với tôi nhất, cũng không hay thể hiện tình cảm nhưng trong kí ức thơ trẻ đc bao bọc của tôi, người phụ nữ ấy lúc nào cũng đầy ắp lòng thương trìu mến. Tôi luôn nhớ về mái tóc đen nhánh đã điểm bạc, khuôn mặt nhăn nheo nhưng không thể che lấp nổi vẻ đôn hậu của bà, đôi mắt ẩn hiện những ánh vui tươi đượm một nỗi lo sâu vẩn vương, dáng dấp gầy gò quanh quẩn bên hiên nhà và bóng lưng âm thầm bịn rịn bếp núc. Sự chăm chỉ, cần cù quán xuyên, chăm lo cho gia đình và dần dần nó như trở thành một thói quen khó bỏ, để rồi tạo nên một vỏ bọc để dồn đẩy hững hờ, cảm xúc thật sự trong lòng. Mặc cho bên ngoài luôn cộc cằn, lo nghĩ về mọi việc là thế nhưng luôn thương con cháu phải chịu khổ; vì những khó nhọc năm xưa đói nghèo từng trải qua nên không chịu buông tha, cố chấp với những đổi thay. Về bà, có một thứ luôn níu giữ kí ức tôi lại với những cảm xúc thời thơ ấu đó là bóng dáng bà bận bịu trong cửa hàng tạp hoá nhỏ của nhà tôi, bà quý nó và coi nó như đứa con tinh thần làm niềm vui cho cuộc sống âm đạm khi về già. Dù tiền bà chả kiếm được bao nhiêu nhưng luôn nâng niu, cất giữ chúng trong hộp trà cũ như một sự hạnh phúc ấm áp của riêng mình. Góc trốn ở nơi đó là những sự thơ ngây, những niềm vui, nỗi buồn mà tôi muốn ôm ấp rồi chạy lại cánh cửa sắt cũ kĩ nơi bà ngồi chiều chiều như ngày hôm qua gọi một tiếng “bà ơi”. Cái cửa hàng ấy là cả tuổi thơ của tôi mà hình ảnh bà luôn sống dậy như một tượng đài trong đó, đó là nơi tôi thương bà rất nhiều lần, nơi khiến tôi nhớ nhưng khi chia xa, một mái nhà mà tôi thời thơ ấu muốn sống mãi trong đó. Sau bao năm, có lẽ thời gian đã trải một lớp bụi giữa tôi và tình cảm chân thành ấy nhưng sau khi xa cách vòng tay tình thương của bà rồi, tôi mới thấy nhớ thấy buồn, có gì đó tiếc nuối và xót xa.

Bà tôi không hề giống những người bà trong văm mẩu hay truyện cổ tích, bà tôi chỉ là người bà mà tôi yêu mến và điều đó chả thể đổi thay

Mùa xuân của con

Năm đầu tiên

Uũ Hiền Anh – K2 Chuyên Văn 1

Năm nay con không còn được thấy
Mái tóc bạc phơ, đôi tay gầy gò
Nụ cười móm mém
Chẳng còn xuất hiện mỗi buổi sớm mai

Năm nay không còn được ôm CỤ
Đôi tay người về vỗ trên lưng
Nhớ lắm tiếng ru ngày ấy
Thầm thì như gió thoảng du dương

Năm nay con biết nhớ
Nhớ ánh mắt ân cần trìu mến
Nhớ tấm lưng còng còng thân thuộc
Nhớ từng lời CỤ dạy yêu thương

Năm nay con đón Tết
Thiếu vạt áo trắng ngần
Thiếu chiếc khăn đội đầu quen thuộc
Thiếu vắng bà tiên của lòng con

Tết năm nay chẳng còn trọn vẹn
Bởi... năm đầu tiên
Không có CỤ ở bên...

Nhớ tới CỤ con học hành chăm chỉ
Như những ngày thơ
CỤ dạy con sống cho nên người.

Xuân về nơi biên giới
Sắc cờ đỏ tung bay
Giữa màu xanh của núi
Bổ trực chốt, tết này.

Đôi cao heo hút mây
Đồng đội vui câu hát,
Niềm thương dâng dào dạt.
Nhớ xuân nơi quê nhà

Ngước mắt nhìn trời sương
Hay mưa xuân giăng bay,
Chối xuân đang bật dậy
Trong tiếng khèn mê say

Xuân về bố có nhớ
Đào phai thắm môi xinh
Của mẹ và con gái
Hát câu ca thanh bình.

Lê Minh Hương – K2 Chuyên Văn 2

Gia đình

Nguyễn Minh Anh – K2 Chuyên Văn 1

Chúng ta ai cũng từng bị cuộc sống mới mẻ ngoài kia thu hút, cuốn theo bao điều mới lạ. Tôi cũng vậy. Sau những tiết học, những buổi học thêm đến khuya muộn, tôi trở về phòng và đóng cánh cửa lại. Dường như, các mối quan hệ bạn bè, trường lớp, công việc học tập đã chiếm trọn cuộc sống của tôi. Tôi đã quên mất điều quan trọng nhất – sự kết nối với gia đình. Những áp lực đè lên vai ngày càng lớn. Bỗng nhiên, tôi nhớ về những tháng ngày còn nhỏ, không còn thích câu “Con là người lớn rồi đấy!” của bố nữa. Tôi muốn trở lại làm “người bé”.

Khó hiểu làm sao, khi còn bé tôi muốn lớn lên thật nhanh, thật nhanh được trở thành người lớn. Nhưng càng lớn, tôi càng thích ngồi mơ màng nhớ về tuổi thơ, những tháng ngày đùa vui với bạn bè trong xóm. Tôi càng nhớ hơn cảm giác ấm áp được rúc vào lòng mẹ, được bố bế bổng đi khắp chốn, hay những câu chuyện của ông, của bà. Tôi dần sợ cảm giác phải lớn lên. Tôi không thích nhìn khuôn mặt bố mẹ hằn những dấu vết thời gian, mái tóc bố mẹ dày thêm màu bạc. Tôi sợ hãi cảm giác phải chia xa, nhìn ông bà vì bệnh tật mà tựa như chiếc lá úa.

Thời gian không chờ đợi ông bà, bố mẹ chúng ta. Ta cùng ngẫm thử xem, ta còn mấy cái gọi là “mười năm” bên ông bà, cho mẹ? Bởi lẽ vậy, hãy cố gắng kết nối với gia đình, dành nhiều thời gian nhất có thể bên cha mẹ, ông bà, đừng để sau này mình sống trong sự nuối tiếc, hãy trân trọng tổ ấm vì nơi đó có kí ức khi ta chưa là người lớn, là bến bờ vỗ về, là nơi có thể không đủ đầy nhưng luôn trọn vẹn.

Mùa xuân không trọn vẹn

K2 Chuyện Địa - Nguyễn Lan Nhi

“Đôi dòng gửi đến bản thân năm 14 tuổi gửi đến em, cô bé có gia đình chẳng trọn vẹn.”

Cũng như những bạn đồng trang lứa, tôi cũng từng có một gia đình trọn vẹn, được sống trong tình yêu thương của bố mẹ hay thậm chí còn được gọi là cô “công chúa nhỏ”. Nhưng đến năm tôi 14 tuổi, năm mà chẳng bao giờ bản thân tôi muốn nhắc lại, bố mẹ tôi đã li hôn..

Cuộc sống ngày càng khó khăn hơn, áp lực chồng chất khiến con người ta mệt mỏi, hai chữ gia đình trở nên thật nặng nề, con người ta mệt đến mức chẳng còn thời gian và tâm trí để yêu thương nhau nữa, có lẽ vì vậy bố mẹ tôi quyết định rời xa nhau. Ngày bố mẹ li hôn tôi có buồn không? Buồn chứ, sao có thể không buồn. Ấy thế mà tôi lại không khóc, một giọt cũng không.

Nếu như theo phản ứng bình thường của một đứa con trong hoàn cảnh đó, có lẽ mọi người sẽ nghĩ rằng tôi đã khóc lóc, van xin bố mẹ giữ lại mái ấm này vì tôi, nhưng tôi lại không. Khi ấy mọi người xung quanh đều bảo tôi “Con không yêu thương bố mẹ.” hay “Con phải hàn gắn bố mẹ chứ?” và thậm chí là họ hàng còn bảo tôi rằng tôi chẳng biết nghĩ cho gia đình mình. Tất cả những người xung quanh đều khuyên ngăn, bảo tôi hàn gắn bố mẹ vì họ nghĩ rằng bố mẹ nào cũng sẽ vì con cái mà cố gắng chịu đựng. Tuy nhiên, tôi không nghĩ như vậy bởi lẽ tình cảm không phải là thứ mà chúng ta cần phải cố gắng chịu đựng và tôi tin rằng bố mẹ sẽ tự có quyết định đúng đắn cho cuộc đời của chính mình. Do vậy, dù mọi người có khuyên bảo hết mực, tôi cũng nhất quyết không can thiệp vào chuyện của bố mẹ vì tôi thà có một gia đình chẳng trọn vẹn để bố mẹ tôi được hạnh phúc còn hơn là bắt ép bố mẹ phải giữ lại một căn nhà sứt mẻ vì tôi.

Khoảng thời gian sau đó tiếp tục là chuỗi ngày suy sụp, tôi cũng đã từng nghĩ “Nếu ngày đó mình cố khuyên nhủ, hàn gắn bố mẹ thì sẽ ra sao?”. Dù rằng tôi đã từng nghĩ như vậy, nhưng tôi vẫn nhất quyết không khuyên nhủ bố mẹ, ngày bố mẹ đưa tôi ra toà tôi chỉ hỏi mẹ mình đúng một câu: “Mẹ có thật sự cảm thấy hạnh phúc với quyết định này không?” Mẹ tôi chỉ nói: “Có lẽ nhiều thứ không nên gượng ép quá”, sau khi nghe mẹ nói xong, tôi biết có nhiều thứ chẳng thể quay về như trước kia nữa, nhưng tôi hạnh phúc vì quyết định của mình, có lẽ cũng thật cho

Sau khi bố mẹ li hôn, tôi sống với mẹ và cũng chính từ lúc đó tôi nhận thức được rằng mình phải cố gắng, nỗ lực thêm nhiều lần để trở nên ưu tú hơn, tốt đẹp hơn. Để dù cho gia đình chẳng còn trọn vẹn, nhưng tôi vẫn là niềm tự hào duy nhất của bố mẹ, tôi phải sống thật tốt để bố mẹ yên tâm hơn. Năm bố mẹ li hôn tôi không khóc một chút nào, vì tôi chẳng muốn mang thêm phiền muộn cho bố mẹ, họ đã đủ mệt rồi. Có lẽ khoảng thời gian đó thật khó khăn đối với tôi, nhưng chẳng sao cả vì nếu không có bóng tối, chúng ta sẽ chẳng thể thấy được những vì tinh tú toả sáng rực rỡ trên bầu trời đêm.

Đến cuối cùng, có lẽ vẫn phải cảm ơn tôi ngày đó và cảm ơn tất cả những thương tổn năm đó tôi phải chịu. Vì đó chính là lý do khiến tôi trở nên mạnh mẽ hơn, tự lập hơn. Cũng cảm ơn quyết định của tôi năm đó khiến tôi và gia đình mình ở hiện tại hạnh phúc hơn bao giờ hết. Bởi vì bố mẹ tôi về với nhau, chẳng phải vì bọn tôi hay bất cứ ai, chỉ đơn giản là vì bố mẹ tôi muốn thế. Cô bé năm 14 tuổi đó kiên cường lắm, có lẽ sẽ khó có quyết định nào đúng đắn hơn quyết định của cô vào Tết năm đó. Tết năm tôi 14 tuổi buồn thật buồn nhưng cũng chưa có dịp Tết nào khiến tôi hạnh phúc hơn Tết năm nay. Có lẽ đây là một bài viết không đầu không cuối, nhưng nó là câu chuyện của chính tôi và cũng là cảm xúc của riêng tôi.

Sang năm mới, chúc tất cả mọi người đều vui vẻ, hạnh phúc và bình an. Chúc cô bé năm đó sẽ luôn vững bước trên con đường mà mình đã chọn và đặc biệt hơn cả là chúc cho người có tình sẽ về với nhau. Năm mới vui vẻ, gia đình sum vầy.

“Những ngôi sao dù ở nơi tăm tối nhất trong vũ trụ rộng lớn kia vẫn đang cố gắng để toả sáng, vì vậy bạn cũng phải cố lên nhé!”

“Con dạo này thế nào rồi, có đủ tiền tiêu vặt, ăn uống không?”

“Con bình thường nhưng học hành tốn kém lắm bố mẹ ạ!”.

Vài câu hội thoại trong cuộc điện thoại với mẹ mà hầu như tuần nào tôi cũng nghe thấy, nhiều lúc bố mẹ gọi điện nhiều đến mức trở thành “đặc sản” trong cuộc sống của tôi và đôi khi tôi cảm thấy bố mẹ cứ làm như tôi là đứa trẻ mới lớn vậy. Nhưng bỗng tôi chợt nhận ra tôi càng lớn rời xa vòng tay cha mẹ cũng là lúc bố mẹ tôi già đi và thời gian tôi còn được ở bên họ ngày càng trôi nhanh....

Ngày trước tôi luôn không hiểu bố mẹ vì sao một ngày làm việc nhiều đến thế nhưng khi về đến nhà thấy con cái là có thể mỉm cười. Vì đối với bố mẹ, tôi chính là nguồn năng lượng giúp họ có thể lấy lại tinh thần. Bố mẹ chẳng bao giờ truyền những năng lượng tiêu cực cho tôi. Đi học xa nhà rồi mới biết cho dù ở nhà bố mẹ ăn cơm canh đạm bạc, chi tiêu không đủ nhưng khi họ chưa bao giờ để tôi phải chịu thiệt so với bạn bè ở thành phố.

Hiện tại mỗi lần gọi điện thoại khi nghe bố mẹ hỏi “Thế bao giờ mới con mới về nhà được?” Tôi mới chợt nhận ra bố mẹ đã già rồi bây giờ điều họ mong muốn chính là đợi chúng ta về nhà mà thôi. Ngày bé, ai cũng muốn trở thành người lớn để có thể đi khắp nơi nhưng đã trưởng thành, ta mới biết nhà chính là nơi bình yên nhất.

Đến một ngày nào đó, bố mẹ không thể cầm tay dẫn bạn đi nơi bạn muốn, ở bên cạnh bạn khi bạn buồn. Điều họ có thể làm chính là âm thầm đứng sau cổ vũ cho bạn, cho dù xã hội ngoài kia có thế nào với bạn, bố mẹ vẫn luôn giang rộng vòng tay đón bạn về trong đong đầy yêu thương.

Tôi nghĩ vậy và quay về, đón Tết này bên những người thương yêu.

Học hành vất vả lắm phải không con?

Đỗ Minh Ngọc – K2 Chuyên Địa

GIÓ LẠNH ĐẦU MÙA CỦA THẠCH LAM VÀ NHỮNG HƯƠNG HOA

Nguyễn Bảo Minh Châu – 10 CLC

Nhớ những bận cuối tháng 11, trời trở đông, cơn gió đầu mùa tràn vào không khí xô bồ của Hà Nội, ai ra đường cũng phải khoác trên người chiếc áo dài tay cho bớt lạnh. Rồi tháng 12, nhiệt độ giảm mạnh, dao động trong khoảng từ 12 đến 15 độ, thấp nhất còn có thể xuống 8-9 độ, trời rét buốt. Gió làm con người ta cóng hết cả tay chân, ba chiếc áo có lẽ vẫn quá mỏng manh để có thể vượt qua cái lạnh đột ngột ấy. Bên trong cùng là áo giữ nhiệt, tiếp tới là hai cái áo len ấm áp, rồi bên ngoài cùng là chiếc áo phao dày cộp, chắc phải mặc như mới thế mới có thể đủ để ủ ấm con người giữa tiết trời đông lạnh giá. Ấy là với người bình thường - một con người có cuộc sống đủ đầy, được ăn no mặc ấm, sẽ coi đó là một điều hiển nhiên, là điều tất yếu mỗi dịp đông đến. Ngày xưa tôi cứ ngỡ, ở cái đất Hà Thành này, ai cũng sẽ có áo ấm để mặc, nhưng giờ nghĩ lại mới thấy, cái suy nghĩ ấy thật ngây thơ đến là nông cạn. Cho tới những buổi dạo chơi trên phố cổ cùng gia đình, những hôm đi ăn chợ cùng bè bạn, tôi mới để ý những em nhỏ bán hàng rong đáng thương ấy, giữa trời đông lạnh giá vẫn phải ra đường kiếm tiền, cốt cũng là vì miếng cơm manh áo.

Tôi vẫn còn nhớ chúng, những đứa trẻ đáng yêu quá đỗi, với đôi mắt to tròn, cái miệng chúm chím, khuôn mặt lấm lem. Các em ốm lắm, có lẽ vì chẳng có điều kiện được ăn đủ nên đứa nào đứa nấy cũng nhỏ, cũng gầy, nhìn mà thương. Đông lạnh giá đến vậy, thế mà trên người chúng chỉ có độc nhất một chiếc áo len dài tay mỏng, khá hơn tí thì có áo phao khoác bên ngoài, nhưng dưới chân vẫn còn lạnh cóng. Chúng đi đến từng quán, tới từng bàn một, mong người ăn ở đó có thể mua giúp chúng ít đồ để chúng mua cái bánh bao, bánh mì ăn cho đỡ đói, rồi còn phải đưa tiền về cho gia đình nữa. Cái cảnh năm - sáu đứa trẻ xúm lại đếm tiền rồi vui mừng vì hôm nay đã kiếm được nhiều hơn hôm trước, cảnh từng ấy đứa trẻ chia nhau hai ổ bánh mì còn nóng giòn, cảnh chị lớn khoác cho em nhỏ áo khoác của mình cho em đỡ rét chỉ diễn ra trong mắt tôi chưa đầy 10 phút thuở ấu thơ, vậy mà giờ đây, khi trở thành một học sinh Phổ thông đoạn ký ức ấy vẫn chưa hề phai mờ. Trong cái nghèo, cái khắc khổ, các em vẫn tìm thấy những hạnh phúc nhỏ nhoi, ít ỏi, trở thành khái niệm “đủ” của các em để vượt qua những ngày đông giá buốt.

Chỉ là, vừa đọc xong “Gió lạnh đầu mùa” của Thạch Lam, tôi chợt nhớ về chút chuyện cũ trong những ngày lạnh giá cuối năm. Tình cảm giữa những đứa trẻ đáng yêu thật nhỉ, không toan tính, không bàn tán, không bè phái, giữa chúng chỉ giản đơn tồn tại mỗi quan hệ thuần khiết của trẻ thơ. Tôi thích cái cách Thạch Lam viết về trẻ con, thích cả cái cách ông nâng niu chúng bằng ngòi bút của mình. Trẻ em trong văn chương của ông có nhiều gương mặt, nhiều hoàn cảnh, nhiều cách cư xử khác nhau nhưng lúc nào cũng thật đáng yêu, đáng mến với những cảm xúc quá đời trong trẻo, non tơ, ngọt ngào. Tôi thích cái tình huống truyện mà Thạch Lam xây dựng, một tình huống ngẫu nhiên, không hề được báo trước, nhưng tình huống ấy lại đủ để bộc bạch về đẹp tâm hồn trẻ thơ - mùa đông đột nhiên đến, không báo cho biết trước.

Sơn là một đứa trẻ may mắn được thức dậy trong chăn ấm, được sống trong sự chăm sóc của bà, của mẹ, của chị, đông lạnh đến cũng có áo ấm để mặc - một cuộc sống đủ đầy và no ấm. Trái ngược với Sơn là lũ trẻ nghèo sống ở dãy nhà lá của những người nghèo khổ, đó là thằng Cúc, thằng Xuân, con Tý, con Túc. Chúng ăn mặc không khác gì những ngày thường, nhưng dưới trời lạnh giá rét, môi chúng nó tím lại, và qua chỗ áo rách, da thịt thâm đi. Mỗi cơn gió đến, chúng nó run lên, hàm răng đập vào nhau. Lũ trẻ nhìn bộ quần áo đến là dày cộp của Sơn trong sự ngưỡng mộ, những chiếc áo rét năm ngoái, năm kia tưởng chừng như xưa cũ với Sơn nay lại là một niềm mơ ước, một món hàng xa xỉ với lũ trẻ. Mà đáng thương nhất, có lẽ là cái Hiên co ro bên cột quán, chỉ mặc có manh áo rách tả tơi, hở cả lưng và tay. Nhà nó nghèo, mẹ nó làm nghề mò cua bắt ốc, kiếm được bao nhiêu đâu mà có tiền sắm Tết cho con? Sơn động lòng thương mà bảo chị lấy cho nó cái áo bông cũ, chị Lan cũng vui vẻ đồng ý chạy về. “Với cái lòng ngây thơ của tuổi trẻ, chị Lan hăm hở chạy về lấy áo. Sơn đứng lặng yên đợi, trong lòng tự nhiên thấy ấm áp vui vui.”

Câu chuyện vẫn còn tiếp, nhưng khoan hãy nói đoạn sau, ở đây tôi chỉ muốn kể cho các bạn về những em nhỏ đáng ngưỡng mộ ấy và niềm hạnh phúc giản đơn của chúng. Đông lạnh lắm, gió làm lạnh buốt cả tay chân, nhưng chỉ cần những điều ấm áp bình dị trong cuộc sống như thế này vẫn còn tồn tại, thì ta vẫn sẽ yên chí đi qua mùa đông bằng trái tim đã được ủ ấm đong đầy.

NGHĨ VỀ MỘT VÌ SAO

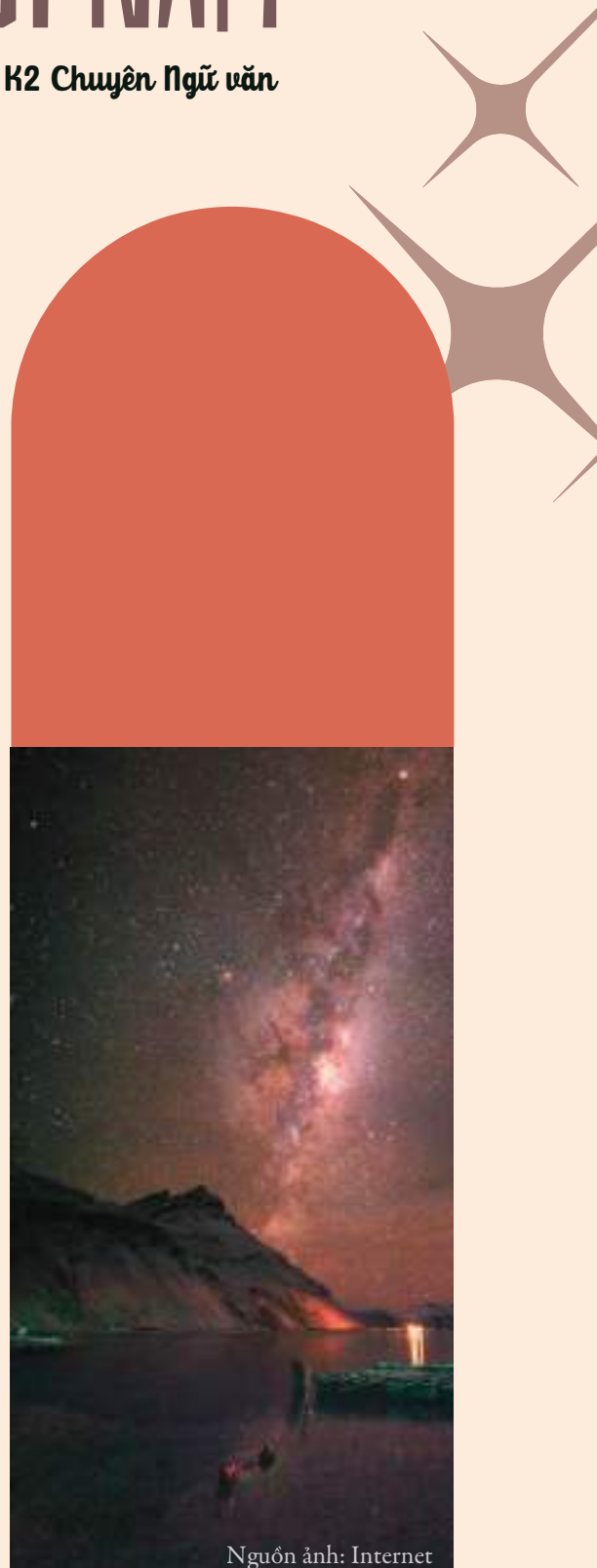
NGÀY CUỐI NĂM

Nguyễn Trang Linh – K2 Chuyên Ngữ văn

Vậy là một năm nữa lại kết thúc, Trái Đất lại hoàn thành thêm một chu kỳ quay của chính mình. Và rồi người ta lại tất bật, hối hả, gấp gáp chuẩn bị cho khởi đầu mới. Trước cái se lạnh và hanh hao của những ngày cuối năm, lòng ta lại nhạy cảm đến lạ. Một lần nữa ta lại tự hỏi mình, những câu hỏi vô định: Thế giới này là gì? Cuộc sống này được hình thành như thế nào? Và ta là ai, liệu sự tồn tại của mình có ý nghĩa đối với cuộc sống này?

Có phải từ vụ nổ Big Bang thuở xa xôi ngàn vạn triệu kiếp trước, có những hạt vô tình hội tụ lại với nhau sau những tháng ngày chúng cứ lang thang, lững lờ, lạc lối khắp vũ trụ bao la, rộng lớn. Những hạt vô tình đã gặp gỡ, va chạm và không ngừng biến đổi trong suốt 14 tỷ năm, mỗi lần hội ngộ đều là cớ biệt trùng phùng cho đến khi cấu tạo nên một “tôi” và “bạn” thật hoàn chỉnh. Bởi vậy, mọi nguyên tử đang lặng lẽ di chuyển trong cơ thể bạn đều từng thuộc về một ngôi sao đã dần lụi tàn và rồi phát nổ. Không chỉ vậy, nguyên tử ở bờ vai của bạn có thể đến từ một ngôi sao cách xa nguyên tử ở bàn tay phải khoảng vài tỷ năm ánh sáng.

Suy cho cùng, tất cả chúng ta đều là những đứa trẻ sinh ra từ các vì tinh tú với cơ thể hình thành nên bởi bụi sao, đều từng là những “hoàng tử bé” chu du trong dải thiên hà hùng vĩ. Bởi vậy, dù chỉ trong một giây ngắn ngủi hay một khoảnh khắc vụt qua thôi, có một suy nghĩ chợt lóe lên bác bỏ đi sự tồn tại của bạn thì hãy nhớ rằng, tôi và bạn và tất cả mọi người ngoài kia, chúng ta đã từng tỏa sáng rực rỡ, điểm xuyết trên bầu trời đêm cao rộng.

Nguồn ảnh: Internet

Dành cho em

Nguyễn Thị Minh Anh - K2 Chuyên Văn 2

Quá khứ, hiện tại và tương lai...

Gửi em những dòng thư đầy cảm kích,

Em à, tôi thực sự khâm phục em, khâm phục vì em đã luôn cố gắng, phấn đấu hết mình. Tôi biết rằng em đã phải trải qua những thăng trầm, khó khăn, thậm chí có cả những phút giây em nản lòng và yếu đuối. Song, tôi tự hào về em xiết bao, rằng em đã chọn tiếp tục chứ không bỏ cuộc, để rồi có thể gạt hái cho mình những thành quả ngọt ngào nhất. Giây phút em bước chân vào cánh cổng Nhân văn kia, tôi biết rằng, ước mơ ngày ấy của em, khát vọng của em, hoài bão của em, giờ đã thực sự trở thành hiện thực.

Có phải em không? Một cô bé sắp tạm biệt tuổi 15 để bước sang tuổi 16. Có lẽ, em phải tập quen với việc trưởng thành hơn, có trách nhiệm hơn với suy nghĩ và hành động của mình. Em sẽ không còn là cô bé ở cái độ tuổi mà mẹ vẫn thường bảo là “dở dở ương ương” nữa, sẽ không còn là trẻ con nữa, mà sắp lớn thật rồi! Vậy nên em à, hãy cố gắng hơn nhé, hãy đánh thức mọi tiềm năng đang tiềm ẩn trong con người của em; và tôi hoàn toàn đặt niềm tin vào em, một niềm tin tuyệt đối, rằng chỉ có em mới có thể làm được những điều tuyệt vời như thế.

Em ơi, tôi không biết năm 2022 và sau này em sẽ phải trải qua những gì, sẽ làm được gì và sẽ gặp những ai, nhưng tôi mong rằng em sẽ luôn hạnh phúc; mong rằng dù em có gặp chuyện gì thì cũng luôn lạc quan và mạnh mẽ; mong em sẽ luôn mạnh khỏe và hơn hết là yêu lấy chính em như cách tôi đã, đang và sẽ làm.

Thương mến, Minh Anh của tôi.

Tết trong tôi

Dương Ngọc Linh – K2 Chuyên Địa lí

Dòng thời gian cứ lặng lẽ trôi đi. Khi cái giá rét lạnh lẽo của mùa đông dần tan biến, những chồi non dần hé nở, cây cối lại được khoác lên mình chiếc áo xanh mới báo hiệu một mùa xuân tràn đầy sức sống, tươi vui đang tới gần. Mùa xuân thường nồng nàn, ấm áp, nhưng không lạnh lẽo như mùa thu, hay không sôi động, rộn ràng như mùa hạ, cũng không lạnh lẽo giá buốt như mùa đông. Mùa xuân đến đánh thức trong ta những âm thanh vang vọng, những màu sắc lộng lẫy, hương vị ngọt ngào, gieo vào lòng ta những cảm xúc xao xuyến, bồi hồi khó tả. Đây cũng là khoảng thời gian ta cùng tạm biệt năm cũ và hân hoan, phấn khởi đón chào một năm mới đang đến với mong muốn cuộc sống an lành, hạnh phúc. Qua biết bao nhiêu thế hệ, Tết không chỉ là dịp lễ đặc biệt mà giờ đây đã trở thành một lễ hội nằm trong niềm mong đợi và không thể thiếu của mỗi chúng ta. Những người con đất Việt dù đi đâu, ở đâu thì họ vẫn luôn hướng về cội nguồn. Tết là dịp để mọi người quây quần bên nhau, cùng trao cho nhau những lời chúc chân thành, ấm áp.

Tết đã trở thành một lễ hội rất ý nghĩa và quan trọng của dân tộc Việt Nam. Đặc biệt, với những người xa xứ, đây chính là những giây phút họ được đoàn tụ, đoàn viên với gia đình, được quay trở về với nơi mà mình sinh ra và lớn lên. Tết cũng là lúc, những thành viên trong gia đình thể hiện tình cảm với nhau. Đó là sự tôn kính của con cháu dành cho ông bà, là những món quà đậm tình nghĩa của những đứa con dành cho cha mẹ mình.

Nguồn ảnh: Internet

Nhưng có lẽ, tôi – một cô học sinh lớp 10 tuy sắp thành người lớn nhưng luôn là đứa cháu, đứa con bé bỏng – lại là người vui sướng nhất trong gia đình bởi tôi nhận được những phong bao lì xì đỏ thắm. Trong phong bao lì xì ấy là cả tình cảm yêu thương, nâng niu của người tôi luôn yêu thương dành tặng. Mọi người trao nhau những phong bì đỏ in trên đó là những họa tiết, những cụm chữ màu vàng thể hiện sự chân tình dành cho nhau. Người ta cũng cầu kỳ treo lên trước cửa nhà câu đối đỏ. Những câu đối thường được viết bằng cọ lông, mực Tàu, trên những tấm vải đỏ được trang trí cầu kỳ. Những câu đối thật giản dị, quen thuộc: An Khang - Thịnh Vượng, Cung Chúc Tân Xuân, ... thật trang trọng và ý nghĩa.

Những đặc trưng của ngày Tết thật giản dị và gần gũi với mỗi chúng ta. Đó là mùi thơm ngọt ngào của gạo nếp trong chiếc bánh chưng xanh, là hương thơm nồng nàn từ các loài hoa đang đua nhau khoe sắc, là những phong bao lì xì chứa chan tình cảm hay những câu đối đỏ thắm. Với tôi, lúc nào cũng vậy, trong tôi lúc nào cũng là cảm giác hồi hộp xen lẫn hạnh phúc khi xuân sang tết đến. Mọi người cùng thức, đếm từng phút giây đợi khoảnh khắc giao thừa để cùng quây quần bên nhau bên vị ngọt cay của mứt gừng. Còn điều gì thú vị hơn thế, được tận hưởng những cảm giác ấm áp và cùng nguyện cầu một năm mới an lành và hạnh phúc.

Tết năm nào, trong tôi cũng là Tết đoàn viên.

Những ngày đầu năm, khắp các con phố rộn ràng trong niềm hân hoan. Vào dịp này, bên cạnh các hoạt động lễ nghi mang ý nghĩa tín ngưỡng, diễn xướng sân khấu và các trò chơi truyền thống, đậm đà bản sắc văn hóa dân tộc. Có lẽ, có một lễ hội mà tôi may mắn được trải nghiệm đó là lễ hội chơi hoa hay còn được gọi là chợ hoa. Từ đời xưa, phong tục trang trí nhà bằng hoa đào, hoa mai là một thú vui tao nhã, tạo được không khí tưng bừng nhưng yên bình mỗi dịp đầu xuân. Cứ mỗi độ xuân về là muôn hoa khoe sắc, tỏa ngát hương thơm. Khoảng hai tuần trước Tết, khi ra đường là đã thấy các cửa hàng bán hoa, người người đến xem đông như trẩy hội, nào là hoa cúc, hoa mai, đào, lay ơn, thược dược... Gần tết, trên mỗi cành đào, những bông hoa mảnh mai nở nụ cười hồng tươi sắc thắm. Từ xưa, hoa đào đã đi vào thơ ca làm say đắm, rung động lòng người. Khi những cành đào ở Hà Nội bắt đầu chớm nở, báo hiệu một ngày xuân ấm áp đã đến, thì ở Huế, Nha Trang, Đà Nẵng, Sài Gòn... xứ sở của mai vàng, những cánh mai dịu dàng khoe sắc. Hoa mai có đài xanh đậm, 5 cánh vàng óng như tơ tỏa ngát hương. Người xưa quan niệm, hoa mai là biểu tượng của sự thanh cao, đẹp đẽ trong tâm hồn.

TẾT QUÊ

Nguyễn Thục Mỹ - K2 Chất lượng cao

Nguồn ảnh: Internet

Minh về tới quê. Nó rảo bước quanh nơi đây như đang kiểm tra cái gì, em My cũng tò mò lon ton theo anh. Tết năm nay cũng giống như mấy Tết mà từ lúc nó có thể nhớ được, chắc là từ lúc nó lên 5, hay 6... Càng nghĩ nó lại càng cảm thấy mơ hồ, cảm xúc tự nhiên, quen thuộc quá, làm nó cũng không thể biết được là nó có từ lúc nào và vì sao. Hay là do thời tiết? Minh tự hỏi khi đang nắm bàn tay nhỏ nhắn hơi lạnh lạnh của em My, cảm thấy mũi nó như đóng đá, hơi ươn ướt.

Minh nghĩ chắc ông đang kho nôi cá và cũng không vào xem sợ em cay mắt. Ở quê ở với ông bà 2 năm, từ lúc mẹ sinh em My, 5 tuổi thôi cũng đủ để nó theo mấy đứa anh ra cánh đồng trước nhà bắt châu chấu, thả diều trên con đường trải từ cổng thôn đến nhà. Sáu tuổi, lén ông bà, nó nhờ sự giúp đỡ của mấy ông anh để trèo hết những cái cây trong khu vườn cạnh bếp kia, cây xoài, cây khế, cây nhãn đều được nó trải qua. Năm nay về, bố Minh còn mang cả cây đào nhỏ có những nụ bé xinh xinh, hồng phơn phớt, rung rung mỗi lần có gió thổi. Quê hương nó đấy, chỉ có thể nhưng nó lại cảm thấy yêu vô cùng, cảm giác thân quen khiến nó không thể quên kể cả lúc nó trên thành phố. Cơn gió nào đó lại thổi qua khiến nó lạnh, nghe tiếng mẹ gọi, My chạy vào nhà thật nhanh để ăn bánh chưng, món mứt dừa bà làm...

Làn sương trắng bao phủ khiến không thể thấy bầu trời vốn trong xanh, cao vời vợi, lại thêm cả mảng khói xám từ căn bếp nhỏ cạnh vườn, phía sau nhà. Minh thích mùi khói bếp, cái vị mà chỉ ở quê nó mới thấy, không phải thứ khói bụi trên thành phố kia. Nhất là khi Tết, nó vẫn nhớ y nguyên cái cảm giác buồn ngủ nhưng vẫn trực chờ bên nôi bánh nôi bếp lửa ấm nóng với ông và mấy đứa anh họ, chỉ có lửa lách tách trong gian bếp tối, mùi khói khô thật dễ chịu...

VUI XUÂN MỚI

không quên phòng dịch

Bùi Chí Kiên - K2 Chuyên-Địa lí

Nghĩ đến Tết là nghĩ đến sự vui vẻ nhưng với một số người Tết 2022 có lẽ lại là kỉ niệm đáng nhớ và có đôi chút tiếc nuối.

Xuân thiên nhiên cộng cảm với Xuân lòng người!

Chưa đến Tết, nhưng sự chuẩn bị cho ngày Tết thì đã có từ trước đó vài ba tháng, thậm chí cả nửa năm. Các nhà xuất bản lo biên soạn những cuốn lịch mới. Các sân bay, nhà ga lo chuyện bán vé Tết cho hành khách. Và ngày Tết càng đến gần thì mấy tiếng "Về quê ăn Tết" là những tiếng quen thuộc được nghe nhiều nhất. Những người làm ăn xa, những người Việt Nam ở nước ngoài đều thấy lòng mình náo nức. Quê hương là hồn nước nằm tĩnh lặng trong mỗi con người. Những người đã xa nhà, xa nước hàng mấy chục năm, trong giấc mơ của mình thường vẫn thấy hiện lên mái nhà xưa, con đường nhỏ và mùi hương hoa ngâu quen thuộc. Về quê ăn Tết là về với ông bà, cha mẹ, về với những kỷ niệm ngày xưa thơ bé, về với mảnh đất nơi mình sinh ra và lớn lên.

Người đến chợ hoa cũng tíu tít, hồ hởi ngắm nhìn trò chuyện, nở những nụ cười tươi tắn giữa một rừng hoa, khiến lòng ta bỗng chốc cũng hoá những nhà thơ. "Em đã đẹp, tay lại cầm hoa đẹp. Khiến anh nhìn mãi đến hai lần. Chợ hoa tíu tít quên chiều đến. Hững hờ sao được với mùa Xuân!".

Và Tết đến là phải vui, phải đẹp, phải mới! "Tân niên nạp dư khánh. Gia tiết hiện trường xuân" (Năm mới thừa chuyện vui. Tiết đẹp Xuân còn mãi). Người lớn đến trẻ em, năm mới đều diện quần áo mới. Nhà cửa trang hoàng đẹp đẽ để đón Xuân. Không những từng nhà phải đẹp, mà làng xóm cũng phải đẹp, thành phố càng phải đẹp hơn! Các đoàn nghệ thuật cũng chuẩn bị những đêm diễn đặc sắc. Tiếng trống chèo rộn rã, rồi ca trù, quan họ, và những sân khấu kịch nói đầy tiếng cười!

Ngày Tết Việt Nam cũng là ngày hội của hoa xuân!

"Mặt đất nơi nào cũng thấy hoa. Mùa xuân chia đến tận từng nhà". Những hội hoa xuân mở ở khắp nơi. Hàng ngàn, hàng vạn những cành hoa, chậu hoa rực rỡ, như một dòng sông đầy sắc màu chảy về những chợ hoa xuân. Có đến những chợ hoa ấy, chúng ta mới thấy hết cái vui vẻ náo nhiệt, rộn rã lạ thường của nó. Cả một rừng đào, rừng mai, những dây quất vàng, rồi Hồng, Cúc, Lay ơn, Thược dược, Vạn thọ, Đồng tiền... Và các loại phong lan bưng nở, không thiếu thứ gì.

Hoa Xuân là sự hoà nhịp kỳ diệu giữa con người với thiên nhiên. Và người Việt muốn đem cả thiên nhiên vào nhà mình. Ngày Tết, không nhà ai là không có một lọ hoa, một chậu hoa. Người ta nói Hà Nội có bao nhiêu ngôi nhà là có bấy nhiêu cành đào, cũng như phương Nam là những cành Mai, gốc Mai vàng thắm. Rồi cả một rừng Quất xum xuê những chùm quả chín vàng rực rỡ, ẩn hiện sau những chùm lá xanh, tượng trưng cho sự làm ăn thịnh vượng, giàu có. Nhiều loài hoa đẹp của Việt Nam cũng lên máy bay đến những phương trời xa để người Việt đón Xuân.

Nhưng không phải chỉ có cái đẹp của hình thức, ngày Tết Việt Nam còn coi trọng vẻ đẹp của tâm hồn, vẻ đẹp của cội nguồn văn hoá. Kiêng nói gở, nói tục, kiêng những lời nói cục cằn, thô lỗ, kiêng cãi cọ nhau làm rông cả năm. "Ngày Xuân anh bước ra đường. Gặp em ăn nói dịu dàng dễ nghe". Lời nói tử tế là điệu nhạc của thế gian và ngày Xuân gặp người ăn nói tử tế, dịu dàng như gặp may mắn cả năm.

Cuộc sống vốn chẳng bình lặng, và trong cuộc mưu sinh tránh sao khỏi những va vấp, xung đột. Nhưng bước sang năm mới, con người như muốn quên đi, để đón chào những điều tốt đẹp hơn. Ngày Tết con người muốn được gần gũi nhau hơn, yêu trẻ kính già, tình làng nghĩa xóm, và lòng người hình như cũng rộng mở hơn.

Ngày Tết Việt Nam còn là ngày hội của tinh hoa ẩm thực!

Với những người con xa quê hương thì cái hương vị Tết Việt Nam có lẽ vẫn luôn còn trong ký ức của mỗi người. Ta có thể thấy nhiều gia đình xa quê hương không thể vì nhiều lý do khác nhau nhưng họ vẫn sắm cho ngôi nhà của họ 1 cành đào hay gói vài ba cách bánh chưng để được một phần cảm nhận được cảm giác cái Tết ấm cúng của Việt Nam.

Nói sao cho hết niềm vui xuân sang, nói sao hết niềm vui chứa chan trong lòng. Một mùa xuân vẫn thấp thỏm nỗi âu lo. Vui xuân mới không quên phòng dịch! Phòng dịch mà vẫn trọn niềm vui với phố xuân, mưa xuân và lòng người phơi phơi đón xuân.

Nguồn ảnh: Internet

BÀI THƠ XUÂN

Đinh Văn Phong
K2 Chuyên Địa lí

Xuân với bao lễ hội
Xuân gia đình đoàn viên
Người về từ vạn dặm
Xuân quây quần tất niên.

Xuân mỗi năm mỗi khác
Thời gian mũi tên bay
Những phong tục tập quán
Chẳng bao giờ đổi thay

Văn bánh chưng bánh tét
Văn hoa mai, hoa đào
Cùng đua nhau khoe sắc
Đón xuân, lòng xôn xao

Văn dòng người đông đúc
Con phố chiều ba mươi
Giao thừa nào cũng thức
Ngắm pháo hoa rực trời

Phong bao lì xì đỏ
Rộn rã những tiếng cười
Mừng một luôn nhắc nhớ
Muôn lời chúc vui tươi.

XUÂN

Đặng Khánh Hà
K2 Chuyên Ngữ văn 2

Xuân đến
hé ban mai mắt chồi
cánh én đưa thoi
vương nắng xuân
tháng gần năm hết.

Xuân đến
mâm non
tỉnh giấc
đất trời nảy lộc
nao nức xuân về trời cát áo đông.

Xuân đến
ai gói nắng làm quà
Xuân về trong màu hoa
sắp Tết
phơi phới mưa bay
mềm đất xác xơ bàn tay ngày hạn
Xuân về ngày mát
đất thắm hoa đất ngan ngát hương xuân.

Xuân đến
tay ai trở ngày
lặng lẽ sáng nay lật sang trang mới
đếm tháng đếm năm đếm ngày đếm tuổi
người vẫn trẻ
Xuân...

LỖ CHUYẾN TÀU VỀ QUÊ NGÀY CUỐI NĂM

Hoàng Thảo LY - K2 Chuyên Địa lí

Tôi nhớ hồi tôi còn phải học xa nhà, vào đêm muộn, chiếc điện thoại của tôi rung trên đầu giường. Thì ra đó là một cuộc điện thoại của mẹ “Sắp tết rồi, con có về không?” Nhìn lại cuốn lịch, đã hai ba tháng Chạp... Tự nhiên, tôi thấy lòng mình nghẹn lại...

Đồng hồ vẫn đang chạy, tôi cuống cuống chuẩn bị để sắp xếp một chuyến đi về nhà. Tại sao Tết lại đến sớm vậy? Tôi còn chưa kịp làm gì. Nói đến Tết, tôi lại nhớ tới mâm cơm tất niên ở quê. Mâm cơm giản dị với gà luộc, bánh chưng xanh... Tuy chỉ là những món đơn giản, nhưng cũng có hương vị riêng, giống như Tết vậy. Chúng nhắc nhở, hối giục tôi nhanh lên trong khi thời gian đang trôi, càng ngày càng ít. Trên chiếc điện thoại của tôi lại nổ thông báo liên hồi, à, đó là bạn của tôi, gửi những tin nhắn khoe rằng mình đã đem những quà gì về quê, khoe rằng mình đã được lì xì trước. Nhìn tin nhắn tôi lại chạnh lòng và trầm nghĩ: “Sao lì xì đã sớm rồi còn cho một đĩa gà như nó nhỉ?” Qua những dòng tin chạy, tôi thấy mọi người đang chuẩn bị mọi thứ để đón tết, bánh chưng, kẹo, đào, hay cả những quả pháo tự làm. Khoan, tôi tưởng pháo bị cấm rồi?

Nhưng đời đâu như mơ, tôi lướt trên chiếc điện thoại, chợt nhận ra đã quá muộn rồi. Bây giờ thì không có chuyến tàu nào về nhà nữa. Mà đi các phương tiện khác thì không thể đón tất niên cùng gia đình. Bấm từng số điện thoại để gọi cho mẹ, tôi tự hỏi bản thân tại sao lại ngu dốt đến mức này. Luôn để nước đến ngập đầu rồi mới nhảy. Và qua cuộc gọi đó, tôi không biết tâm sự với mẹ đã bao lâu, về công việc, về cuộc sống, và về cả sự nhớ nhà của tôi.

Tết, dịp để mọi người đoàn viên, nhà nhà vui vẻ vì được sum họp, nhưng tại sao tôi còn ở nơi thành phố nhộn nhịp mà trống rỗng trong tim vậy? Nhà có mỗi tôi là con một, thiếu vắng tôi mẹ tôi như thiếu một phần tâm hồn.

Nguồn ảnh: Internet

Và tôi bắt đầu nhớ, những cái Tết tôi còn bên cạnh mẹ. Đi ra chợ chọn những cây hoa đẹp nhất để mang về, những bông hoa thi nhau khoe sắc thắm, hoa nào cũng đẹp, nhưng sao đẹp được bằng mẹ tôi. Nói những câu chuyện nhỏ, xách những túi đồ nặng nề để có thể làm cho mẹ tôi cười, tuy mệt nhưng tâm hồn luôn cảm thấy như được tỏa nắng.

Tết hiện lên tay của người bà, bà tỉ mỉ gói những chiếc bánh vuông tròn, còn tôi thì làm hỏng mất vài cái rồi. Sao mọi người có thể gói bánh đẹp thế nhỉ?

Tôi đã bỏ lỡ mất bữa cơm quan trọng nhất trong năm, bữa cơm quây quần với người thân, có khi bỏ cả những phong bao lì xì gói trọn những điều may mắn. Tôi ước thời gian trôi chậm lại, ước giờ này tôi có thể về nhà, hòa vào không khí tết quê nhà. Chuyến tàu cuối năm đã chuyển bánh, tôi ở lại một mình trong thành phố rộng mênh mông. Gửi cho mẹ một lời xin lỗi, Tết năm sau con sẽ không quên, con sẽ về, và con biết mẹ vẫn chờ con

Tối rồi, Tết lại hiện lên trong bếp lửa bập bùng, trời cuối năm thì lạnh thật đấy! Nhưng sao lạnh át được hơi ấm của bếp lửa, hơi ấm của người ngồi cạnh, tiếng củi lửa tí tách tí tách, thi thoảng bắn lên những tia sáng nhỏ mà chúng tôi thường gọi là đóm đóm lửa. Tất cả những thứ đó đều làm nên những ngày tuyệt vời nhất cuộc đời tôi. Tôi đã quên.

Nguồn ảnh: Internet

Nguyễn Hải Uyên - K2 Chuyên Địa lí

Tết năm nay, chẳng còn nhiều chuyến xe, chẳng còn những cái ôm đầy đặn một niềm vui. Chỉ còn sân bay lặng tiếng thờ dài, chỉ còn tiếng kêu của tí tí của điện thoại sau lời hứa hẹn năm sau con sẽ về...

Tết năm nay ta vừa đón xuân vừa không quên tinh thần chống dịch như chống giặc, không quên không khí bình thường mới những ngày này.

Mỗi dịp Tết đến xuân về, sân bay vốn đông đúc, nhộn nhịp với những tiếng loa thông báo chuyển bay, lại dường như bị chững lại bởi những cái ôm, tiếng khóc nức lên vì hạnh phúc, tiếng nói cười của những cô cậu học sinh từ phương xa trở về đoàn tụ bên gia đình...

TẾT

CHẲNG CÁCH LÒNG

Mỗi dịp Tết đến xuân về, những chuyến xe với đủ thức, đủ món nối đuôi nhau chạy trên những con đường nối đến những miền quê trong cái tiết trời se lạnh, mưa bụi giăng mắc, lầy phây...

Hầu hết những người dân Việt Nam đã quen với hình ảnh nồi bánh chưng xanh. Nhưng vẫn còn điều này năm nào mình cũng mong, kính chúc mọi người có một năm mới an khang, thịnh vượng và dồi dào sức khỏe. Chúc cho những người con xa xứ có thể trở về quay quần bên gia đình, chúc cho mùa covid sớm qua mau. Vì dấu thế nào, xuân cũng đã về trên khắp làng quê và trên từng con phố.

NGUYÊN ĐÁN CỦA NGƯỜI VIỆT

Trí Dũng - K2 Chuyên Địa lí

Tết Nguyên đán được coi là ngày Tết quan trọng và đặc biệt nhất của người dân Việt Nam. Dù ngày Tết có bận rộn, có nhiều thứ để lo toan đến đâu thì người Việt cứ mỗi hàng năm đều mong Tết đến. Trải qua hàng ngàn năm, cuộc sống đã có bao điều biến đổi, những phong tục, tập quán cũng đổi thay quá nhiều nhưng phong tục đón Tết Nguyên đán truyền thống của người Việt vẫn được lưu giữ trọn vẹn.

Tết tính từ ngày hai ba tháng Chạp, sau khi tiễn ông Công, ông Táo lên châu thiên đình, mọi nhà lại bắt tay vào chuẩn bị. Ngày Tết còn được gọi là ngày sum họp, đoàn viên của mọi gia đình. Một năm mải miết làm ăn đã kết thúc, các thành viên mới có dịp quây quần, đoàn tụ bên nhau để tâm sự, sẻ chia những buồn vui trong suốt một năm qua. Suy nghĩ đó đã ăn sâu vào tiềm thức của người Việt, để ai dù có đi xa đến đâu, thì cứ mỗi dịp Tết đến xuân về là cũng cố gắng trở về bên gia đình, để đón Tết cùng với ông bà, cha mẹ, người thân của mình. Trở về để cùng ăn với nhau bữa cơm đoàn tụ, để tỏ lòng thành kính tổ tiên, ông bà, để gìn giữ truyền thống uống nước nhớ nguồn của dân tộc.

Ta vẫn thường nghe câu:

“Thịt mỡ, dưa hành, câu đối đỏ
Cây nêu, tràng pháo bánh chưng xanh”

Nguồn ảnh: Internet

Sau này, miền đất phía Nam được mở rộng ra, người dân nơi đây lại có tục gói bánh Tết, nguyên liệu cũng không khác gì bánh chưng nhưng hình dáng thì dài hình trụ chứ không vuông giống bánh chưng. Chiếc bánh chưng, bánh tét xanh được làm nên từ những vật phẩm thân quen của nền văn minh lúa nước như gạo nếp, đậu xanh, thịt lợn, lá dong, lá chuối. Khắp mọi nhà, chẳng kể thiếu thốn hay đủ đầy, đô thị hay thôn quê, thì cứ ba ngày Tết phải có bánh chưng, bánh tét trong nhà.

Bên nồi bánh chưng đỏ lửa, ông bà cha mẹ lại kể cho con cháu nghe về truyền thuyết Lang Liêu gói bánh chưng bánh giầy dâng vua Hùng, kể về truyền thống gia đình, về ân đức tổ tiên, qua đó mà giáo dục con cháu về đạo lý uống nước nhớ nguồn, về lễ hiếu và cách gìn giữ trân trọng truyền thống

Gói bánh chưng cũng cần sự tỉ mỉ và khéo léo, làm sao để chiếc bánh chưng vuông vắn, chiếc bánh tét được tròn đầy, để dâng cúng tổ tiên được chiếc bánh đẹp nhất. Cùng với bánh cặp bánh chưng hay đôi đòn bánh tét, trên bàn thờ tiên tổ còn bày biện nào mâm ngũ quả (mỗi miến 5 loại quả khác nhau), nào bánh mứt, nào hoa tươi, rượu,... Tất cả tạo nên một Tết Việt rất đậm đà, rất riêng biệt, không hề giống với bất cứ một đất nước nào.

Nguồn ảnh: Internet

Năm mới, ta không thể quên tục xông đất (hay xông nhà) vào ngày mùng 1 Tết. Theo quan niệm dân gian, nếu ngày mùng Một mà mọi việc suôn sẻ, thuận lợi, may mắn thì cả năm cũng được tốt lành, thuận lợi. Chính vì thế người khách đến thăm nhà đầu tiên trong năm cũng rất quan trọng đối với gia chủ. Gia đình thường để ý những người thân, họ hàng, bạn bè mình có ai có tuổi “tam hợp” để nhờ xông đất đầu năm. Chính vì thế mà người được nhờ xông đất cũng cảm thấy được vui vẻ, tự hào. Khi tới xông nhà ta cũng không thể quên tục chúc Tết, mừng tuổi đầu năm. Ngày mùng 1 Tết, các thành viên trong gia đình thường sum vầy, tụ họp đầy đủ tại nhà ông bà, cha mẹ để làm lễ cúng lạy tổ tiên, mừng tuổi người lớn và trẻ con. Cùng chúc nhau những điều may mắn, tốt lành nhất sẽ đến trong năm mới, chúc cho ông bà, cha mẹ mạnh khỏe, sống lâu trăm tuổi, như cây cao bóng cả tỏa bóng mát che chở cho con cháu. Người lớn thì mừng tuổi cho trẻ em những phong bao lì xì đỏ tươi cùng những lời chúc để ngoan ngoãn, hay ăn chóng lớn...

Việc xuất hành, du xuân đầu năm cũng vô cùng quan trọng. Người ta quan niệm rằng hướng đi đầu tiên trong năm cũng rất quan trọng, hướng đi này sẽ ảnh hưởng tới tương lai của người đó trong cả năm sắp tới. Có người còn nhờ vào sách vở, học theo kinh nghiệm dân gian rồi xem lịch để chọn ra hướng xuất hành cho mình để năm mới mọi việc được may mắn, thuận lợi nhất.

Ngày nay, những chuyến du xuân xa nhà càng phổ biến hơn, có nhiều gia đình lựa chọn các chuyến du lịch trong và ngoài nước để bù vào khoảng thời gian bận rộn trong năm cũ.

Dù có bao lâu đi chăng nữa, Tết Việt vẫn giữ được hồn riêng, vẫn là ngày lễ quan trọng nhất, ấm áp nhất, đủ đầy nhất. Mỗi mùa xuân về, mỗi dịp Tết đến là mỗi lần truyền thống văn hóa hướng về nguồn cội lại được khơi dậy, tôn vinh và lan tỏa.

Tục đi lễ chùa để cầu bình an, cầu tài, cầu lộc, cầu may mắn cho một năm mới là phong tục không thể thiếu vào dịp Tết cổ truyền. Có người chọn sáng mùng 1 Tết vừa xuất hành vừa đi lễ chùa khấn cầu những điều may mắn cho gia đình, cầu mong một năm mới bình yên, sức khỏe dồi dào, làm ăn phát đạt.

HÀ NỘI vào XUÂN

Nguyễn Thanh Ngân - K2 Chuyên Ngữ văn 1

Từng tán lá xanh mơn mớn lại bắt đầu một cuộc sống mới. Cả đất trời như thay sắc, còn sương mờ níu lại ở hàng cây, góc phố và giếng giếng trên mặt hồ. Có hương vị ngày Tết hòa trong hương cà phê thoảng thoảng trong không gian dịu êm. Hương vị nào quen thuộc mà ta rất khó gọi tên, có phải mùi vị bánh chưng, cơm nếp, mùi vị dưa hành, mùi hương trầm, hương đèn ngan ngát trên ban thờ tổ tiên hay một thứ gì khác. Có lẽ còn hơn thế, hương vị ngày Tết chính là hương vị của lòng người náo nức đón xuân, là cảm giác bâng khuâng khó diễn tả mỗi khi Tết đến, Xuân về, là hương vị đoàn viên của gia đình ngày đầu xuân mới. Náo nức lắm và mong chờ lắm.

Tết về, khiến cho khung cảnh phố phường tấp nập hẳn lên. Ta cảm nhận hương Tết Hà Nội qua từng khoảnh khắc, có thể là khi mưa bụi bay, có thể là cái vị Tết mà không đâu ngoài nơi đây có được. Đi dọc miên man trên con phố, đâu đó ta vẫn bắt gặp được hình ảnh những cây bàng lãng trơ trụi đang xuất hiện vài chiếc lá úa màu chờ mưa xuân. Trong khoảnh khắc đó, có lẽ tình yêu giữa Hà Nội lại càng đong đầy thêm một chút. Rét ngọt rồi mưa xuân, hạt mưa lấm thấm trên vai không đủ ướt áo nhưng cho tả cái cảm giác ngọt ngào, khiến ta cảm thấy thoải mái và dễ chịu hơn bao giờ hết. Tết về, cũng là thời khắc muôn hoa nở rộ, chợ hoa đông đúc người qua lại, giữa hoa và người ta cảm nhận được cái chung, cái giao thoa lạ lùng khiến ta đắm chìm vào nó. Hương thơm hòa quyện cùng đất trời khiến ta say mê chẳng dứt. Tết về, là cái lúc ta được bên cạnh những người thân yêu nhất, là cái lúc gia đình tụ họp sum vầy. Dù có đi biệt cả 365 ngày, thì một ngày cuối năm ta vẫn sẽ ngồi xuống ăn bữa cơm tất niên cùng gia đình để kết thúc một năm cũ trọn vẹn, và bắt đầu một năm mới ý nghĩa với những người mình yêu thương.

Tháng Chạp 2022. Đã dần vắng những cơn gió lạnh đến thấu xương, giờ chỉ còn lại tiết trời se se dịu nhẹ. Sức sống âm thầm tiềm ẩn sâu trong lòng đất, trong thân cây, trong từng hơi thở của nhịp sống phố thị đã bừng bừng trỗi dậy. Bởi mưa xuân, bởi nắng xuân, bởi gió xuân và bởi lòng người náo nức đón xuân. Hà Nội đang vào xuân.

Xuân ơi xuân, xuân đang ươm mầm thơ trong lòng thiếu nữ đương thì. Xuân đang gieo thanh âm trong một bản đàn xuân trong lòng cô học trò đã học online cả một học kỳ mà chưa có dịp xúng xính bộ váy mới xuống phố ngắm quất, mai, đào cùng chúng bạn. Xuân đang gieo tình yêu giữa lúc đất trời và vạn vật quyến luyến nhau trong màn khói sương mờ.

Hà Nội đẹp như thế, lòng người đẹp như thế, bảo sao mùa covid có thể ngăn mùa xuân đến sớm hơn mọi lần. Và mùa covid sẽ đi qua chỉ còn mùa xuân ở lại.

Tết sắp đến rồi! Nhưng có lẽ, Tết năm nay tôi sẽ không còn được chứng kiến sự nhộn nhịp, chen chúc của dòng người đi xem pháo hoa đêm giao thừa hay dạo chơi trong các xóm chợ Tết nữa, bởi cái Tết năm nay đề cao sự an toàn của người dân.

Những ngày Tết cũ, Tôi nhớ làm sao cái không khí nhộn nhịp, cả sự háo hức rùng rục trong tôi những ngày cận Tết. Với một kỳ nghỉ kéo dài hơn một tuần như vậy, tôi có thể cùng mẹ đi chợ và trang trí nhà cửa, thậm chí là lên nhà bà ngoại gói bánh chưng. Đi khắp nơi, xung quanh đâu đâu cũng tràn ngập màu vàng và đỏ của tiền tài và sự may mắn. Tết năm nào cũng vậy, cứ đến hôm 29, 30 là gia đình tôi sẽ cùng nhau đi mua một cành đào phai thật đẹp để trên bàn thờ và một cây quất nhỏ đặt ở phòng khách. Trên bàn nước, ba tôi đã chuẩn bị một bộ ấm chén trà và một hộp bánh kẹo có đủ thứ mít. Tất cả mọi người trong gia đình tôi đều cùng nhau dọn dẹp nhà cửa, đón một cái Tết thật khang trang, thật trọn vẹn. Để rồi mùng 1 Tết, gia đình tôi sẽ đi thăm chùa chiền, vì chúng tôi tin rằng khi đi cầu may vào mùng một đầu năm thì cả năm gia đình tôi sẽ gặp nhiều may mắn.

NHỮNG NGÀY TẾT CŨ

Nguyễn Châu Anh - K2 Chuyên Ngữ văn

Tết cũng là nhân dịp đoàn tụ, chính vì thế mà ba mẹ tôi thường dành hai ngày lễ nữa để đi thăm quê nội và quê ngoại, thắp hương các ông bà tổ tiên. Và cũng thật thích làm sao khi được đi thăm họ hàng, để rồi nhận lại là những lời chúc năm mới và bao lì xì đỏ thắm sự may mắn.

Một cái Tết đặc biệt, Không khí Tết 2022 đang dần len lỏi vào từng ngôi nhà trên khắp các con phố, và gia đình tôi cũng phần nào cảm nhận được điều ấy. Đó là sự ấm áp của mùa đoàn viên, là sự dự báo cho một năm mới đầy an khang thịnh vượng. Tuy rằng Tết năm nay sẽ không giống như những mùa Tết của mọi năm, tôi vẫn tin rằng người người nhà nhà sẽ được hưởng một kỳ nghỉ tràn đầy sức khỏe và hạnh phúc bên những người thân yêu, và được hưởng một năm mới với những niềm vui mới, mọi sự thuận lợi, vạn sự như ý.

Nguồn ảnh: Internet

MỘT CẢM XÚC NGÀY 30

Thanh Huyền - K2 Chuyên Ngữ văn

Những ngày cuối tháng Chạp,

Cả thành phố lao vào guồng quay khổng lồ của những chiếc đèn kéo quân vĩ đại. Rồi đến ngày 30 Tết, guồng quay lại chậm dần, thưa thớt dần, ấy là lúc dòng người tứ xứ đã về quê để sum họp bên gia đình, đón chào một năm mới đang sắp đến.

Hà Nội 30 Tết,

Vắng vẻ khác hẳn ngày thường, Hà Nội được trở về với chính mình khi Tết đến. Nó chẳng khác nào một cô thiếu nữ lâu ngày tắt bật, nay bỗng thoa son, diện những bộ áo dài màu the, vàng hay xanh lam mà nàng ta thích, cùng với mái tóc dài thướt tha và tay cầm thêm bó hoa thược dược. Trong cơn mưa phùn ẩm ướt với những nụ đào căng mọng, đậm sắc hồng tươi, nàng đã đưa mùa xuân đến trước cửa thêm ngày 30.

Tôi biết rằng sự lặp lại là nhàm chán, sự đợi chờ là khổ đau, nhưng cuộc gặp lại giữa tôi và cơn mưa xuân ấy bao giờ cũng là điều thú vị. Năm nay lại sắp Tết, trời mưa rét mướt, tôi nhìn ánh đèn thành phố trong hàng mưa xuân mà đau đầu: Ánh đèn xuyên qua mưa, hay mưa xâu ánh đèn lại mà hư huyền đến thế?

Tết sắp về,

Sương giăng khắp lối ngõ, mưa ẩm ướt, rét co ro. Tôi chỉ dám hé mặt ra hít chút ít mùi hương của đất trời. Cái cảm giác se thấm vào từng lớp da, lạnh và có điều gì kì lạ lắm. Cái khí của đất trời nhen lên trong lòng tôi ký ức của mùa, không phải ký ức về cái Tết đậm ấm, sum họp, mà là về ngày 30 Tết vừa thanh thoi, vừa hối hả...

Đành rằng những ngày trong Tết, hội hè giêng hai vui thật, nhưng cảm xúc nhất ắt hẳn là ngày 30. Một ngày vẫn có hai mươi tư giờ, mà sao đến 30 Tết vẫn muốn thời gian dư dả thêm chút nữa để lo toan cho xong công việc, lại vừa như muốn thời gian trôi nhanh hơn chuyển khoảnh khắc giao thừa giữa đêm. Thích nhất vẫn là không khí trong xóm í ới hỏi han nhau. Biết rằng nhà nào cũng bận nhiều việc, nhưng hễ cứ gặp nhau là bà con đều niềm nở thăm chào.

Tết, mưa xuân và tôi...

Nếu bạn hỏi, điều gì khiến tôi mê mẩn Tết đến thế, thì đó chính là cơn mưa mùa xuân. Mưa xuân nhẹ lắm, không nghe tiếng nước rơi, tựa như cái hôn cẩn thận, ngọt ngào chạm vào da thịt. Bao nhiêu năm cũ, bao nhiêu năm tới, dù có mưa đá sấm chớp, sủng đạn nổ âm trời thay pháo Tết thì qua lúc chiều tịch, đất trời cũng im ắng, buông lãn mưa xuân.

Ảnh minh họa: Internet

TẾT 2022

Trần Vũ Gia Hân - K2 CLC

Nguồn ảnh: Internet

“Con gái đầu rồi? Mặc áo ấm vào mẹ dắt đi mua đồ Tết!”

Ở một căn nhà nằm sâu trong ngõ hẹp, có một con bé đang chạy tới chạy lui, nhảy cẫng lên với phong bao lì xì đỏ rực trên tay. Đó là món quà đầu tiên trong ngày Tết mà gia đình tặng nó.

Con bé mặc bộ áo dài thêu những cánh hoa mai, trông xinh xắn vô cùng. Nó cứ quẩn lấy chân mẹ, kéo lấy áo mẹ, rồi lại chạy nhảy, la hét khắp nhà, chỉ vì háo hức được đi ra ngoài chơi. Nó đã chờ ngày này lâu lắm, chờ được đi khắp phố phường, được ngắm muôn hoa nở rộ, được nhìn dòng người tấp nập chạy qua. Nó chờ được cầm trên tay thật nhiều những phong bao lì xì.

Mẹ nó lấy xe máy, đội mũ bảo hiểm, rồi cả hai mẹ con cùng xuất phát. Nào đào, nào mai, nào quất, nhiều màu sắc quá. Con bé chẳng được đi xa nhà

mấy, nó cứ nhấp nhồm trên yên xe, nhìn hết bên này lại qua bên khác. Nó nhìn những cành hoa rung rinh, nó nhìn những quả quất đung đưa trên cành, nó nhìn cả những người bán hàng niềm nở. Chỉ nhìn đôi mắt trong veo của nó thôi cũng biết nó đang cười.

Nó muốn đi, đi mãi, hết từ nơi này qua nơi khác. Nó muốn tới những con phố đầy hoa, muốn đi xin chữ, muốn nhiều lắm. Đối với một đứa bé ba, bốn tuổi, đó như thiên đường, như một chân trời mới.

Cái vui của ngày Tết đối với nó chẳng gì có thể so sánh được.

Trẻ con khi ấy, có lẽ ai cũng vậy: háo hức, nôn nao từ cái đêm hôm trước, chỉ chờ được chạy ra ngoài, nô đùa trong tiết trời xuân. Tôi, đương nhiên, cũng chẳng phải ngoại lệ. Tôi luôn chờ ngày này hơn bất kì ngày lễ nào khác. Không phải vì tiền lì xì, tôi, đứa bé khi ấy, chỉ đơn giản là muốn thế thôi.

Nguồn ảnh: Internet

Nhưng chẳng thể tin nổi, cái câu nói mà tôi ngỡ đã nghe quá nhiều lần ấy, năm nay lại không còn.

“Tính tới ngày 9 tháng 1 năm 2022, tổng số ca nhiễm của Việt Nam đã lên 247.902 ca...”

Đã bước sang năm thứ ba kể từ cái ngày tin đầu tiên trên các kênh thời sự là về đại dịch. Có những ngày, các con phố chẳng có lấy một bóng người, một cái xe. Có những đêm, âm thanh vang qua cửa sổ là tiếng xe cứu thương mà không phải tiếng bác bán bánh giò. Và đã có, trong hai năm, những ngôi trường không thấy một học sinh nào hết.

Muốn đi chơi Tết không? Muốn ngắm hoa không? Muốn nhận lì xì không? Có chứ, Tết mà. Nhưng giãn cách, hoa cũng đặt mang về, áo dài

cũng đặt trên mạng, thậm chí nhiều người còn chuyển khoản như một cách “lì xì” vô cùng đặc biệt. Không khí Tết, từ đây, chẳng thấy đâu.

Tết 2022, là “gặp nhau” qua màn hình máy tính. Tết 2022, là làm mọi việc qua một thiết bị thông minh. Tết 2022, là chẳng còn nhiều ngày đoàn tụ, hay những phong bao lì xì. Nhưng thế thì sao? Chẳng sao hết. Nhìn nhau qua màn hình, cùng nhau xem một bộ phim, vẽ những tấm thiệp xinh xắn, như thế cũng vui mà, đâu nhất thiết cứ phải như mọi năm? Vì có những điều đó, mà Tết 2022 sẽ là Tết đặc biệt nhất, đáng nhớ nhất. Đó sẽ là cái Tết mà chúng ta, những con người sống chung với đại dịch, mai sau kể lại như một kỉ niệm khó quên.

Mong Tết quê

Đào Phương Thảo – k2 Chuyên Địa

Tôi vẫn thích cái cảm giác thư thái khi bước trên con đường làng, con đường nằm giữa hai hàng nhãn nhìn xuống cánh đồng. Mỗi lần đi xa về tôi không thích đi xe mà đi bộ trên "con đường nhãn" về nhà. Để nhìn làng xóm, cánh đồng, hàng cây. Thích cảm giác bình yên, tĩnh lặng của nơi đây. Thích những buổi chiều khói bếp quấn quanh trên những nóc nhà, những hàng cây, lãnh đăng, mờ ảo. Thích giấc ngủ dài và sâu không chút lo toan. Về đây, tôi như được trút đi mọi gánh nặng bon chen nơi đô thành nhộn nhịp.

Ở đây có những con người thân thuộc, mộc mạc, chất phác dễ gần. Nụ cười luôn tươi mới dù cuộc sống cũng bao nhọc nhằn. Tôi không bao giờ quên buổi tối trước ngày đầu tiên của bậc Phổ thông, bà con xóm làng kéo đến chia vui, ân cần dặn dò động viên.

Đòi chút bản khoản ấy là vì những năm trở lại đây, quê tôi đang dần thay đổi. Cuộc sống dường như nhộn nhịp hơn, con người bận bịu, lo toan nhiều hơn. Khát vọng làm giàu và sự thay đổi cuộc sống đã bắt đầu giúp cho bộ mặt của làng quê thêm sinh khí, thêm nhuận sắc, nhưng cũng làm mất đi ít nhiều vẻ thanh bình vốn có.

Ngôi chùa làng không còn như trước. Những kèo những cột được thay bằng bê tông cốt thép, mái đình chằng cong vì lợp bằng ngói xi măng. Tôi thêm đến nao lòng không khí Tết của buổi sáng mừng một năm xưa. Xác pháo đầy sân, hương trầm nghi ngút, nước mùi già như rửa sạch mọi vương vấn lo toan..

Quê hương vốn yên bình đến vậy, những buổi chiều hoàng hôn với mặt trời in bóng hình xuống hồ trong vắt, những đợt gió nhẹ nhàng thổi thoảng qua trên từng bông lau hay cả những đàn chim bay trên trời cao xanh vút đều khiến cho tôi có niềm thao thức mỗi khi xa quê. Thao thức níu tôi hít thật sâu vào buồng ngực mùi thơm rạ, mùi đất quê. Để những năm tháng tiếp tục ra chốn thị thành, quen mùi tàu xe, quen hơi người, quen khói bụi, vẫn có một thứ mùi thâm nhập nhũ, tôi là người nhà quê.

Tết này, tôi mong đón Tết quê.

Nguồn ảnh: Internet

Tôi là một đứa trẻ sinh ra và lớn lên ở thành phố, vốn đã quen thuộc với những tòa nhà cao ốc, với xe cộ đông đúc xung quanh. Nhưng khi nhắc đến quê hương, trong lòng tôi bỗng dâng lên những cảm xúc, tình cảm gắn bó khó diễn tả thành lời...

Quê tôi không phải là một làng quê quen thuộc với những cánh đồng rộng thẳng cánh cò bay mà đó là một thành phố du lịch, trước mặt là biển, sau lưng là núi đồi. Khi nhắc đến nơi đây, người ta thường nghĩ ngay đến những bãi biển trải dài, những cây cầu bắc qua biển hay là những bến cảng hướng ra vịnh.

Còn nhớ hồi bé, mỗi dịp nghỉ hè, tôi chỉ mong được về quê thật nhanh với ông bà. Gạt hết âu lo bài vở sang một bên, tôi hoàn toàn đắm chìm vào mùa hè quê hương. Có lẽ điều mà tôi mong đợi nhất ngày đấy vẫn là được thả mình vào làn nước trong xanh. Trong trí nhớ của tôi, cứ chiều chiều, ông lại chở tôi trên con xe cũ chạy ra biển. Quảng đường đi từ trên sườn đồi xuống bãi biển không xa nhưng mỗi lần như vậy, lòng tôi luôn cảm thấy háo hức vô cùng. Những cơn sóng xô bờ, những bãi cát trắng mịn cứ thế gắn liền với tuổi thơ tôi suốt gần chục

năm đầu đời. Đứng giữa đất trời bao la, tôi chỉ cần ngước đầu lên là trước mắt hiện lên cả bầu trời trong xanh và khi phóng tầm mắt ra xa lại là một thế giới rộng lớn khác với biển cả mênh mông, những khối núi đá vôi đồ sộ phủ kín rêu phong. Khi ấy tôi chỉ ước rằng mình có thể mãi đắm chìm trong cái khoảnh khắc tuyệt vời ấy.

Giờ đây, tôi đã khôn lớn đồng nghĩa với việc ông bà tôi cũng sẽ già đi. Vì ông tuổi đã cao nên cái hình ảnh ông chở tôi đi chơi mỗi chiều chiều giờ đây chỉ còn trong nỗi nhớ và kỷ niệm. Cứ mỗi khi ngồi nghỉ lại, tôi lại thấy bồi hồi trong lòng nhưng cũng cảm thấy thật hạnh phúc vì có một tuổi thơ thật đẹp và ý nghĩa.

Ngày nay, quê hương ngày càng phát triển và hiện đại hơn, các công trình, đường xá được đổi mới. Tuy vậy cảm xúc trong tôi lại vô cùng lẫn lộn. Đó vừa là niềm vui mừng, tự hào vì sự thịnh vượng của quê hương nhưng cũng nuối tiếc, níu kéo những hình ảnh, kỷ niệm mà tôi khó có thể thấy lại lần nữa. Dẫu sao đi nữa thì quê hương vẫn là tình yêu, nỗi nhớ trong tôi cho đến mãi sau này.

QUÊ HƯƠNG

và

NHỮNG KỶ NIỆM

Nguyễn Uy Khanh – K2 Chuyên Địa

Nguồn ảnh: Internet

Truyện ngắn

10 Địa - Lại Ngọc Linh

(tất cả các nhân vật, địa điểm, bối cảnh trong câu truyện đều là hư cấu)

Aldivor

Aldivor- nơi mà tôi đã dành cả tuổi thơ để nhìn ngắm, vuốt ve cái vùng đất hoang sơ ấy, nhưng cũng là nơi dù có can đảm đến mấy, tôi cũng sẽ không bao giờ quay trở lại nơi này.

Tôi- một luật sư hình sự tiêu biểu của thủ đô. Năm nay cũng là năm thứ 3 tôi nhận được huân chương lao động của chính phủ rồi.

Trong suốt từng ấy năm ở quan trường, đã bao lần tôi nhìn thấy những nụ cười khi được rửa oan, đã bao lần thấy giọt nước mắt đau khổ như cắt tới tận da tận thịt trong sự gào thét thấu tận trời xanh của những người được xử oan. Đấy phải chăng đó chính là động lực trong tôi để đi tìm công lí, hay chính do nỗi đau năm ấy vẫn thấm thắm sâu trong con người tôi.

Quay trở lại với Aldivor 1960, tôi đã từng nghĩ rằng khoảng thời gian đẹp đẽ ấy sẽ trôi qua, vô tận và mãi mãi. Tuổi thơ với những cánh đồng quê bát ngát, những cánh diều bay lả lơi, lướt qua những con sông nơi mà tôi đã dành cả niềm vui ngày hè đắm mình trong làn nước mát ấy. Năm ấy, tôi có gia đình, có bạn bè, có Aldivor là tất cả của tôi ngày 5 tuổi ấy.

Bi kịch nào cũng sẽ xảy đến, chỉ là đến sớm hay muộn thôi không. Với tôi thì khá là sớm đó nhỉ?

Năm ấy, lúa mì mất vụ cả năm, lương thực trong thôn cũng đã tiêu thụ hết, người dân Aldivor khốn đốn vô cùng, gia đình của tôi cũng vậy. Gia đình đã 3 ngày rồi không có bột mì để ăn, đến cả chú chó Alaska ngoài vườn nhà ngày ngày hùng hổ đến thế mà giờ đây đã héo mòn như cái lá khô. Mẹ và chị cũng chắc cũng sắp ngất lịm đi mất rồi.

“Ba à, phải làm sao đây” - tôi hỏi ba với những sức lực cuối cùng.
 “Ba quyết định rồi, phải đi thôi”
 “Đi vào đồn điền ở Crumbal á ba” – Crumbal khoảng 200km so với Aldivor, nằm ở ven
 thủ đô sâu uất
 “Nhưng ở đó nhọc lắm ba, vả lại cũng có được về nhà thường xuyên đâu”
 “Đành chấp nhận thôi út cưng của ba, ba đi sớm, kiếm tiền về nha con”
 Chẳng còn cách nào nữa rồi, ba phải đi thôi. Gia đình tôi phải đành tạm xa nhau một
 thời gian. Ba đành phải dứt áo ra đi
 Ở quê nhà, tôi năm ấy- một cô nhóc 6 tuổi, chạy khắp thôn, chạy vạy từng nhà để kiếm
 cơm qua ngày
 Không còn những buổi vui chơi nô đùa thuở ngày nào, tôi đã bắt đầu làm quen với
 những gánh nặng của cơm áo gạo tiền
 Rồi những ngày đen tối ấy cũng qua, mùa vụ lại tấp nập trở lại, những nỗi lo cơm ăn đã
 dần dần đi qua. Nhưng không ai biết rằng, những ngày đen tối ấy qua đi thì chuỗi ngày
 giông bão, vực thẳm của cuộc đời cũng đến
 Nói về ba tôi 1 chút, đằng đằng 3 năm trôi qua kể từ ngày ba đi, không một lá thư, một
 cuộc điện nào được gửi về. Trong 3 năm ấy, 3 mẹ con tôi cũng đã quen với nỗi nhớ
 nhung và sự mong đợi ấy, và cả sự bất lực
 Cuộc sống đã trở lại bình thường rồi, nhưng ba ơi? Ba đâu rồi?
 1968, 3:00 am
 Khi mặt trời còn chưa ló rạng, một tiếng đập cửa đến căn nhà trống trải ấy, phá tan sự im
 ắng sớm ban mai
 Gì vậy cơ chứ - tôi lơ mơ bước xuống căn giường ấm áp dài bằng lông ngỗng
 Một đám người bước vào, trên người nồng nặc mùi hôi hám như hành quân cả đêm qua
 để đến nhà tôi vào sáng sớm tinh mơ vậy
 Chưa kịp nói gì, chúng đã lôi cổ mẹ tôi ra đe dọa “Simon chồng bà, hẳn đã giết đại ca của
 chúng tôi”
 Mẹ tôi bàng hoàng một lúc lâu, bà nhận ra điều này có vấn đề
 “Không thể nào, chồng tôi đi đồn điền cơ mà”
 Họ đánh đập bà và không một lời đáp lại. Dường như những nỗi căm hận của chúng đã
 dồn hết lên bàn đạp dẫm lên người mẹ tôi
 Sau này, tôi mới biết rằng, ba tôi vì muốn kiếm tiền nhanh mà đã đi làm cho tổ chức bất
 hợp pháp. Việc đại ca đó chết là do ông ta đột quy, ba tôi chỉ cố gắng để cứu ông ấy thôi
 Khi biết được sự thật này, tôi vừa thương vừa oán giận ba. Tôi ước mình có thể nói với ba
 rằng “Không cần phải cố đến thế đâu ba”
 Quay trở lại với năm đó, sau khi ba đi tù bởi tội giết người rồi cũng sống trong những
 ngày cuối đời trong tù trong đau khổ và dằn vặt, mẹ và chị cũng suy kiệt tinh thần và thể
 xác mà chết. Tôi năm 13 tuổi ấy đứng trên bờ vực của sự đau khổ. Không người thân,
 không nơi nương tựa, cuộc sống của tôi thay đổi và sụp đổ hoàn toàn
 Cũng chính sau cái chết của mẹ và chị, tôi rời khỏi Aldivor.
 Thật may mắn, có 1 gia đình ở thủ đô đã nhận tôi về nuôi. Họ chính là người bạn cũ của
 mẹ tôi, cũng do sự thương cảm mà họ đã nhận tôi về nuôi
 Cuộc sống từ đó cũng đủ đầy, nhưng trong tim tôi vẫn có 1 khoảng trống- một khoảng
 trống không thể chữa lành
 Gia đình mới cho tôi được đi học, cho tôi được quyền sống như 1 đứa trẻ, cho tôi được
 quyền theo đuổi mơ ước riêng
 Giờ đây, khi đã ở tuổi xế chiều, tôi vẫn đang trên đường đi tìm công lý, đi tìm ánh sáng
 cho những người như ba tôi năm ấy

“Giòn Xơn, mẹ anh sinh ngoại quá!”

“Nếu mày không để cho người chết được yên, ...”

Giòn-xơn không thường trả lời hết lượt. Hấn chề nửa câu của mình, một nửa nói cho có, một nửa phun đầy tiếng thở dài còn nhiều ý hơn những gì hấn nói ra.

Hấn đứng nép ở cửa, một mắt trợn trừng, một mắt nhắm khế, cả người thường xuyên xoắn xuýt thành mớ cháo lộn. Hấn cao, thể mà lỗ bịch lạ. Rồi hấn quay hấn đi. Hấn tránh cái nhìn của đồng nghiệp hấn, khi Nhân duỗi thẳng lưng mình và tiến dần về sau. Nhân dừng trước thêm cửa, bắt đầu nhìn ngắm người đàn bà trên di ảnh. Nhân khoái chiếc khăn vắt trên đầu bà lão, cổ áo cánh sen và nụ cười móm mém ép xô hai con mắt thành một hàng với đuôi mắt cong như liềm gặt rạ. Nhân làm hấn xót mẹ, mẹ của Giòn Xơn, người đàn bà sinh ngoại đáo đẽ, ấy là người trong làng nói mẹ hấn. Hấn nào có gặp bao giờ, lúc hấn vừa mở mắt thì đã là người đàn bà đội khăn vắt nào đỡ bóng hấn. Hấn gọi bà là mẹ trong nhiều năm, cho đến khi người ta bắt đầu xỉ xắm về

GIÒN – XƠN

Nguyễn Thị Minh Anh - K2 Chuyên Ngữ văn 2

mẹ ruột hấn, về bụi chuối già đầy tiếng khóc than và hai cẳng chân nhuộm đỏ phôi thối. Hấn chào đời ở bụi chuối mẹ hấn và thằng Mỹ quán nhau, người ta biết thế, nên người ta thương hấn. Người ta thương hấn, nhưng lại không biết thương hấn sao cho phải. Thế là người ta ngại hấn, ngại lời việc mẹ hấn nói trước nói sau, người ta chỉ rỉ tai nhau, gọi mẹ hấn máy móc và cách điệu rằng “Người đàn bà sinh ngoại”. Còn hấn, hấn là “Con của người đàn bà sinh ngoại”. Hấn tẻ hơn mẹ hấn. Hấn sinh ngoại từ lúc lọt lòng. Một cái tên sinh ngoại, giống y thằng cha hấn, “Giòn Xơn”.

Người đàn bà khăn vắt hay gọi hấn là Giòn, chắc vì con mắt xanh Tây thao láo không giống bất cứ đứa trẻ nào ở làng bà, suốt cuộc đời thuần Việt của bà, trong cái lòng đã bị kháng chiến dày xéo. Bà không gọi nổi nó là Xơn, mặc dầu nếu không viết ra thì nghe cũng Việt Nam lắm. “Xơn”, “Sơn”. Đẹp biết mấy.

“Anh nên đọc thư của mẹ, Giôn Xơn, một hơi thở của anh cũng nhận ngay anh ra là người Việt.” Nhân thu dọn đồ đạc, nhìn thấy Giôn Xơn hai mắt lại đỏ quạch nước. Dải đèn thờ trưng sáng hừng, nhấp nháy, mùi nhang ám lên com-lê cùng mái đầu ngả bạc. Nhân nhìn mẹ, vô thức lại so đo với người đàn bà theo chân giặc để ra một hán đang đứng lênh khênh một góc, một hán lúc nào cũng bơ vơ, quanh quất, nửa tỉnh nửa mê chẳng biết rõ ai sẽ chứa chấp mình.

Mẹ Nhân không theo Tây, hiếm ai trong làng chịu dung túng cái thói đón hèn ấy. Mẹ Nhân còn hay rào trước đón sau đứa trẻ nhỏ mắt xanh, chê cười hân song đồng thời tiếc thương hán. Giôn Xơn may ở điểm này. Vì làng chịu nuôi hán lớn. Hán chỉ đáng buồn ở chỗ, mẹ hán bỏ làng theo Tây, còn dám đặt cho hán cái tên không một chút Việt Nam nào. Giôn Xơn thận trọng nhìn xuống chân, đôi giày da bóng lộn phản chiếu nửa khuôn mặt méo mó, trào muối mặn, hán càng thương lấy mình.

“Anh học chữ vì mẹ để thư cho anh, khi mẹ chết đi, mà bà nhất quyết không để ai khác đụng vào nếu không bà chẳng thể chết nổi.”

“Nếu mày không để cho người chết được yên, ...”

Giôn Xơn thở dài, cúi gập người trước bàn thờ Tổ. Râu ria hán trở ra, hai hàm mòn đi, chân răng đâm sâu vì nghiền chặt. Mắt hán lại cay, nóng lên như có ngư dân sàng muối biển trên mắt hán. Hán thấy ngực mình thất lại, cả người căng cứng, mặt đất vỡ ra trước mắt, hai tay tê, bắp chân sưng phù. Khớp chân râm râm mỗi độ lập đông buốt rét. Hán cảm thấy, so với đòn bánh tét treo lủng lọng, hán đồng cảm dễ dàng quá đỗi. Thế là, hán khóc càng lớn. Họng ngập đờm dãi cùng nỗi cảm tức không biết từ tâm thất trái phải nào tràn ra, chặn đứng tiếng nấc xô ngang hàm răng mòn khắp khếnh, vọng ngược vào trong, xô ra đói khát như hổ, ỉ ời, bức bối lạ. Bức bối giống hệt năm nào thằng bé con Giôn Xơn ăn oản mắc nghẹn, đồ chẳng nín.

Giôn Xơn thở dài, cúi gập người trước bàn thờ Tổ.

Nguồn ảnh: Internet

Râu ria hán trở ra, hai hàm mòn đi, chân răng đâm sâu vì nghiền chặt. Mắt hán lại cay, nóng lên như có ngư dân sàng muối biển trên mắt hán. Hán thấy ngực mình thất lại, cả người căng cứng, mặt đất vỡ ra trước mắt, hai tay tê, bắp chân sưng phù. Khớp chân râm râm mỗi độ lập đông buốt rét. Hán cảm thấy, so với đòn bánh tét treo lủng lọng, hán đồng cảm dễ dàng quá đỗi. Thế là, hán khóc càng lớn. Họng ngập đờm dãi cùng nỗi cảm tức không biết từ tâm thất trái phải nào tràn ra, chặn đứng tiếng nấc xô ngang hàm răng mòn khắp khếnh, vọng ngược vào trong, xô ra đói khát như hổ, ỉ ời, bức bối lạ. Bức bối giống hệt năm nào thằng bé con Giôn Xơn ăn oản mắc nghẹn, đồ chẳng nín.

Đáng lý với một người như thế, người ta thấy thương xót thay. Nhân không xót hán, còn đá vào gót giày giục hán đứng nghiêm trang. Nhân dẫn hán ngồi ở bộ bàn bên sân, gỗ ẩm mục, sần sùi, bờ nứt ra mà hán nom không hề gì. Tức là còn tốt chán.

“Anh nhìn chưa, nhà tôi thăm họ sắp về rồi, anh nhìn kĩ vào kéo họ về thì mất hay.”

Nhân chỉ vào cặp câu đối treo trước cửa, cảnh đào nở bung đón khách vào. Giày dép xếp gọn, góc nhà sáng sủa, tiết trời khô hanh, nắng vừa hay đổ đầy hộp

mút Tết.

“Mẹ anh thích câu đối này nhất, nên bà ấy cho tôi, dặn tôi cứ bày Tết, đợi anh hiểu mẹ thì trao lại cho anh. Lúc ấy anh đón về mùa Tết của mẹ anh, của nhà tôi, rồi tự mình xây cho mình mùa Tết mới. Năm nay tôi vẫn treo nhà tôi, tức là anh chưa lớn, Giòn ạ. Anh chưa tha thứ cho mẹ anh, cũng chưa hiểu sự tình gì.”

“Câu đối đỏ như cẳng chân người đàn bà đẻ ra tôi.

Nguồn ảnh: Internet

Chỉ có bà mẹ đội khăn vấn thích gọi nhớ câu chuyện này, tôi không thể. Tôi thương mẹ ruột tôi, tôi sẽ không làm bà ấy hối hận trước trăm ngàn con mắt.”

“Anh chỉ nhớ cẳng chân người đàn bà đầy máu. Anh quên mất đứa bé bà ta ôm ở lòng, nằm gọn trong cái khăn choàng bà ta quý nhất. Giòn Xon ạ. Chỉ có sự vị kỷ trong anh cho rằng anh cao cả.”

Nhân rót trà, mở hé cổng nhà lớn. Tiếng con trẻ ùa vào leng keng. Gió ướp đầy mùi quất chín vàng. Trà mạn ngọt thiu trên lưới hần.

“Mẹ anh không phải quán lấy thành Mỹ. Năm sáu thành Mỹ quán lấy bà. Chúng dôn bà vào bụi chuối và chúng í ới gọi nhau: “Join..! Join, son!”. Lạ lắm, anh ạ, mẹ anh bắt chước câu nói này khi đẻ anh ra, ôm chặt anh, vì bà biết khi chúng túm tụm lại, thì không có cái chết nào. Chúng vui vẻ, thì chúng sẽ để anh yên. Một phần khác, bà ấy chẳng nhớ nổi tiếng người ngoài “Join, son” sau nhiều ngày đêm dưới bụi chuối. Tôi không giải thích thêm được nữa, anh nên đọc thư mẹ để cho anh. Mong anh hiểu, mẹ anh gọi “Giòn” khi bà được biết “Giòn” nghĩa là tham gia vào sự vụ gì đó. Bà ấy mong anh tham gia vào kháng chiến, một cái “Giòn” cao cả. Anh tệ quá. Cuộc đời ít thương anh, chứ người ta có ít thương anh đâu mà anh hàn học với đôi bên sòng phẳng ngang bằng. Tốt nhất anh không nên bắt mẫm với ai chân thành thương anh, dù lắm lúc họ thật gần gũi.” Nhân nghe thấy tiếng người nhà gọi chào anh từ đầu ngõ, vài đốm đỏ lúc nhúc như hoa, họ mừng chào anh mà chưa cả thấy bóng anh hay minh chứng xác thịt nào của anh. Chắc hồn anh ở, nên họ cứ chào mừng anh bằng tấm lòng.

“Về đi anh. Về đọc thư, cúng đường, thăm mộ bác.”

Dài, vệt nắng nhạt buông thõng trước mảnh trời còn đang vương bận. Hôm nay mẹ cái Nhóc ra đồng cấy. Mấy nay đang vào vụ, mẹ nó đang cố nốt lấy sào cuối cùng trước khi về nghỉ. Mẹ nó xuể xòa, đi từ nhà ra đến sào ruộng đến mấy trăm mét, ấy vậy mà mẹ nó còn chẳng bận đeo lấy thứ gì vào chân. Trời nắng trời mưa, đất khô đất ướt, mẹ nó cũng mặc kệ. Người ta nói mẹ nó khổ quen rồi, lâu nay vẫn thế. Nhưng cái Nhóc thì nghĩ khác, nó một hai dặn mẹ trước khi ra đồng chỉ ít phải đeo lấy cái dép vào để trời mưa không bị ướt. Mẹ nó cũng chỉ ậm ừ vài câu cho qua rồi hôm sau lại đầu vào cấy, vẫn cái thói quen đi chân trần.

Nguồn ảnh: Internet

VỆT NẮNG

Trần Thảo Linh - K2 Chuyên Ngữ văn 2

Nghĩ nhiều lúc, cô Nhóc này y chang bà cụ non, thế nên mẹ hay gọi nó là Nhóc, vì muốn nó bé lại và có suy nghĩ giống với lứa cùng tuổi hơn. Chúng bạn ở lớp hay trêu và gọi nó là “Nhóc Nheo”. Nó khó chịu ra mặt, thậm chí còn suýt đánh nhau với mấy đứa bạn nhưng nó lại yêu cái cách mẹ kêu nó bằng cái tên Nhóc mỗi lúc gọi nó về ăn cơm hơn bất cứ tiếng gọi nào khác. Nhóc thương mẹ nó, nó làm đủ việc, từ việc nhà nhỏ xíu như lật rau, rửa chén đĩa đến cả việc mang tiêu với cuốc ra ngoài ruộng làm đồng phụ mẹ. Mấy bữa nay nó lại càng thương mẹ hơn nữa, vì mẹ nó đang có em bé. Nó hay nằm trên cái chõng lớn ngoài hiên nhà, gối đầu lên đùi mẹ rồi lấy tay xoa xoa bụng gọi em bé í ới: “Em bé ngoan của chị, bao giờ chị sẽ được gặp em nhi? Em bé gặp chị là phải ngoan đấy nhé! Em lớn lên phải giúp mẹ nhặt rau này, còn chị sẽ rửa rau cho em.” Nhóc thích có em, vì bản thân nó muốn trở thành một người chị tốt. Từ ngày mẹ có em bé, cái Nhóc quấn lấy mẹ nhiều hơn, nó đi theo mẹ chẳng rời nửa bước. Cùng mẹ đi ra đồng nhưng bảo mẹ ngồi đó nghỉ còn mình thì xắn quần áo lên rồi lội xuống đồng. Lắm lúc nó nghĩ mình ngầu với người lớn, mà đúng là như thế, tầm tuổi nó, trong cái làng này, trong cái xã này luôn ấy chứ, tìm đâu ra được đứa nào hiểu chuyện với thương mẹ như nó. Người ta cũng

Nhóc ở cái nơi miền Trung đất cằn cỗi, khô khốc, mưa nắng thì thất thường. Mặc dù nhà nó ở trên cái đất miền Trung nhiều gió biển nhưng nhìn khắp quanh nhà Nhóc chỉ toàn núi với núi. Nhóc thích biển, vì nó chưa được đến đó lần nào. Nó bơi giỏi nhất đám trẻ con của cái làng này, nó cũng xem phim nhiều, thấy nhiều biển, nó cũng biết trên cái đất này có nhiều biển lắm, nhưng nhà nó nghèo, đi gần còn chưa thử hưởng chi đi xa đến tận chỗ biển ấy. Bố nó hứa sẽ cho nó đi biển, hứa sẽ đi vào một ngày nào đấy, một ngày khi mà nhà nó có nhiều tiền hơn. Có thể là vài ngày nữa, vài tháng nữa, vài năm nữa hoặc không bao giờ. Lời hứa thì vẫn chỉ là lời hứa, nó biết, nó không vội bố vì nó biết nhà mình nghèo. Nhóc cất lời hứa ấy, đợi một ngày nào đấy nó sẽ thay bố thực hiện. Cứ như thế, khát khao nhỏ bé của một cô Nhóc mười tuổi cứ lớn dần, khát khao được Nhóc nuôi lớn bằng hơi ấm của ngọn lửa đam mê trong nó và cả cái tươi mát của tuổi trẻ.

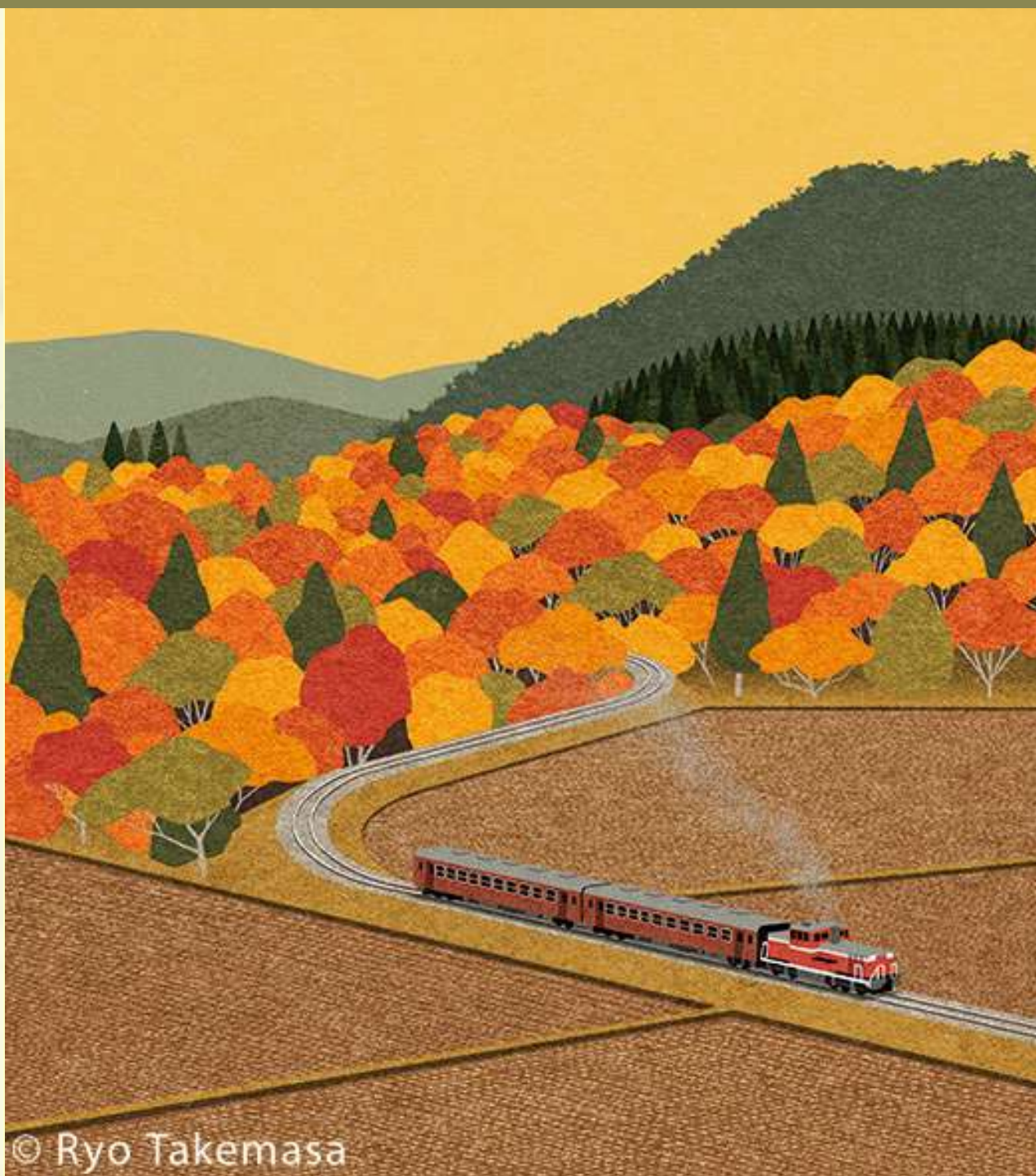
Năm nay được mùa, bà con ai nấy cũng phấn khởi. Người ta đi qua nói với nhau mấy câu ấm lòng: “Gớm, năm nay nhà bác thế là được ăn Tết to nhé!”

Lại kể đến cái làng của Nhóc. Làng của Nhóc, người ta âu yếm gọi là làng Thương. Gọi là Thương đúng vì cái chữ “Thương” ấy. Nhà ông Sáu, nhà chú Ba, nhà thím Hồng, cái làng nhỏ xíu coi nhau như ruột thịt, sống với nhau đến nay cũng đã mấy chục mùa lũ. Nước lũ thì cứ dâng lên rồi lại rút cạn thế, làng Thương cũng đi qua ngàn ấy mùa nước lũ nhưng tình thân thì vẫn cứ vẹn đầy suốt hai mùa mưa nắng.

Đến cuối tháng 12, bà con làng Thương ai nấy cũng xởi lởi, háo hức. Làm ăn, tích góp, dành dụm cả năm, làm nốt sào này mang đi bán là cả làng đủ góp một con lợn ăn Tết. Chiều hôm ấy, cái Nhóc cũng ra đồng làm nốt giúp mẹ sào cuối. Xong xuôi cả, hai mẹ con nắm tay nhau đi về. Đường về nhà hôm nay thừa người, trời chưa tối mà đã lốm đốm sao, vẫn còn một vệt nắng dài cuối cùng, giống như hôm trước, nắng đang cố ấp iu lấy bầu trời cao rộng chuẩn bị ngả màu. Chút hơi ấm cuối ngày đượm lên vai mẹ Nhóc. Mẹ nó ôm lấy cả bầu trời của nó, nhỏ nhoi mà vĩ đại, y hệt như vệt nắng kia.

Chiều cuối thu, tiếng loa vang khắp thôn: “Loa loa, bà con nghe rõ để chuẩn bị, sắp tới chỗ ta sẽ đón chịu đợt lũ cuối năm. Tuy có hơi bất ngờ nhưng chính quyền và các cấp liên ngành đang đưa ra các phương án và hành động nhanh chóng để cứu trợ bà con. Yêu cầu bà con chuẩn bị công tác phòng chống lũ lụt như đã tập dượt trước đó. Đội cứu hộ sẽ nhanh chóng đến di chuyển bà con đến nơi an toàn. Bà con đảm bảo an toàn cho gia đình và bản thân. Xin cảm ơn.” Bố cái Nhóc xé tờ lịch ngày hôm qua, thở dài rồi lại quay vào buồng trong để chuẩn bị đồ đạc. Sống ở cái đất miền Trung này, mùa nước lũ kéo đến là chuyện bình thường, bố nó nhiều khi cũng ngao ngán cái việc suốt ngày phải lợp lại mái rồi di tản đến khắp nơi rồi chú, nhưng biết sao giờ, quen với cái khổ suốt rồi thì khổ thêm một lần nữa cũng có sao đâu.

Trời bắt đầu mưa. Tối nay Nhóc ngủ không ngon vì trời mưa to. Mẹ Nhóc cũng thế, mẹ nó với nó có nhiều điểm giống nhau đến lạ. Mẹ nó kể ngày xưa mẹ nó cũng chơi với con trai nhiều hơn con gái, cũng hay nói mấy lời giống bà cụ non y như nó. Và cả điều này, cả nó và mẹ nó đều khó ngủ. Nhóc biết mẹ nó chưa ngủ, bèn quay sang vỗ nhẹ người mẹ. Mẹ nó quay sang, không lấy làm bất ngờ, vén lọn tóc tơ nhỏ đang xòa trước mặt nó rồi hỏi:

- Hôm nay cô Nhóc của mẹ muốn nói chuyện gì nào?

Cứ mỗi đêm mưa mất ngủ như thế, Nhóc lại kể mẹ đủ thứ chuyện trên đời, từ việc ở lớp nó bị mất mấy cái bút rồi hôm nay ai bị nó bắt trong trò chơi. Nhưng hôm nay nó không kể chuyện cho mẹ nghe nữa, mà tự dừng lại thở dài cái nhẹ rồi hỏi mẹ:

- Mẹ định đặt tên cho em con là gì ạ?

- Con muốn gọi em con bằng cái tên nào?

- Nhóc bé ạ. Chắc em bé cũng giống con đây, cho nên em sẽ là Nhóc bé, còn con là Nhóc lớn.

Mẹ nó cười xòa, rồi tỏ vẻ đặc ý với cái tên mà nó đặt cho em:

- Được rồi, thế nhà mình giờ sẽ có một cô Nhóc lớn và một em Nhóc bé.

Nó cũng cười theo. Mưa chưa ngớt mà ngày càng nặng hạt hơn nữa. Mưa cứ trút xuống, chẳng mấy mà đã tràn vào trong nhà. Mẹ Nhóc gọi bố nó dậy, bố nó mệt mỗi tỉnh dậy gói ghém nốt đồng đồ đạc để sáng mai chuẩn bị di tản rồi ngồi đấy trông nhà. Nhóc với mẹ nó lại có thêm người nói chuyện. Bỗng dưng bố nó nhắc đến cái ước mơ bé nhỏ của nó:

- Nhóc của bố vẫn muốn đi biển chơi đúng không?

- Vâng ạ. Nhưng mà bây giờ con thích em hơn, bố để tiền đi biển mua sữa với áo cho em nhé!

Bố nó giật mình:

- Ái chà, cô Nhóc của bố hôm nay nói chuyện người lớn quá. Thôi hai mẹ con đi ngủ đi, bố ngồi đây trông cho. Ngủ đi để sáng mai còn lấy sức mà đi.

Bố nó tối hôm đấy nghĩ về câu nói của Nhóc. Bố nó vui, tự hào vì Nhóc hiểu chuyện. Bố nó cũng trấn trở vì sợ những suy nghĩ ấy sẽ làm mất đi cái hồn nhiên vốn có của trẻ thơ. Đây, bố Nhóc có những nỗi niềm như thế.

Sáng sớm hôm ấy, bố gọi hai mẹ con Nhóc dậy để chuẩn bị vì thuyền cứu hộ sắp tới.

Mưa ngớt nhưng nước đã lênh láng hết tầng một. Bố Nhóc đang xách đồ lên để đi ra ngoài thì nghe thấy tiếng kêu của cái Nhóc:

- Bố, bố, mẹ đau bụng...!"

Bố nó ném đồ xuống, vội chạy vào gian trong, đỡ lấy mẹ nó rồi nói cái Nhóc đứng ra ngoài cửa sổ kêu cứu. Nó chạy vội ra ngoài. Chân nó mấp mé bên trong, người thì đã ở bên ngoài cửa. Nó hét to:

- Có ai không, giúp nhà cháu với, mẹ cháu bị đau bụng!

Nó hét hai, ba lần nhưng chẳng ai nghe thấy. Nước mắt nó tràn xuống khóe mắt, tay quệt nước mắt nhưng miệng thì vẫn kêu to. Cái Nhóc là trẻ con, nhưng ít khi người ta thấy nó khóc. Người ta còn trêu chú: "Khéo cái Nhóc mạnh mẽ hơn cả người lớn ấy."

Và quả người ta nói không có ngoa, nó gan lắm, chẳng việc gì nó không dám làm. Gọi trong vô vọng không ai lên tiếng, nó vớ lấy cái áo rồi chồm lên người, bước ra khỏi cửa sổ, đứng trên cái mái ngói nhà mình. Nhóc đưa mắt nhìn xung quanh, thấy đằng xa có một chiếc ghe, nó không nhìn rõ, mắt cứ nhú tèm lem vào nhưng miệng thì không ngừng kêu lên:

- Chú ơi, chú ơi, giúp nhà cháu với, chú ơi!

Chiếc ghe nghe theo tiếng gọi mà tiến lên gần. Nó gọi bố đưa mẹ ra. Mẹ nó trở dạ, đúng theo dự đoán thì mẹ nó phải một tuần nữa mới sinh. Nhưng có lẽ ông trời muốn Nhóc gặp em bé sớm. Bố Nhóc đưa mẹ nó ra ngoài, mái thì trơn, đi một bước phải dừng lại vài nhịp cho chắc. Nhóc cũng nhìn theo bố với mẹ, tim nó chưa bao giờ đập nhanh như thế. Nó muốn khóc, cũng muốn sà vào lòng bố mẹ để nói nó đang hoảng, nó đang sợ. Bố mẹ nó lên được ghe, còn lại nó đang đứng nhìn trên mái. Bố dặn nó:

- Nhóc ngoan ở yên trong nhà đợi bố với các cô chú đội bảo hộ đến nhé!

Nó sụt sùi gật đầu nhìn theo bố mẹ đi xa. Nó tự nhủ: “Mình giỏi mà, mình sẽ ở đây đợi bố mẹ với em về, mình làm được mà!” Cái Nhóc giỏi, cái Nhóc ngoan, nó lấy giấy ra vẽ để đợi mọi người. Nó vẽ nó, bố mẹ và em.

Chiếc ghe đưa bố mẹ cái Nhóc đến trạm xá. Trạm xá cách nhà nó không xa nhưng đi bằng ghe thế này thì mất nhiều thời gian hơn. Mẹ Nhóc toát hết mồ hôi, miệng thì không ngừng kêu đau. Bố cái Nhóc xót mẹ nó, tay nắm chẳng rời nhưng không thể không cảm thấy bất an và lo lắng. Ghe đi qua vùng nước xiết, chú lái ghe đi chậm chậm qua đoạn nước này. Bố nó nhìn theo mái chèo rồi nhìn vào đoạn nước xiết ấy. Bố nó nhắm mắt, ghì chặt tay mẹ Nhóc để cầu xin cho gia đình nó bình an. Nhưng ông trời có vẻ chưa kịp nghe lời cầu nguyện ấy. Đúng lúc ấy, có cơn gió to tạt ngang qua, mưa cũng bỗng nhiên trút nặng xuống. Mái chèo mất kiểm soát, chú lái ghe kêu lớn một tiếng rồi rơi xuống nước. Ghe lật.

- Cứu...Cứu...Cứu chúng... Chúng tôi với!

Bố Nhóc kêu lên thất thanh, tay vẫn nắm lấy tay mẹ nó. Cả ba người ngập trong nước lú. Ngụp lên rồi ngụp xuống vài lần. Sau một hồi chơi với cả hai như muốn buông thông, chẳng còn sức để tiếp tục. Mắt bố nó nhòe đi, đoạn phim trong ký ức tua lại trong đầu, bố nó khóc. Khóc bất lực. Nếu có người hỏi cái Nhóc mạnh mẽ giống với ai thì có lẽ câu trả lời là bố nó. Bố nó mạnh mẽ lắm, cho nên Nhóc cũng thế. Nhưng người đàn ông mạnh mẽ trong giờ phút này lại đang khóc. Đoạn kí ức đẹp đẽ của bố Nhóc được tua lại lấp đầy bởi nụ cười của mẹ con Nhóc, của bữa cơm gia đình mỗi tối. Rồi bố nó chợt nhớ ra, mình còn là vệt nắng trên bầu trời nhỏ của con gái, và còn cả lời hứa chưa thực hiện với cái Nhóc nữa. Bố Nhóc gắng dậy, cố hết sức để bám vào chiếc ghe. Loay hoay một hồi, bố nó tìm được ghe rồi bám vào. Bố nó đưa tay đỡ mẹ nó để bám vào nhưng mẹ Nhóc mệt lả rồi, tay cố với lấy mà bị hụt. Dòng nước vẫn chảy xiết như thế. Mẹ nó bị cuốn đi. Bố Nhóc với tay ra cố bắt lấy nhưng không kịp, mắt nhìn theo và hét. Có lẽ điều đau khổ nhất trên đời là nhìn người mình yêu gặp nguy hiểm mà chẳng thể làm gì được. Và bố Nhóc đang trải qua cái điều đau khổ nhất ấy. Tay anh vẫn bám lấy ghe, mắt nhắm nghiền lại. Nước mắt anh rơi, rơi xuống dòng nước lú đang trôi và cả nổi ghen trong cổ, anh ước mình có thể bóp chặt cả thế giới để giữ lấy gia đình nhỏ của mình.

Trời ngừng mưa, bố Nhóc cùng với chú lái ghe được tìm thấy rồi đưa vào nơi an toàn. Nhóc cũng ở đấy. Nó được nghe kể. Nó chết lặng. Nó không khóc cho đến khi thấy bố. Nó nhìn bố rồi bật khóc. Nó khóc nấc lên vì ghen. Cả bố nó cũng thế, khóc nấc rồi lao ra ngoài nhìn theo dòng nước lũ quỳ xuống. Bố nó vừa khóc vừa không ngừng gọi vợ. Lòng cái Nhóc như muốn nổ tung, nó đau, nhìn bố nó khóc nó còn đau hơn nữa. Hai bố con ngã quỵ bên đường, mắt vẫn nhìn theo dòng nước lũ mà trông chờ. Mắt cái Nhóc rơm rớm, có chút long lanh như ánh lên tia hy vọng. Nếu để đánh đổi, nó sẵn sàng đánh đổi tất cả, điều nó cần chỉ là gia đình của nó. Nó mệt rồi ngất lịm đi. Lúc nhắm mắt, nó đã ước nó sẽ được gặp mẹ, ít nhất là trong cơn mơ.

Vệt nắng lẻ loi cuối ngày hắt vào nơi Nhóc đang nằm. Nó tỉnh dậy, thấy mọi người xung quanh đang nhìn nó. Thím Hồng nhoẻn miệng cười, nó chưa bao giờ thấy thím cười tươi như thế. Thím lắc vai nó rồi nói mọi người đã tìm thấy mẹ nó rồi. Nó choàng dậy, chạy ra. Nước mắt không hiểu sao cứ rơi xuống, nó vừa đi vừa lấy tay quệt nước mắt. Dù cho nó đang mơ hay đây chỉ là tia hy vọng cuối cùng, nó vẫn muốn tin. Thím Hồng đưa nó đi gặp mẹ. Mẹ cái Nhóc cũng đã tưởng mình không thể quay lại. May thay thuyền cứu hộ đã gần đến nơi rồi gặp mẹ nó đang bị mắc lại ở một cành cây. Trong giây phút tưởng chừng như chuẩn bị buông xuôi ấy, mẹ nó cũng đã mạnh mẽ, vì mẹ nó là vệt nắng trên bầu trời nhỏ bé của Nhóc. Nó ôm lấy mẹ, dựa vào vai mẹ mà khóc nấc lên, cả bố nó cũng thế, bố nó ôm lấy hai mẹ con rồi khóc.

Nắng hắt vào nơi phòng bệnh ấy. Vệt nắng cuối cùng của ngày, vệt nắng lẻ loi giữa cơn bão lũ đen tối. Ở một nơi góc phòng nào đó, có hai vệt nắng đang chiếu sáng bầu trời non nớt của cô bé Nhóc. Nếu có một điều ước, Nhóc sẽ ước những vệt nắng ấy mãi chiếu sáng trên bầu trời của nó. Những vệt nắng chưa bao giờ tắt, chỉ là chúng đang đi tìm cho mình bầu trời của riêng mình mà thôi. Và khi tìm thấy bầu trời của nó rồi, những vệt nắng ấy sẽ là những vệt nắng đẹp nhất.

TÂM TƯ NGÀY CUỐI NĂM

Uỷ Uyên Chi- K2 Chuyên Văn 2

Phiên chợ cuối năm thật náo nức
Chúng con háo hức chạy thật nhanh
Chạy đến bên mẹ nụ cười ấm
Nụ cười mẹ ấm tựa hoa xuân.

Thương mẹ đầu bạc tay chai sạn
Một đời nắng mưa vì chồng con
VẬY mà Covid không thương mẹ
Giày xéo qua năm qua tháng ngày.

Một năm xôn xao, nhiều trở ngại
Công việc xáo trộn, nhiều lo toan
VẬY mà bên con mẹ vẫn thế
Nụ cười vẫn ấm như mọi ngày
Mẹ không gục ngã, không tiêu cực
Mẹ luôn kiên cường và lạc quan
Bên mẹ con thấy bình yên lắm
Mẹ ơi con yêu mẹ rất nhiều!

Tân Sửu con có trường H đỏ
Nhâm Dần con mong mẹ bình an
Chỉ mong dịch bệnh vội tan biến
Sớm cho thế giới được bình yên.

Tân Sửu đượm buồn mang sầu cả
Vun vén để lại ngàn lo âu
Nhưng không đánh gục được mẹ đầu
Vì mẹ là người vĩ đại nhất.

Chúc mẹ sang năm thêm tuổi mới
An khang thịnh vượng và bình an
Chúc cho gánh hàng luôn đắt khách
Cho nụ cười mẹ mãi thắm tươi
Cung chúc đầu xuân thật rạng ngời
Con yêu H đỏ, con yêu mẹ nhiều.

NEW YEAR
NEW YEAR
NEW YEAR
NEW YEAR
NEW YEAR
NEW YEAR

Nguyễn Phương Uyên Dung- K2 Chuyên Văn 2

Like divine flowers blooming in the high sky
Like fire burning in the middle of the night
Impressing us with their heavenly beauty
Fireworks - colorful, splendid and fiery.

The new years come, the old years go
What's ahead of us, we'll never know.
New year means new hope in life
Let's greet it with good things in mind.

Leave behind your worries and tears
Keep your smiles and dreams only
For they will be fulfilled this year
As you enjoy your life peacefully.

I wish for us all the best
Reaching our goals, and some good rest
Wish our battles fewer, and pleasure more
A brighter, better new year than
We have ever had before.

Nguồn ảnh: Internet

có những ngày
 tôi nghĩ về trời xuân
 nhiều như
 cách cái xác nhớ về tôi
 tôi nghĩ
 cả hai đều giống nhau
 ở chỗ
 chỉ cần chạm vào
 và thân thể của chúng sẽ ứa ra thành sương.
 sương xuân
 tôi ngỡ
 tưởng máu trùn lên viên đạn chín muối lẫn trốn trong đầu anh thanh niên.
 sương xuân,
 tôi ngỡ thứ thuốc độc
 trực chờ trong lòng quân của người chiến sĩ, chỉ chờ thấy tên Mỹ mà lao ra.

một trưa nọ,
 nắng cọ vào tóc tôi rơi vãi trên vai
 đốm trắng đốm đen
 nổ tom tom như hạt thóc rang.
 trưa đó tôi thả mảnh ngọc
 xuống dòng sông quê.
 tôi ngỡ
 khi người ta vạch bụng nó ra.
 họ sẽ thấy một quê hương quyện trong xác thịt của con sông.
 nhưng giờ còn gì đâu
 ngoài một mảnh vải trắng.
 giặt ra
 chỉ thấy máu, phân, và nước tiểu của những người không tên.

đêm mừng một,
 mẹ tôi hái quả trứng ngoài vườn và đặt nó lên bàn thờ.
 tôi ngỡ đó là thứ ánh sáng
 mảnh khảnh mà mạnh tựa viên gạch,
 đủ mạnh để đập vỡ những bức tường
 mà trốn trong đó
 là những người không mặt.
 có nhìn đến khi hốc mắt rơi ra
 ta cũng không thấy mặt
 và tiếng
 đầu lưỡi đỏ của họ vẫn mùi thịt tươi.
 2022

MỒ BỤNG

lại

KHÔNG THẤY NHỮNG GÌ CẦN THẤY

Nguyễn Thanh Tâm – K2 CLC

04

Thầy cô
Tâm sự

Bình thơ

MÙA XUÂN TINH TRỌNG

- Diêu Lan Phương -

TỰ TÌNH THÁNG GIÊNG

Trong nỗi gì như thương nhớ
Tháng giêng trở về đúng hẹn
Em quàng khăn xuống phố
Mùa trên vai

Mùa về trên vai và xanh như mắt anh nhìn em
Trong như mắt anh nhìn em
Giọt mưa xuân tràn vào cây bút
Em vẽ tình anh trên trời
Chúng mình còn nhau trong câu hát người ơi
Bao duyên nợ buộc lòng sau mưa bão
Sau cách chia
Và ngậm ngùi cơn áo
Con tim đau chiều nay bật chồi

Tình em như vầng trăng con nước đầy vơi
Dâng câu hát phù sa bồi đắp
Giêng hai về tháng ngày như ủ mật
Nghe lòng em tha thiết tiếng yêu người

- Bình Nguyên Trang -

Tôi đọc thơ Bình Nguyên Trang từ thuở hoa niên, khi mỗi thứ 5, lũ học trò chúng tôi châu chực ở cổng thư viện mua báo Hoa học trò. Mới thế mà đã 20 năm trôi qua, từ buổi ấy, chị đã nổi tiếng. Và từ buổi ấy, thơ chị đã rất đổi thánh thiện, tinh trong nhưng lại đầy trải nghiệm. Cùng với thời gian, những vần thơ ngày càng sâu lắng, dường như, trong cuộc sống hối hả này, chị đã sớm biết nuôi dưỡng sự tĩnh tại trong tâm hồn, chị là người làm vườn, người bới rác gạn lọc, nhặt nhạnh những hạt bụi quý của đời sống. Những hạt bụi quý ấy, đôi khi là một mùa xuân tinh trong, một mùa xuân ấp ủ qua bao ngày mưa bão để “bật chồi” ngọt ngào. Bài thơ Tự tình tháng giêng của chị, đọc lần đầu, chưa ngắm, nhưng càng đọc càng thấy thiết tha, càng đọc càng thấy yêu thương nghẹn lòng.... Tôi băng khuâng, bùi ngùi nhất khi chìm vào hai câu thơ “Mùa về trên vai và xanh như mắt anh nhìn em/ Trong như mắt anh nhìn em...” Cảm giác dường như au bao mưa bão,

sau cách chia, sau những ngậm ngùi... thì mùa xuân lại về, mình lại đoàn tụ, nhìn nhau bỡ ngỡ, tinh trong, bao dung để gạt bỏ những xô bồ cuộc sống. Từ cái nhìn bao dung, từ tình yêu ấp ủ thăm thẳm, mùa xuân đến, đã lại làm cho con tim “bật chồi”, khiến tình yêu thăng hoa “em vẽ tình anh trên trời”. Có thể nói, mùa xuân đã hồi sinh những tâm hồn, những tình yêu ngủ quên; những tâm hồn, những tình yêu đã có lúc bị những cơn cuồng phong xô dạt. Tự tình tháng Giêng không chỉ gọi cái náo nức khi mùa xuân về trên vai người phụ nữ, trong hồn trong mắt người phụ nữ; mà sâu hơn, xa hơn nó còn là TÌNH YÊU - TÌNH NGƯỜI tha thiết, thăm sâu, trắc ẩn. Cảm ơn Bình Nguyên Trang đã thức tỉnh mùa xuân của lòng người; đó chính là chất thơ đẹp đẽ nhất của cuộc sống !

Người lái đò trẻ tuổi, tâm lắng

cô giáo **Phạm Hải Linh**

“Làm nghề, bản thân mình thấy chán mình thì dễ hiểu, nhưng để học sinh chán bài giảng của mình thì quả là thất bại thảm hại” - đây là đôi lời tâm sự đầy chân thành về sự nghiệp dạy học của mình từ cô giáo Phạm Hải Linh, giáo viên tổ Ngữ văn, Trường THPT Chuyên KHXH&NV. Trên cương vị là một người mang trong mình một sứ mệnh cao cả - sứ mệnh trông người, cô Linh vẫn luôn say sưa miệt mài đưa bao thế hệ học trò đi qua dòng sông tri thức.

Chiều tàn, bầu trời gửi chút ánh nắng ấm áp pha vàng dịu nhàn nhả ngã vào bên bờ sông. Những “người đưa đò” vẫn gan góc lao mình qua những con sông rộng mênh mông, chập chùng. Mồ hôi chảy thấm đầm tẩm ván đò đã sớm phai bạc màu qua tháng năm. Và đối với cô giáo Phạm Hải Linh cũng vậy, mặc dù tuổi đời còn rất trẻ, nhưng cô đã có bề dày hơn 10 năm bôn duyên với nghề giáo. Quả là không sai đối với cô Linh khi cho rằng “Nghề chọn người chứ người không chọn nghề”. Ban đầu cô vốn là học sinh lớp chuyên Toán và định hướng vào ngành hoàn toàn trái ngược với một người được biết đến là “người lái đò tri thức” như hiện tại. Nhưng có lẽ là duyên, là nợ nên cô vẫn tham gia vào đội tuyển Quốc gia và xuất sắc đạt giải Nhì Quốc gia ở bộ môn Ngữ văn. Bôn duyên với ngành Sư phạm Khoa Ngữ văn một cách thật tình cờ, mà cũng thật bất ngờ, cô Linh dần phát hiện ra năng khiếu ngôn ngữ của mình, để giờ đây những người khách sang sông vẫn mãi nhớ người chèo đò tận tụy xưa - “người chở tình yêu văn chương”.

Ánh nắng mặt trời cuối ngày rồi cũng nhạt dần, con đò cập bến sẽ sang hướng khác, nhưng một “người lái đò tri thức” sao có thể rẽ lối đây? Làm nghề giáo đôi lúc cũng phải lặn lội vượt qua những “phong ba bão táp” mới có thể cập bờ hạnh phúc, là một thân mộc vươn mình một cách vững chãi để tỏa bóng mát cho thế hệ mầm non, tựa như một kiếp con tằm đến chết vẫn còn vương tơ... Và thử thách, khó khăn là phần không thể thiếu dạy con người ta trưởng thành. “Cô tự thấy cô gặp khó khăn lớn nhất chính là cái tôi của mình quá lớn” - “người đưa đò” tận tụy đã tâm sự chân thành như vậy. Nhưng rồi, chính các bạn học sinh đã thức tỉnh “người chở tình yêu văn chương” ấy, để chính cô tự nhận ra mình còn nhiều thiếu sót. Cô Linh luôn trăn trở phải nghĩ đến những cách tư duy sao cho mới mẻ, giải quyết vấn đề thấu đáo, phân tích bình giảng sao cho sâu sắc. Có lẽ, điều đặc biệt nhất đối với “người lái đò” sang sông tận tụy đó chính là “chinh phục tri thức và học sinh, chính là động lực để cô vượt qua mọi khó khăn.”

Với tinh thần ham học hỏi, nghiên cứu, từ khi về công tác tại Trường THPT Chuyên Khoa học Xã hội và Nhân văn - một ngôi trường tuy còn non trẻ, song cô Linh luôn biết ơn vì sự non trẻ ấy lại được nâng đỡ bởi người mẹ vĩ đại là Trường Đại học Khoa học Xã hội và Nhân Văn - Đại học Quốc gia Hà Nội. Cùng sự dẫn dắt tận tụy và hướng dẫn học trò vượt qua những thách thức, cô đã gặt hái cho trường ta nhiều thành tích xuất sắc, tiêu biểu là “Giải thưởng nghiên cứu được bình chọn nhiều nhất” trong Hội nghị chuyên đề Quốc tế trực tuyến về Nhân văn năm 2021 (e-IHS 2021) do Trường National Junior College (NJC - Singapore) tổ chức. Khi nhìn lại chặng đường năm học vừa qua, cô đã tâm sự rằng: “Ôn cố tri tân, cô vừa thấy biết ơn, vừa thấy khâm phục hơn hết là nghị lực kiên cường, tinh thần trách nhiệm, đoàn kết trên dưới một lòng của toàn thể giáo viên - học sinh trường ta cùng nhau vượt qua đại dịch.”

Trong quá trình “gieo mầm” để gặt hái được trái ngọt, ai cũng cần phải vun đắp, chăm sóc và đợi chờ mới có thể hưởng được quả ngon. Xuyên suốt trong quá trình nghiên cứu đăng ký đề tài cho Hội nghị e - IHS 2021, nói về những khó khăn đã trải qua, cô tâm sự: “Ban đầu cả nhóm chỉ nghĩ rằng công việc sẽ đơn giản thôi. Nhưng rồi, khi được biết, sản phẩm của dự án này là một video, cả nhóm của cô vô cùng bất ngờ, lúng túng và loay hoay. Bởi lẽ chưa ai nghĩ mình sẽ phải xuất hiện trước ống kính, phải “diễn” cho đúng với nội dung của đề tài, vừa phải phối hợp ăn ý với thợ quay phim sao lên hình cho sáng nhất”. Dẫu vậy, tuy công việc có nhiều khó khăn, song với sự cần mẫn, tinh thần trách nhiệm cao cùng với ý chí phấn đấu nỗ lực, cô vẫn rất tận tụy dẫn dắt các bạn học sinh hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

Quả thực, những “người đưa đò tri thức” ấy tựa như bãi cát nâng mình cho những con sóng, để rồi khi con sóng trôi đi thì bãi cát vẫn nằm đó nhưng, vẫn luôn khuyên răn những điều đáng học hỏi: “Sau sự kiện ấy, cô nhận ra rằng ai trong chúng ta cũng có những tiềm năng mà đôi khi chúng ta chưa có cơ hội nhận ra mà thôi. Vậy thì, lời khuyên mà cô dành tới các bạn là đừng ngại trải nghiệm những vai trò mới, hãy thử đi, chúng ta sẽ thấy mình cũng thật thú vị.”

Thả chút tâm tư bên mái trường Nhân văn trong năm sắp tới, cô Linh bày tỏ: “Năm cũ sắp qua đi, năm mới sắp đến, ngoài kia còn rất nhiều bộn bề với dịch Covid, cô muốn dành tặng các thầy cô và các em học sinh lời chúc bình an và sức khỏe. Chúng ta hãy viết lên những ngày thanh xuân đẹp nhất và đáng nhớ nhất những kỉ niệm. Để sau này, giữa những lúc chông chênh trong cuộc đời, ta nghĩ về Nhân văn với những tháng năm rực rỡ, đủ để ta thấy an yên và mạnh mẽ bước tiếp...”

Cô Linh - “người chở tình yêu văn chương” ấy vẫn sẽ mãi là người chèo đò, đưa khách sang sông về lại bến bờ tri thức. Liệu rằng những người khách xưa biết bao giờ trở lại, liệu còn nhớ “người lái đò” năm xưa?

Nguyễn Thuỳ Linh - K2 Chuyên Ngữ văn I

NHÂN VẤN VIẾT là ấn phẩm của CLB Truyền thông Trường THPT Chuyên KHXH&NV (HSSH), trực thuộc Liên Chi Đoàn Trường THPT Chuyên KHXH&NV, ĐHKHXH&NV, ĐHQGHN.

Để biết thêm thông tin, vui lòng liên hệ:

Địa chỉ: P.109, nhà A, 336 Nguyễn
Trãi, Thanh Xuân, Hà Nội

Điện thoại: 024.356.354.96

Fanpage: fb.me/chuyenkhxhnv.ussh

Email: chuyenkhxhnv@ussh.edu.vn |
clbtruyenthonghssh@gmail.com

Youtube: HSSH Channel